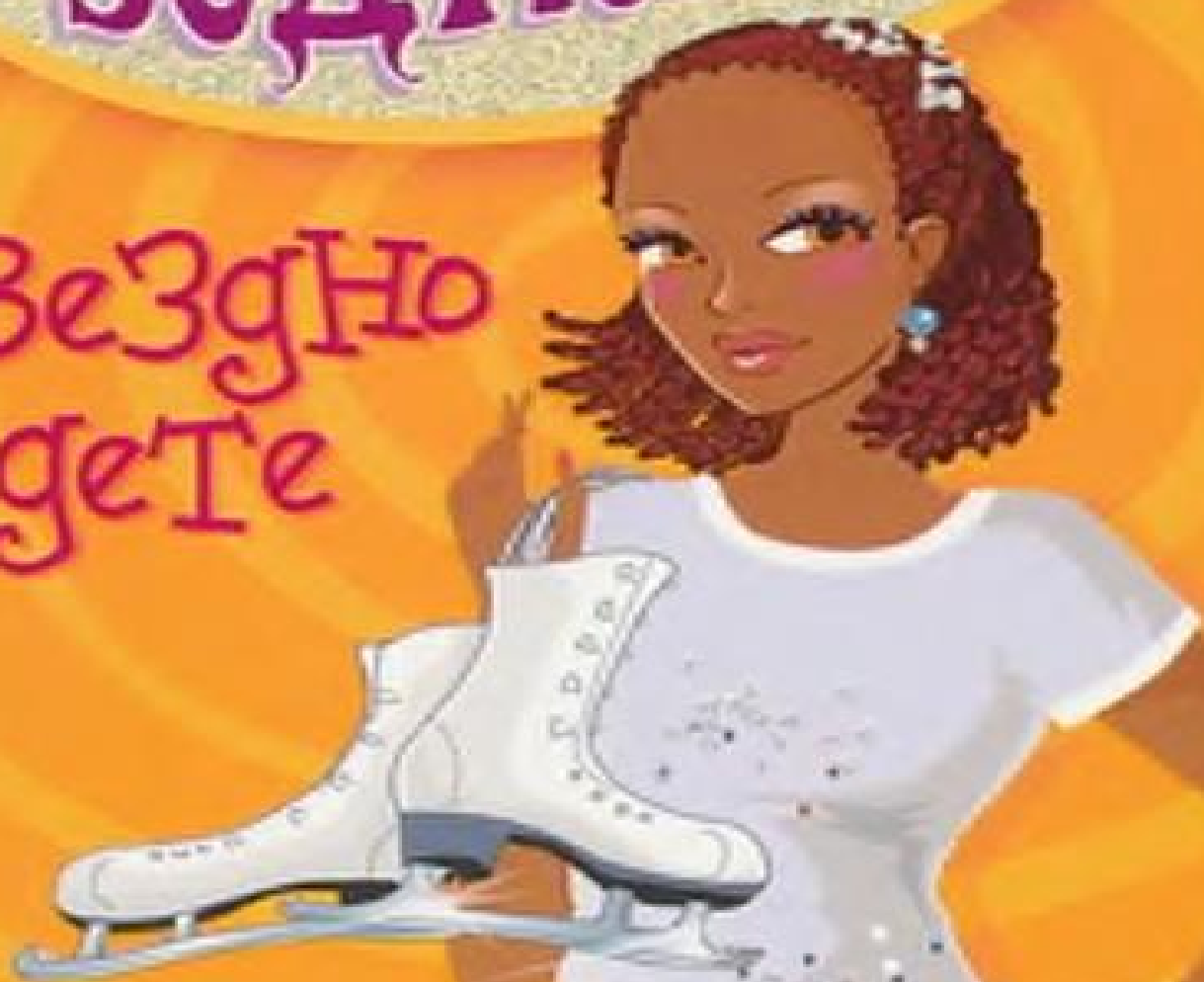

М О М И Ч Е
Н А
З О Д И А К Ъ А

Звездно
дете

Кати
Хонкисе

Издателска къща „Хермес“

КАТИ ХОПКИНС ЗВЕЗДНО ДЕТЕ

Превод: Нина Руева

chitanka.info

Родителите на Тиби са прочути астролози. Тъй като са постоянно заети, тя се чувства пренебрегната. Изборът ѝ за Момиче на зодиака кара Тиби да се надява, че с помощта на планетите, приели човешки облик, животът ѝ най-сетне ще се промени. Ето защо ги кани на празнична вечеря в дома си. Но за зла участ безалкохолният пунш на леля ѝ съдържа мед — съставка, от която планетите толкова пощуряват, че идва полиция. Тогава Тиби осъзнава, че промяната трябва да дойде от самата нея.

ПЪРВА ГЛАВА

МОМИЧЕ НА ЗОДИАКА

Списък със задачи на Тиби:

Да погледна в компютъра хороскопа си за този месец (май).

Да си напиша домашните.

Да приготвя дрехите си за училище.

Да напазарувам хранителни продукти по интернет.

Да оставя списък със задачи на г-жа Уотсън, икономката.

Да се упражнявам на ледената пързалка.

— О, божичко! — извиках на черния ни котарак Козмо, който ми отправи сънен поглед от леглото. — Това е фантастично.

Седях на бюрото си и отново погледнах в монитора, за да се уверя, че не сънувам. Бях отворила уебсайта на татко: www.battiestars.org. Баща ми се казва Бенджамин Бати и е прочут астролог. Той води седмична рубрика във вестник „Сънди Стейт“, както и месечна рубрика в лъскавото дизайнерско списание „Дивайн Дивас“. Освен това се появява по телевизията всеки петък в предаването „Добро утро, Великобритания“, където прави астрологични прогнози за уикенда и всеки месец обсъжда хороскопа на избрана известна личност. Нямах търпение да му споделя новината. Станах и се втурнах към стълбите.

— Тате! Татеее!

— Какво има, фъстъче? — обади се татко някъде от първия етаж.

— Мисля, че този месец ще съм аз.

— Нали ти казах, че има такава вероятност? Ела долу да проверим отново в компютъра и да видим какво предстои.

Спрях се за миг пред огледалото в дъното на коридора. Оттам ме гледаше дребно, тринайсетгодишно момиче с кафяви очи, кожа с цвят на кафе и сплетена на малки плитки коса. *Днес ще е твоят ден* — съобщих на отражението си, след което заслизах по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж, и затрополих по дървения под към баща ми. Това беше най-хубавото нещо, което можеше да се случи на някого, и се случваше тъкмо на мен. *На мен*. Тиби Бати.

Току-що го бях разбрала от хороскопа си. Планетите се подреждат по подобен начин само веднъж в живота на човек, а някои хора пък въобще нямат този късмет. Почувствах се толкова щастлива, че ми идваше да направя циганско колело от радост. Почти винаги вълнуващите преживявания ощастливяваха някого другиго от семейството ми. Докато всички те със задоволство разказваха за изключителния си живот и винаги бяха център на внимание, аз обикновено оставах на заден план — малката госпожица Скучна, на която нищо никога не се случваше.

Мама също е известна. Не бе такава, когато с по-голямата ми сестра Пат бяхме малки. Тогава си беше най-обикновена домакиня, но преди около пет години се записа да учи бизнес в Свободния университет и откри, че притежава талант за печелене на пари. Отслабна с двайсет килограма, удължи си косата с изкуствени кичури, така че от къса и къдрава я направи права и дълга до раменете, след което обнови изцяло и гардероба си. С всичко това сякаш заявяваше на света: „Пазете се, аз съм Естела Бати — бизнес дама от висша класа — и не си поплювам!“

Според татко поведението ѝ се дължи на това, че е Овен, а Овните се управляват от Марс, която пък е планетата на войната! Вярно е — не можеш да излезеш на глава с мама, щом си науми нещо! Сега лично управлява фирмата си „Бати Ентърпрайзис“, която се занимава с абсолютно всичко, свързано с астрологията в различните ѝ аспекти. Продава всякакви неща — каквото ви хрумне: зодиакални чаши, тениски, медальони, пръстени, книги, карти, ключодържатели, както и лични хороскопи, изготвени от баща ми. Той винаги е бил известен, но тъкмо мама го направи *богат* и известен. Като взе да трупа солидни пачки, си купихме по-голяма къща, която тя нарече Вила Зодиак. Намира се близо до Осбъри — село, построено върху свещена земя. Легендата разказва, че мястото е било дом на древните

богове, подобно на връх Олимп в Гърция. Всяка стая бе обзаведена по определен астрологически мотив. Например банята беше посветена на зодия Риби — воден знак, управляван от планетата Нептун. Нептун е известен като владетеля на моретата, така че банята беше отвсякъде в морски стил. Боядисана бе в синьо и зелено, с картини на риби и русалки, с фриз от раковини по горния край на стените. Същинска прелест. Интериорът на цялата къща бе изпълнен в този дух. Най-добрата ми приятелка Рейчъл си умираше да идва вкъщи и да разглежда стаите. Казваше, че се чувства така, все едно се разхожда из художествена галерия.

Замалко да се сблъскам с Пат, която излизаше от кухнята с чаша сок в ръка.

— Хей, по-полека! Да не те гони някой? — измърмори тя.

— Май ще съм Момичето на зодиака този месец! Не е ли страхотно?

— Щом казваш — сви рамене Пат и се отдалечи мудно. Сестра ми изобщо не се вълнуваше от астрология. Когато се родила, нашите я кръстили Махина. Родена е под знака на Рак, а Раците се управляват от Луната. Името Махина е с хавайски произход и означава „луна“ — много красиво и романтично име според мен. Не и според как ми обаче. Когато стана на девет, заяви, че не иска никой да я нарича повече така и се прекръсти на Пат. *Пат!* Въобще не ѝ подходеше. За мен си оставаше Махина. Много е красива — с големи кафяви очи, сърцевидно лице и дълга до кръста черна коса (удължена е с кичури, като на мама).

Стаята ѝ на последния етаж беше единствената, която не бе в зодиакален стил. В началото беше на лунна тематика и имаше син таван, осеян с миниатюрни лампички, които блещукаха като звезди. Да спиш там беше като да си навън в безоблачна нощ. Освен това имаше капандура, така че се виждаше и част от истинското небе. Когато Пат стана на десет, изхвърли всички плакати със звезди и лампата с форма на луна и боядиса всичко в бяло, дори тавана. На вратата окачи следния надпис: **ВЛИЗАНЕТО — ОПАСНО ЗА ЖИВОТА. ВНАСЯНЕТО НА ЗОДИАКАЛНИ ПРЕДМЕТИ — СЪЩО ОПАСНО ЗА ЖИВОТА.** Отдолу нарисова череп с кръстосани кости, за да подчертае, че не се шегува. Татко смяташе, че се държи така, защото луната ѝ е в Скорпион, а циничното ѝ отношение към неща като

хороскопите е типично за хора с нейната рождена карта. Тя беше едно от най-популярните момичета в училище. Беше на шестнайсет и момчетата се редяха на опашка за вниманието ѝ. Сестра ми обаче обикновено разбиваше сърцата им просто защото умееше това най-добре.

Намерих татко излегнат в кабинета си в задната част на къщата. Обичаше да се облича така, сякаш все още се намира на Карибите (откъдето произхожда семейството ми, въпреки че Пат и аз сме родени в Англия).

Носеше една от своите пъстри ризи на червени папагали, бермуди и сандали. С дългите си до раменете расти^[1] приличаше на реге музикант. Двамата с мама наистина изглеждаха смешно един до друг — нещо като госпожа Здрав Разум и господин Спокоен Дух, събрани на едно място.

Кабинетът беше посветен на Меркурий, планетата на общуването. Освен това Меркурий е крилатият вестител на боговете, според римската митология, както и управляващата планета на зодиите Близнаци и Дева. Татко е Близнаци, а аз — Дева, така че Меркурий ни обединява. Баща ми сметна, че ще е подходящо кабинетът му да е в този стил, защото там извършваше ежедневните си контакти — чрез компютъра и телефона си, — а и всичките му книги бяха там. Имаше ги с тонове. Някои от тях бяха много стари, с протрити кожени корици и пожълтели страници, а думите вътре — изписани с красив почерк. Стаята беше голяма и прохладна, с високи тавани и френски прозорци, които бяха отворени навън, когато времето беше топло. Пред мраморната камина имаше две стари кожени канапета, където татко обичаше да си поляга и да чете. Понякога четеше по пет-шест книги наведнъж и ги оставяше отворени където му падне, та често се препъвах в тях. По стените висяха картини, които бе донесъл от Индия, изобразяващи различните планети. В ъгъла до бюрото му стоеше бронзова статуя на бог Меркурий с човешки бой, която му подари в знак на благодарност един от холивудските му клиенти. Лично аз я намирах за малко неприлична, понеже богът бе по „без гащи“ и някои негови атрибути ти се набиваха в очите, ако речеш да поседнеш на канапето. Не ми се щеше да виждам точно това, докато с татко пийвахме чай и похапвахме бисквитки. Веднъж залепих жълто листче върху не дотам интимните му интимни части. Това разсмя татко

до сълзи, а после той събра всички от семейството да видят какво съм направила. Никога не се бях чувствала по-неудобно през целия си живот. Понякога се дразнех, докато бях в кабинета му, защото бе много разхвърляно и ме сърбяха ръцете да разтребя, но той не ми даваше да пипам нищо.

— Това си е моята стая — казваше. — Имам си собствена система на подреждане.

Странна работа — Дева и Близнаци уж са управлявани от една и съща планета, но нямат нищо общо. Девите обичат всичко да е изпълнато като по конец.

— Ето, виж това. — Махна ми да се приближа към една лавица, откъдето издърпа една от древните си книги. Когато я тупна на бюрото си, от нея се вдигна облак прах, който ме накара да кихна.

— Апчихууу! Честно ти казвам, тате, някой ден ще се промъкна тайно с бърсалка за прах и маска за лице и ще му дръпна едно хубаво почистване!

— Само да си посмяла! Така ми харесва. Създава ми творческа атмосфера.

— Апчихууу! — кихнах отново.

Татко не ми обърна внимание и продължи да прелиства страниците на книгата.

— Ааа, ето — каза. — Знаех си, че е някъде тук.

Погледнах към страницата, която бе отворил.

Думите „момичета на зодиака“ бяха изписани с големи, старомодни букви, с разноцветно мастило на фона на нощно небе.

— Да видим какво пише — предложи татко и се наведе да разгледа по-отблизо. — Ъммм, да, така, управляващи планети, това ни е ясно. Планетите са тук в човешки облик. Да, да...

Бях попадала на тези страници и преди, защото обичах да разглеждам татковите книги, особено по-старите. Харесваше ми усещането за история в тях, чувството, че някой, в древни, древни времена, преди дните на опции като „спелчек“, „копи“ и „пейст“, е седнал и е изписал старателно всяка буква и дори е украсил някои от думите. Помнех, че съм чела нещо за момичетата на зодиака, но не бях обръщала такова внимание, докато татко не ми сподели, че е възможно да стана едно от тях.

Надникнах над рамото му и прочетох: „Момичета на зодиака. Някъде по света всеки месец бива избирана девойка за Момиче на зодиака. Титлата ѝ дава право на:

1) Подарък бижу, подходящо за нейната зодия.

2) Средство за комуникация с планетите.

3) Помощ от планетите, които са на Земята, преобразени като обикновени хора.

4) Управляващата планета на всяка зодия ще действа като покровител през този един месец“.

Върхът! — възкликнах мислено и се загледах в списъка със зодиите и техните управляващи планети.

Управляващи планети	Зодия
Слънце	Лъв
Луна	Рак
Меркурий	Близнаци и Дева
Венера	Телец и Везни
Марс	Овен
Юпитер	Стрелец
Сатурн	Козирог
Уран	Водолей
Нептун	Риби
Плутон	Скорпион

— Значи знаеш, че планетите са тук в човешки облик? — попитах.

— Да.

— Като какъв ще се яви Меркурий тогава?

Татко погледна в книгата.

— Хм, Меркурий — крилатият вестител на боговете. Не знам повече от теб. — Той обърна страницата. — Виждаш ли, тази книга е на няколко века, а обликът на планетите сигурно се променя през годините. Няма съмнение, че ще е някой, който се занимава със съобщения и комуникации. А как би изглеждал днес, без съмнение скоро ще разберем. — Той посочи една рождена карта в дясната страна

на страницата. — Погледни. Това е картата на типично Момиче на зодиака, показваща каква ще е подредбата на планетите през зодиакалния ѝ месец.

Загледах се в картата. За незапознатите тя би изглеждала просто като два кръга един в друг, пресечени от много черти. На мен обаче от пръв поглед ми стана ясно какво означават повечето неща на нея. На практика, всеки божи ден гледам как татко изготвя хороскопи на клиентите си. Не зная да съществува друго семейство, така обсебено от астрологията. Например, ако над креватчетата на повечето бебета закачаха въртящи се играчки във формата на патета или рибки, над мен висяха десетте планети. На пет години вече рецитирах названията им по-добре от азбуката. Също така знаех, че астрологията не се изчерпва с хороскопите в списанията и вестниците. Бях наясно, че хороскопът на всеки отделен човек е различен в зависимост от времето и мястото на раждане и от разположението на планетите в небето в този момент. Това си е истинска наука, а не някаква измислица, както твърдят някои таткови критици.

— Хайде, бързо — подкани ме татко, — разпечатай разположението на звездите от картата си за този месец. Пригответе съм я на монитора.

Отидох при компютъра, натиснах „принт“ и след секунда листът беше в ръката ми. Подадох го на баща ми, който го постави до рисунката в книгата. Сравнихме двете карти.

— Бинго! — възкликна татко.

— Бинго! — повторих аз.

Съвпадаха идеално. Съвсем същата подредба.

В този момент на входната врата се почука. Чухме как Пат отива да отвори и след миг до нас достигнаха приглушени гласове. След малко доловихме стъпки в коридора и сестра ми отвори вратата на кабинета. Беше поруменяла и с блеснал поглед.

— Тъъ, Тиби. Теб търсят.

— Кой е?

— Някакъв куриер моторист — съобщи тя, след което добави шепнешком: — Освен това е *тотален* сладур — като гръцки бог в кожени дрехи.

Обзе ме вълнение. Усмяхнах се на татко, а той ми намигна в отговор.

— О, мисля, че се досещаме кой е той — казах на сестра си. —
Тъъм, кажи му да влезе. Очаквахме го.

[1] Дебели, сплетени кичури коса. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ХЕРМИ

— Добре дошъл! — поздрави татко, като направи някакъв несръчен поклон, сякаш не беше сигурен как да се държи с двуметровия куриер в кабинета си. Непознатият изглеждаше също толкова неуверен и смутено заглежда картините и книгите. Изглеждаше точно както го бе описала Пат — около осемнайсетгодишен или малко по-голям, но невероятно сладък: с изваяно, красиво лице и широки рамене. Напомняше ми на статуите на гръцки и римски богове, които бяхме разглеждали в Британския музей по време на една училищна екскурзия — прекалено красиви, за да са истински. И все пак той стоеше пред нас, излъчващ здраве и обаяние. Усетих се, че го зяпам с отворена уста и направих съзнателно усилие да си я затворя. Не че ми обърна внимание. Беше забелязал статуята на Меркурий и се взираше в нея невярващо. А тя наистина приличаше на него. Зачудих се как ли се чувства в присъствието на собствената си гола статуя в кабинета на баща ми.

— Това е Меркурий — обясни татко, като посочи с поглед статуята. — А аз съм Бенджамин Бати.

— Казвам се Хермес, но може да ми викате Херми — отвърна куриерът.

— Хермес не е ли гръцкото име на бога на пътешествията и общуването — попита татко, като ми смигна хитро, — а Меркурий — римското название на същия бог?

Херми беше впечатлен.

— Хм, познавате боговете си — отбеляза и разкопча якето си, под което се показва тениска с надпис „Комуникации Меркурий“.

— Познавам и планетите — добави баща ми с още едно смигване.

— Сериозно? — учуди се Херми.

Татко кимна и посочи картините и плакатите по стените и книгите по лавиците. Младежът зараглежда отблизо някои от

заглавията, докато аз отчаяно се мъчех да измисля да кажа нещо, но мозъкът ми отказа да действа, така че само продължих да зяпам.

Татко му показа старата книга, която още стоеше отворена на главата за момичетата на зодиака.

— Какво ще кажеш за това, Херми?

Куриерът сведе поглед и по лицето му се изписа още по-силно удивление.

— Забележително. Изключително интересно. Значи... тогава знаете за нас?

Баща ми кимна и лицето на Херми светна.

— Трябва да кажа на останалите. Това е страхотно. Обикновено ни посрещат с недоверие и подозрение. Хората ни смятат за побъркани или решават, че си фантазираме.

— Не и тук в Осбъри — увери го татко. — Знаем легендите, свързани с това място, и очаквахме да се върнете някой ден. Надявам се да приемете Вила Зодиак като ваш втори дом. За нас е чест да сте тук.

Куриерът изглеждаше изненадан, но доволен.

— Рядко ни посрещат с такова гостоприемство, така че много благодаря, сър. Много мило от ваша страна.

През цялото това време чаках Херми да забележи най-после и мен. В края на краищата аз бях Момиче на зодиака, а не баща ми. Най-сетне младежът престана да се възхищава на татковите книги, извади един пакет от вътрешния джоб на якето си и се обърна към мен:

— Ти си госпожица Тиби Бати, ако не греша?

Едва смогнах да си поема дъх.

— Да, аз съм — смотолевих.

Той ми подаде пакета:

— Значи това е за теб.

Усетих, че се изчервявам. Взех подаръка и тъкмо щях да го отворя, когато откъм коридора се чува бързи стъпки. След секунда вратата се отвори и мама нахлу при нас и изпълни стаята с аромата на скъпия си френски парфюм. Както обикновено, изглеждаше изключително елегантна в тъмносиния си костюм. Впери поглед в Херми и лицето ѝ разцъфна в широка усмивка, която разкри искрящобелите ѝ зъби (избели си ги миналия месец при един прочут зъболекар).

— О, боже. Вие сте тук! И сте *такъв* красавец!

— Естела, това е Херми — представи го татко. — Херми, съпругата ми Естела.

Мама кимна отривисто. Все още сияеше.

— Бенджамин предположи, че може да е днес. Върнах се възможно най-бързо. Боже, колко е *вълнуващо*! Нали е *вълнуващо*, Тиби? — попита тя, без дори да ме погледне. Не можеше да отдели поглед от вестителя. — Е, Херми, скъпи. Знаеш ли кои сме? С какво се занимаваме? Бенджамин обясни ли ти?

— Тъъ, започвам да добивам представа — отвърна ухилен Херми.

— Бати се наричаме, астрология обичаме — издекламира мама с леко танцувално движение. — Аууу, не мога повече да се сдържам. Трябва да те прегърна. — И пое в обятията си Херми, който, изглежда, нямаше нищо против. — Добре дошъл! Добре дошъл у дома! Бенджамин, разведе ли го вече из къщата?

Татко поклати глава:

— Естела, та той пристигна преди няколко минути.

— Предложиха ли ти нещо освежаващо, Херми? — продължи с въпросите мама. — Искаш ли да останеш за обяд?

— Обядвал съм, благодаря, но с удоволствие ще пийна нещо — прие той.

Мама се обърна към мен:

— Тиби, скъпа, бъди така добра!

Оставих пакета, въпреки че умирах от любопитство да видя какво има вътре.

— Какво ще желаете?

— Ооо, просто пригответи един поднос, донеси всичко — поръча мама, все още изпиваща с поглед Херми. — И извади най-хубавите чаши. Онези от костен порцелан, ако ги намериш. Тиби е дете мечта. Типична Дева. Поддържа къщата в безупречен ред, нали така, любов моя? — Тъкмо щях да кажа „да“, но мама ме изпревари: — Толкова е организирана и спретната. Ако не е тя да пазарува всяка седмица по интернет, като нищо ще останем гладни. О, да, това момиче е истинско чудо. Хайде сега, скъпа, побързай да пригответиш нещо, докато аз и татко ти си побърбим с госта ни.

— Херми, има ли нещо, което не обичаш? — попитах.

— Съвсем не... о, всъщност мед. Не ми предлагай мед. Просто... действия ми странно...

— Да не би да е алергия? — полюбопитства мама. — Аз съм алергична към пшеница.

— Нещо такова — кимна той. — Всички планети сме... ъм, алергични към мед.

— Мисля, че съм чел за това в една от книгите си — обади се татко. — Как се проявява алергията?

— Амиии... ъъ... да кажем просто, че е по-добре да не се проявява.

— Захар може ли? — попитах.

— Захар може — кимна Херми и се усмихна.

Отидох в кухнята, но се почувствах засегната. Според книгата Херми беше мой покровител, не техен. Нищо не пишеше за *родители* на зодиака! Но не можех да им се сърдя. Разбира се, те бяха развълнувани не по-малко от мен. Астрологията беше целият им живот, тяхната страст, така че срещата им с една от планетите в човешки облик беше като да се срещнат с любима кинозвезда. Освен това бяха безполезни в кухнята. Мама можеше да е номер едно в бизнеса, но ако трябва да сготви нещо, е пълна скръб. Веднъж овкуси печеното пиле със захар вместо със сол, а пък друг път сложи сол вместо захар в банановата торта. Безнадежден случай. Умът ѝ е зает да крои бизнес машинации. И баща ми е същата стока в това отношение. Не може и яйце да свари. Пат помагаше до едно време, но като почна да си има вземане-даване с момчетата, престана, понеже домакинската работа ѝ съсипваше маникюра.

И така, всички задължения се струпаха на моя гръб. Заех се с домакинството, когато станах на десет. Наех чистачка и икономка, която идва два-три пъти седмично и сготвя няколко ястия за фризера, а аз пазарувам по интернет. Бях факир в компютрите и обичах всичко да ми е подредено. Едно от любимите ми занимания бе да подреждам шкафовете с храна така, че продуктите да се намират лесно. Чувствах се щастлива, когато нещата са си по местата и всичко се прави както трябва. Ето например какъв ритуал следвах при приготвянето на поднос: нареждах първо напитките, после храната и накрая съдовете и приборите. Налях чаша със сок от ананас и портокал за госта ни, след което извадих тортата с банани и кокос. Бях сигурна, че е направена

със захар, а не с мед, защото бях изрязала рецептата от едно списание и лично я бях дала на икономката. Накрая подредих на подноса чиниите, чашите и салфетките и занесох всичко в кабинета.

Мама, татко, Херми и Пат се бяха разположили на канапетата. Дори Козмо беше там, наместил се удобно върху коляното на Херми! Пат като че ли не говореше много. Затова пък се изразяваше доста добре чрез езика на тялото. Имаше статия за говоренето без думи в последния брой на списание „Градско момиче“. По начина, по който седеше Пат — с издърпана нагоре пола и наведено напред тяло, си личеше, че казва: „Здравей, красавецо. Ще ме повозиш ли на мотора си?“ Ала мама и татко изобщо не забелязваха как дъщеря им флиртува най-безсрамно точно под носа им. Имаха очи само за Херми. Приличаха на тийнейджъри, срещнали любимия си рок идол, и седяха на края на канапето, попивайки всяка негова дума.

— Ахъм — прокашлях се, за да напомня за себе си. Аз — Момичето на зодиака. Никой не ми обърна внимание. Както обикновено, бях невидимият член в нашето семейство. Оставих подноса и отидох до бюрото, където беше подаръкът ми. Докато другите бърбеха сладко и поглъщаха сока и тортата, аз разопаковах пакета. Вътре имаше два други пакета, единият от които — по-малък. Първо отворих него. Съдържаха малка кутия за бижута, а в нея имаше сребърна верижка с медальон, изобразяващ жена, която държи пшеничен сноп. И преди бях виждала подобни медальони, тъй като мама произвеждаше много такива за продажба в интернет, но този беше изключително красив и нежен. Знаех, че пшениченият сноп у жената символизира мъдростта. Вдигнах поглед, за да видя дали някой бе забелязал, че разопаковам подаръците си, но те все още бяха погълнати от взаимно възхищение, така че отворих и втория пакет. Вътре открих божествено красив мобилен телефон. Беше тъмносин, бляскав и с огромен сапфир в горния край. Направо зашеметяващ. Реших да се намеся в разговора:

— Херми, много ти благодаря за прекрасните подаръци.

— Те ще са ти нужни, Тиби, защото си Момиче на зодиака. Телефонът ще ти служи, за да се свързваш с мен и аз — с теб.

Като чу, Пат се надигна от любопитство.

— О, така ли? Може ли да погледна, Тиби?

Подадох ѝ телефона неохотно.

— Леле! — възкликна мама, като го видя. — Разкошен е. И ние правим серия с телефони за всяка зодия, но не са толкова красиви. Трябва да се запозная с доставчика ви. Интересно, че е син със сапфир. В книгите се изказват различни становища относно камъка за всяка зодия. Има много противоречия — например някои книги и уебсайтове посочват, че цветът на Девите е синьото, а други — зеленото или жълтото в различните си нюанси. Според едни камъкът им е сапфир, а според други — ахат. Ти как смяташ, Херми, скъпи?

И пак се почна. Искрах да задам на Херми същите въпроси и преди всичко ми се щеше да кажа колко се радвам, че специалният ми телефон е със сапфир, защото това е любимият ми камък, а синьото е любимият ми цвят. Но кой да ме чуе! Не успях и дума да обеля. И това бил моят специален ден, началото на специалния ми месец?

Явно не ми беше писано да е така.

ТРЕТА ГЛАВА

ИЗНЕНАДА

— Да не би да си Момиче на зодиака, понеже баща ти е известен астролог? — попита най-добрата ми приятелка Рейчъл по-късно същия ден. Намирахме се на местната ледена пързалка и тъкмо бяхме седнали да обуюем кънките си. Бях ѝ разказала всичко за госта ни и за зодиакалните ми подаръци и тя остана много впечатлена.

— Не. Няма нищо общо с баща ми, нито пък с майка ми — отвърнах и хвърлих поглед на кънкьорите по пързалката пред нас. — Макар че не е за вярване, като се има предвид как се държаха.

— Значи и аз мога да стана Момиче на зодиака?

— Може, някой ден. Всеки месец избират различно момиче някъде на планетата, зависи от хороскопа ти. Херми каза, че всяка реагира различно на новината. Някои момичета дават всичко от себе си през своя специален месец, а други се отнасят пренебрежително към цялата история. Разказа как веднъж едно момиче стъпкало зодиакалния си телефон. Не мога да си представя да сторя това с моя — той е разкошен. Ще ти го покажа утре в училище.

— Изпробва ли го вече?

— Още не. А и мога да го ползвам само за връзка с Херми и хората-планети, а той — за да се свърже с мен. Нещо като гореща линия между нас.

— И какво ще се случва отсега нататък?

— Не знам точно, но ще е чудесно. Според татко избраните за момичета на зодиака обикновено са пред някакъв повратен момент в живота си. Аз лично не очаквам големи промени в живота си в близко време, но знае ли човек? Преди да си тръгне, Херми спомена, че тъй като Уран има силно присъствие в хороскопа ми, трябва да съм готова за някаква изненада. Уран е планетата на неочакваното и под нейното влияние могат да се случват разни неща съвсем ненадейно, като гръм от ясно небе, така че всичко е възможно.

— Еха! Ама че интересно! Как ми се ще и аз да съм Момиче на зодиака! — каза Рейчъл. Изправи се и тръгна към леда.

— И на мен — извиках след нея. — Обещавам да ти разкажа всичко, за да си в течение. А може да те запозная и с Херми някой ден.

— Яко! — зарадва се Рейчъл, отблъсна се от преградата и се плъзна грациозно към средата на пързалката.

Стана ми мъчно, че не мога да споделя с нея титлата Момиче на зодиака, защото, с изключение на пързаянето на лед, което беше само нейна страст, ние си споделяхме всичко. Дрехи, бижута, музика, списания. Тя е зодия Рак, затова реших да ѝ взема медальон с нейния знак от мамината стока, както и мобилен телефон от новата дизайнерска серия на мама. Нямаше да е същото, но щеше да е достатъчно близко до истината, за да не се чувства пренебрегната.

— Хайде! — подвикна ми тя.

Поех си дълбоко въздух. Точно от този момент се страхувах. Хич не ме биваше на кънките. На два пъти опитах, когато Рейчъл се запали по пързаянето, но и двата пъти свърших по гръб на леда. Продължавах да се мъча по една-единствена причина — този месец татко щеше да прави хороскоп на Джанет Джонсън, шампионката по фигурно пързаяне, и тя бе поканила цялото ни семейство на ледено парти след четири седмици. Тъй като мама, татко и Пат бяха добри кънкьори, не ми се щеше да ги разочаровам, пък и не исках да бъда възприемана като семейния провал.

Заклатушках се към пързалката и предпазливо стъпих на леда. Веднага почувствах как краката ми тръгват напред, но се окопитих навреме и се хванах за преградата, заобикаляща пързалката.

— Давай! — извика пак Рейчъл.

— Уф! — изстенах. Едва дишах. Беше пълно с хора и всички ме подминаваха с невероятна скорост. *Ами ако падна?* — мислех си. — *Някой може да мине през пръстите ми и да ги пререже с остриетата на кънките си.*

Рейчъл се приближи.

— Добре ли си? — попита.

— Не — поклатих глава. — Не мога. Съжалявам. Просто не става.

— Дръж се за мен — предложи тя и ми подаде ръката си. — Всичко ще е наред. Няма да те оставя да паднеш.

Гледаше ме окуражаващо, но аз не можех да помръдна. Бях замръзнала на място — като леда.

— Не мога, Рейчъл, съжалявам.

— И аз бях така първия път — заяви. — После става по-лесно, наистина. Пробвай съвсем леко, без да се пускаш.

Пак не успях. Краката ми не помръдваха, стомахът ми се бе свил на топка и едва дишах.

— Следващия път — изхриптях. — Обещавам, другия път ще го направя.

Рейчъл е страхотна приятелка. Не продължи да ме тормози. Само стисна ръката ми и каза:

— Ще се научиш, ще видиш. Трябва ти още малко време.

Напуснах леда с клатушкане и заех безопасна позиция на най-близката скамейка, където дишането ми се нормализира. Не успях веднага да сваля кърките си. Седях и гледах известно време Рейчъл и останалите и ме обзе отчаяние. *Трябва да измисля някакво извинение, за да се измъкна от леденото парти — дойде ми на ума. — Ще се престоря, че съм хванала настинка или грип, или нещо от този сорт, защото с това темпо никога няма да се науча да се пързялям като другите.*

* * *

Когато по-късно се прибрах у дома, слязох долу да видя какво правят родителите ми. Баща ми бе задрямал на канапето в кабинета си със слушалки в ушите. Там открих и мама, която работеше на лаптопа си. Френските прозорци бяха отворени и откъм градината полъхваше топъл вятър.

— Здравей, скъпа — поздрави ме тя, щом влязох, без да откъсва поглед от екрана. — Как беше на пързалката?

— Супер — излъгах. — Тъъм, ти какво правиш?

— Подготвям изявление за пресата, за да съобщя, че планетите са тук в човешки облик и че една от тях ни посети днес в дома ни.

— Не! Мамо, *недей!* Не бива да го правиш.

— Защо да не бива, миличка? Това е възможност, която се предоставя веднъж в живота. Само помисли как ще се отрази на

бизнеса ни.

В главата ми се зареди серия от ужасяващи картини. Като начало щяха да почнат да ме тормозят в училище. Е, не можех да не кажа на Рейчъл, че съм Момичето на зодиака, но ако се разчуеше сред съучениците ми, щяха да ме вземат на подбив. И без това смятах семейството ми за странно. Доста бързо осъзнах факта, че не всеки приема влиянието на звездите и че някои дори смятат астрологията за пълна глупост, с която се занимават само откачалки, и ако излезеше наяве, че семейството ми вярва в съществуването на хора-планети, щяха да ни помислят за пълни ненормалници. Не, не биваше да го допускам. Освен това Херми и останалите планети трябваше да могат свободно да идват и да си тръгват от дома ни и едва ли би им било приятно, ако ги погнат папараците.

— Тате, тате! Събуди се! — завиках и го задърпах за краката, докато той отвори очи. Свали слушалките си и се изправи.

— Какво има? — попита.

— Мама. Трябва да я спреш. Иска да каже на пресата, че планетите са тук в човешки облик. Аз... мисля, че не бива да казваме на никого.

Татко поклати глава:

— Естела, Тиби има право. Не прави това.

— Но, скъпи...

— Не. Нали не желаем хората-планети да се чувстват неудобно да идват тук? Искаме домът ни да е убежище за тях, така че няма да го разгласяваме. Това ще е семейна тайна. Пресата ще се отнесе с тях като с изроди. Твърдо „не“.

Мама се нацупи като петгодишно хлапе.

— Стига де, знаеш, че съм прав — заубеждава я татко.

Тя скръсти ръце и се нацупи още повече. Обичаше да става на нейното.

— Естела, не обичам да се налагам, но този път няма да отстъпя. Ние сме просто домакини на почетните гости и такива ще си останем. Самата възможност да идват тук е чудесна — помисли колко можем да научим от тях. И бизнесът може да процъфти, да ни хрумнат още идеи, но *никаква* преса, и точка.

Погледнах мама, за да видя как ще реагира. Тя придоби свенливо момичешко изражение и запърха с мигли срещу баща ми.

— Оу, Бенджи — промълви, — обичам да проявяваш твърдост.

За бога — помислих. — Дано да не почнат да се целуват пред мен. Ама че отврат.

— Чуваш ли, Естела? Говоря сериозно — заяви татко, без да крие задоволството си от въздействието, което оказваше върху мама.

— О, чувам ви ясно, господин Бати, здравеняко — рече тя и плесна с ръце. — Ще им организираме много чаени партита. Вечери. Тиби, скъпа, покани ги всички възможно най-скоро. Може да се обадим на Никия да се погрижи за храната, за да опитат автентични карибски ястия. Какво мислиш? Тиби, гледай да разбереш дали някой не е вегетарианец, или не спазва някаква специална диета, като изключим Херми и алергията му към меда. (Леля Никия има собствен ресторант за вкусна карибска храна, каквато приготвяше и мама, преди да стане бизнес дама на годината. Обикновено поръчвахме вечеря от леля поне веднъж седмично.)

С татко се спогледахме усмихнати. Мама пак се отрици, но този път поне беше в правилната посока.

— Но, мамо, не знам точно какво да правя. Дори не съм сигурна дали ще се запозная с всичките десет планети. Херми каза, че повечето момичета на зодиака се срещат с планетите, които преобладават в хороскопа им.

— Ами тогава не стой, ами погледни хороскопа си, дете! Какво чакаш?

— Чакам Херми, моят покровител, да ми се обади и да каже какво следва. Спомена нещо за Уран, но това бе всичко... Всъщност имаш право, може да опитаме и сами да отгатнем какво ми предстои.

Татко откачи рождената ми карта от стената до бюрото и тримата се наведохме над нея.

— Хм, като че ли се задава някакъв конфликт, фъстъче — отбеляза той. — За Уран знаем, че носи изненади, макар че изборът ти за Момиче на зодиака може да се брой за изненада. Какво друго? Хм, имаме Луна, която е свързана с емоциите, но пък това е типично за Луната.

— Да, но няма ли нещо по-значително? — попитах.

— Като говорим за конфликт... — започна мама, внезапно загубила интерес към моята карта, и вдигна друга, която стоеше наблизо. — Видя ли това?

Татко се обърна към нея.

— Това е картата на сестра ти.

Мама кимна.

— Ей на това му се казва конфликт. Марс, Венера и Луната, подредени така една срещу друга. Мисля, че най-накрая ще се разделят с Норис.

— Видях и неговата карта — кимна татко. — Наистина се очертава някакъв разрив.

— Меко казано — допълни тя.

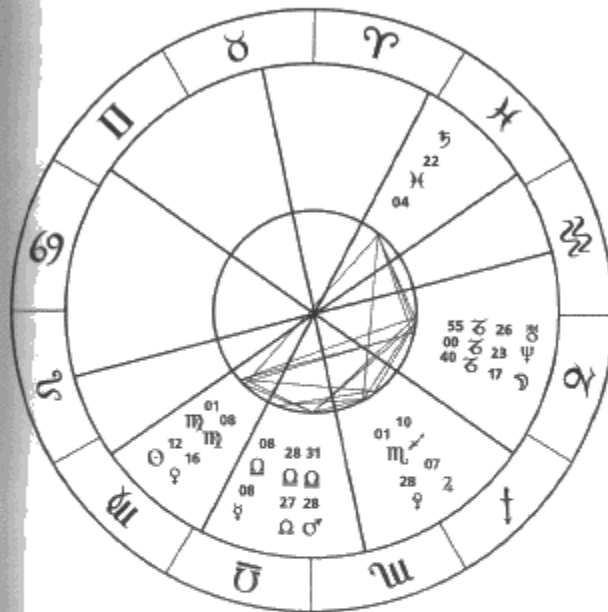
— Тъъ, Земята до мама и татко. Тук Момичето на зодиака — обадох се аз. — Мислех, че разглеждаме *моята* карта.

Мама махна с ръка, сякаш ме отпраща.

— Не, мила. Права си. Херми ще се свърже с теб. Сега какво ще кажеш да отидеш и да провериш как сме с хранителните запаси, докато с баща ти обсъдим проблемите на сестра ми? Ако ще се забавляваме, трябва да имаме достатъчно ядене и пиене.

Въздъгнах разочаровано. За един кратък миг си бях въобразила, че все пак аз ще съм в центъра на вниманието. Отново не бях познала. Въпреки това, беше жалко, че леля Маги и вуйчо Норис може да се разделят. Съжалявах да го чуя. Харесвах ги, но те наистина много се караха. И двамата са зодия Лъв. Известно е, че който е роден под този знак обича да е цар на джунглата и ако трябва да се бори за титлата с още някого, настава ад. Представителите на тази зодия могат да реват като истински лъвове — каква дандания само се вдигаше, щом тези двамата не успяваха да се спогодят. Но както всички Лъвове, те имаха също големи сърца и бяха много щедри, което компенсираше ревовете им. Леля и вуйчо имаха дъщеря — Ясмин — и за разлика от тях, които бяха олицетворение на чаровността, Ясмин беше жалка картинка. Беше на петнайсет и непрекъснато важничеше и се цупеше. Не и пред момчетата обаче — тогава внезапно се превръщаше в госпожица Слънчице. Беше зодия Близнаци, а близнаците обичат да флиртуват. Наричаше ме „превзета маниачка“ само защото един дъждовен следобед, когато ни бяха на гости, ме свари да подреждам гардероба си по цветове. Щом се опитах да ѝ обясня, че го правя, за да намирам лесно нещата си, тя ме нарече „нещастница“. Мразя я. С малко късмет, ако леля и Норис се разделят, ще пратят Ясмин някъде далеч и няма да я видя никога вече. В Австралия например. Или на Луната.

КАРТА НА ТИБИ

СИМВОЛИ НА ПЛАНЕТИТЕ И ЗНАЦИТЕ

☉	☾	☿	♀	♈	♉	♊	♋
СЪЛЪНЦЕ	ЛУНА	МЕРКУРИЙ	ВЕНЕРА	ОВЕН	ТЕЛЕЦ	БЛИЗНАЦИ	РАК
♁	♃	♄	♅	♌	♍	♎	♏
МАРС	ЮПИТЕР	САТУРН	УРАН	ЛЕВ	ДЕВА	ВЪЗНИ	СКОРПИОН
♆	♇			♐	♑	♒	♓
НЕПТЪН	ПЛУТОН			СТРЕЛЕЦ	КОЗИРОГ	ВОДОЛАЙ	РИБИ

Звездно дете 51

— Хей, тате. Знаеш ли какъв е човешкият облик на Слънцето? — поисках да узная. — Забравих да питам Херми как изглеждат всички планети като хора и с какво се занимават.

— Ами ние го попитахме, докато ти беше в кухнята — обади се мама.

— И не сте ми казали? Мамооо! Аз съм Момичето на зодиака, ако си забравила, не ти.

Тя се подсмихна и ме погъделичка под брадичката.

— О, толкова си сладка, като си сърдита. Бенджамин, нали е сладурче, когато се нацупи?

Татко също почна да ме гъделичка и скоро се озовах на канапето, смеейки се до припадък. Сигурно съм единственият човек на света с такъв жесток гъдел.

— Просто ми *кажи* за останалите планети, тате — примолих се задъхано, след като ме пуснаха.

— Така, чакай да си спомня. Добре, Херми е...

— Куриер моторист — прекъснах го аз.

— Правилно — рече татко. — Венера. Какво знаеш за Венера, Тиби?

Въздъгнах. Ето как съм научила всичко, което знам за астрологията — баща ми обръщаше всеки прост въпрос във възможност да ми изнесе лекция.

— Венера управлява Телец и Везни и е планетата на любовта и красотата — отговорих уверено.

— Правилно. А тук на Земята държи салон за красота в Осбъри. Вечер пък води курсове „Как да откриеш богинята в себе си“.

— Яко — възкликнах и взех лист хартия от бюрото, за да си записвам информацията за хората-планети.

— Би трябвало да работи в агенция за запознанства — вметна мама. — Ако се видим, ще ѝ го кажа. Ще е идеалното поприще за нея.

— Но, мамо, мисля, че те са тук, за да казват на нас — по-точно на мен — какво да правя, а не обратното.

— Къде го пише? Няма никакви правила. Херми даде ли ти списък с правила?

— Не. Да продължим с Марс. И преди да си ме попитал, татко, Марс управлява Овен и е бог на войната.

— Бивш морски пехотинец, инструктор по карате и самоотбрана.

— Разбира се! Отлично — изкоментирах, като добавих Марс в списъка си.

— Да видим дали можеш да отгатнеш с какво се занимава следващият, скъпа — предложи мама. — Да пробваме с... Юпитер.

— Планетата на щастието и изобилието, управлява Стрелец — издекламирах. — Хммм. Клоун?

Мама поклати глава.

— Уредник на тържества?

— Близко си — обади се татко. — Държи ресторант за деликатеси в Осбъри. Името на Венера е Неса, а той се казва Джо.

— Добре. Нека отгатна за Уран — продължих аз. — Управлява Водолей и е планетата на неочакваното и магическото. Амиии... фокусник?

— Отново не си далеч от истината, Тиби — отбеляза баща ми. — Има магазин за фокусници и интернет кафене. Нарича се Ури и също е в Осбъри. Знаех си, че всички се подвизават в околността.

— Кои останаха? — попита мама.

— Луната, Слънцето, Нептун, Сатурн и Плутон.

— Сатурн, учителят. Той е тук под името д-р Кронос, директор на училище — заяви татко.

— Идеално — рекох и си записах.

— Плутон, планетата на промяната — продължи той. — Занимава се с интериорен дизайн. Нептун, господарят на сънищата и цар на моретата — собственик на рибен ресторант и доколкото знам, притежава една-две лодки, с които развежда туристи.

Разговорът ни бе прекъснат от иззвъняването на телефона. Мама се обади и по изражението на лицето ѝ личеше, че новините са лоши. След няколко минути затвори и се обърна към нас.

— Както и предполагах. Маги и Норис се разделят. Поне за известно време.

— Какво смятат да правят? — пожела да узнае татко.

— Ще си дадат време да премислят нещата. Тя отива при роднини в Ямайка, а той — на остров в Гърция, където да се успокои и да реши какво иска.

— Ясмин с майка си ли тръгва?

Мама поклати глава:

— Не може да зареже училището по средата на срока, защото ще изостане с материала. Попитаха ме дали може да остане у нас. Само за месец.

— За месец! — изтърсих. *Дори един час, прекаран с Ясмин, би ме подлудил* — добавих наум.

— Аха. Един месец. Така че, Тиби, скъпа, твоята стая е най-голяма, затова ще я настаним при теб.

— При мен? Защо не в стаята за гости?

И двамата прихнаха. Стаята за „гости“, обзаведена в сатурнов стил, в момента изобщо не ставаше за гости. Беше натъпкана до тавана с търговски мостри от стоката на мама, както и с всичко останало, на

което не бяхме намерили място другаде — велосипеди, стари играчки, ролери, книги, стари дрехи и обувки, напъхани в черни торби за боклук. Вътре приличаше на магазин за втора употреба и беше толкова претъпкано, че вратата едва се отваряше. Бях си поставила за задача да изхвърля повечето неща.

— Можем да я изпразним — предложих. — И без това отдавна смятаме да я превърнем отново в прилична стая за гости.

— Можем — съгласи се мама, — но Ясмин пристига утре. Няма да успеем дотогава. Освен това къде ще сложим всички тези неща? Гаражът също е натъпкан до тавана.

— Защо не я настаним при Пат?

— Защото в таванската стая няма място за второ легло, а и тази година Пат завършва гимназия. На сестра ти и трябва място и тишина, за да учи, докато в твоята стая има едно свободно легло.

Вярно беше. Имаше още едно легло за случаите, когато Рейчъл оставаше да преспи у нас. Тъкмо премислях трескаво останалите възможности (като палатка в двора например), когато зодиакалният ми телефон изпиука, че имам съобщение.

— Охо, това е зодиафонът — възкликна мама. — Дай да видим. Дай да видим.

Бързо прегледах пощенската кутия с надеждата, че съм получила някаква добра новина.

— „Изненадите невинаги са това, което очакваш. С обич, Ури“ — прочетох съобщението аз.

Татко избухна в смях.

— Няма спор за това, нали, фъстъче? — каза той. — Уран е също и планетата на непокорството, освен на изненадите. Сега нали няма да станеш непокорна?

Мама също се разсмя, но аз не можех да се присъединя към веселието им. *Не. Не. Не. Неее* — закрепях наум. — *Не е възможно изненадата ми да е пристигането на Ясмин. Това си е моят зодиакален месец. Той трябваше да е най-хубавият месец на всички времена. Сигурно има някаква грешка.*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЪКВАРТИРАНТКА ОТ АДА

Списък със задачи на Тиби:

Да почистя стаята и да кажа на госпожа У. да приготви леглото за Ясмин.

Да поставя цветя и плодове до леглото ѝ за добре дошла.

Да се обадя на Херми, за да уточним плановете за Зодиакалния ми месец.

Да си напиша домашните.

Да се упражнявам на ледената пързалка.

— Дано това мършаво животно се откаже да влиза повече тук — заяви Ясмин, след като изтика Козмо в коридора. Той успя само да ме погледне жално, а аз се опитах да му предам съчувствието си по телепатичен път. Решението не беше мое. Но това не го успокои. Беше му криво — точно както и на мен. Измяука и се изниза към стаята на родителите ми с подвита опашка. Не беше честно. Ясмин бе в стаята ми от десет минути, а вече раздаваше команди.

— Казва се Козмо и винаги спи тук — запротестирах аз. — Той *живее* тук.

— Ама... ааа... аз съм алергична, ааап... чихууу — престори се Ясмин артистично. Можех да различа фалшивото кихане, понеже самата аз бях алергична. Към полени, пшеница, прах — всякакви неща (не и към котки обаче, слава богу). Ясмин се преструваше само за да стане на нейното. Просто не си падаше по котки.

След малко отиде до гардероба и извади пет закачалки с мои дрехи, които метна върху облегалката на стола.

— Но... но аз вече освободих място за нещата ти — възразих и ѝ показах празното пространство в дясната част на гардероба.

— На петнайсет съм. Имам повече дрехи от теб. Ние, по-възрастните, имаме по-големи нужди в сравнение с малките момиченца — осведоми ме тя. Върна се до леглото, отвори куфара си и изсипа съдържанието му, което се разпиля по матрака и пода. След като прибра някои неща, Ясмин взе да вади книги от лавиците и да ги трупва на пода до бюрото ми.

— Какво правиш? — попитах. Седях на леглото си и я наблюдавах.

— Очертавам границата — отвърна и продължи да трупва книгите все едно градеше тухлена стена. Щом ги нареди от единия край на стаята до другия, стана и посочи пространството от едната страна на книгите.

— Това е моята територия, ясно? — После посочи към страната, където беше леглото ми. — А това е твоята, ясно? Никакво преминаване! — След което ми обърна гръб, хвърли се на леглото и пъкна в ушите си слушалките на музикалния си плейър. Очевидно не беше по-щастлива от мен при наложените обстоятелства, макар че порано същия ден бях направила всичко възможно за доброто ѝ посрещане в къщата. Дори излязох и с джобните си пари купих цветя за шкафчето до леглото ѝ, където оставих и купа с плодове.

Защо ли ми трябваше? — помислих си и направих усилие да премълча думите, които ми бяха на езика. Горях от желание да ѝ кажа, че всъщност се намира в *моята* стая и беше *моя* гостенка, но мама ми бе изнесла лекция за това как раздялата на родители те ѝ сигурно ѝ се отразява тежко и как всички трябва да се държим мило и да стъпваме на пръсти около нея. Само дете в този момент ми се щеше да стъпя с цялата си тежест върху наплесканата ѝ с червило муцуна. Понякога се изненадвам колко жестока мога да съм в мислите си.

Изведнъж Ясмин махна слушалките и се обърна към мен:

— И що за стая е това? — попита и се заоглежда. — Ненормална работа.

Стаята ми беше на тема Венера. С мама решихме, че тъй като Венера е богинята на любовта и красотата, това трябва да е най-красивото помещение в къщата. Венера е втората най-близка до Слънцето планета и след Луната е най-яркият обект в нощното небе. Известна е още като звездата с името Зорница или Вечерница (макар че е планета!), затова прецених, че ще е естествено обзавеждането да е

в звезден стил. Боядисахме стените в бяло, а горния им край украсих със звезди. Лампата в средата на тавана представляваше сребърна звезда, покривките на леглата бяха бели, а възглавничките — сребристи. Всичко изглеждаше чисто и спретнато и ми харесваше.

На стената между двете легла имаше стенопис, направен от леля Франсел (тя е художникът в семейството и много от картините вкъщи са нейни, включително някои в кабинета на татко — и разбира се, работи в „Бати Ентърпрайзис“, където прави проекти за картички и плакати). Стенописът изобразяваше богинята Венера с дълга коса, увиваща се около тялото ѝ. Всъщност беше копие на една картина от италианския художник Сандро Ботичели. Казваше се „Раждането на Венера“. Нямах търпение да я покажа на истинската Венера, когато се появи, което, според съобщението на Херми от предишната вечер, беше вероятно да се случи през следващите два дни. Освен Венера, той бе споменал и Луната. Предупреждаваше и за някакъв конфликт, но това се очакваше, като се има предвид появата на Ясмин и сърдитата ѝ физиономия. Много се надявах Луната и Венера да се появят в човешки облик като Херми. Щеше да е върхът.

— Ама че безвкусица — заяви Ясмин, имайки предвид стенописа. Стана от леглото и вдигна навит на руло плакат от нещата си на пода. — Всъщност, понеже част от рисунката е в моята част от стаята, ще закача това отгоре. — Разви плаката, на който се показаха големи червени устни с изплезен език; отдолу пишеше: „Хората са противни“. Тя го закачи с кабарче на стената.

— Недей! — изстенах. — Изглежда ужасно там. Моля те! Бъди разумна. Закрива творбата на леля Франсел.

Ясмин сви рамене.

— Дреме ми — отвърна. — Майка ти каза да си поделяме нещата и да се държим мило една с друга, нали? Преминавам през житейска криза, така че трябва да си по-внимателна с мен. Ясно?

Хвана ме натясно.

— Ясно, но... не виждаш ли, че не е в тон с останалата част от стаята?

Братовчедка ми се разсмя.

— Откога си кралицата на интериорния дизайн? Майка ти каза да се чувствам като у дома си и точно това правя. Да ѝ се оплача ли, че си негостоприемна?

— Не, разбира се, че не. — *Може би наистина съм малко негостоприемна* — помислих си и реших да се държа по-мило. И на мен нямаше да ми е приятно, ако родителите ми се разделяха и трябваше да напусна дома си и да заживея с друго семейство. — Съжалявам. Остави плаката си, щом искаш.

Тя се усмихна. Според мен чудесно знаеше, че няма на кого да се опра в тази ситуация. Тогава си спомних. Та аз бях Момиче на зодиака. Планетите бяха на мое разположение да ми помагат през специалния ми месец. Може би Херми ми беше оставил съобщение за подкрепа или съвет как да се справя с новата си съквартирантка. Отидох до бюрото си (което беше останало на моя територия) и извадих зодиакалния си телефон от чекмеджето.

Ясмин моментално се надигна.

— Какво е това?

— Ами телефон.

— Виждам. Откъде го имаш?

— О, ами... Подарък ми е. Специално за зодията ми.

— Готин е — кимна. — Майка ти може ли да уреди и мен с такъв?

— Съмнявам се — рекох. — Понеже не си Дева като мен, в този цвят и с този камък няма да подхожда на зодията ти. Ти си Близнаци, така че...

— Глупости на търкалета — прекъсна ме Ясмин. — Обаче телефонът е як. Дай да го погледна.

Подадох ѝ го, тя натисна няколко бутона и го обърна.

— Изглежда, не работи.

— Преди си работеше — притесних се и се замолих да не е натиснала нещо, което не трябва, и да го е повредила.

Подхвърли го към мен.

— За нищо не става, щом не работи — заяви тя, след което извади малки тонколони от купчината си на пода. Включи плейъра си към тях и стаята буквално се затресе от неистов джангър. Облегна се на леглото и се ухили самодоволно. — Супер музичка, а?

Замигах на парцали.

— Спор няма — отбелязах и почнах да разчиствам моята част от стаята с надеждата да ѝ дам добър пример, от който да се поучи.

Ясмин се закиска.

— Боже, Тиби, не са ли ти казвали, че се държиш като бабичка?
— Протегна се, грабна един портокал и започна да го бели, облежната на възглавничките. Като свърши, хвърли обелките на пода и взе да пъха парченцата плод в устата си.

Прекрачих границата от книги, събрах корите и ги изхвърлих в кошчето за отпадъци под бюрото ми. В отговор Ясмин усили музиката още повече.

Погледнах телефона си и натиснах бутона, който Херми ми бе казал да използвам, за да се свържа с него. Изглежда, че отново беше в изправност. Написах следното съобщение:

„Моля за помощ. Спешно. Братовчедка ми е вкъщи. Не е дружелюбно настроена. Какво да сторя?“ Веднага получих отговор:

„Меркурий е ретрограден. Херми не е на разположение в момента. Обадете се по-късно“.

О, не — помислих. Знаех какво се има предвид под „ретрограден Меркурий“. Случваше се редовно през годината, обикновено три пъти. Надявах се това да не означава, че няма да имам връзка с покровителя си точно в месеца, през който съм Момиче на зодиака. Би било ужасно нечестно. Все едно да спечелиш от лотарията и да си загубиш печелившия билет. Слязох долу да видя дали татко ще е в състояние да хвърли светлина върху ситуацията.

— Тате, Меркурий е станал ретрограден — осведомих го припряно, нахлувайки в кабинета му, без да забележа, че има някого при него. — О, извини ме, не знаех, че имаш гости. — Срещу татко седеше мъж с гъста сребристосива брада и усмихнато загоряло лице. Носеше шапка на морски капитан и елегантен син жакет. И двамата пиеха бира.

— Хей, това да не е Момичето на зодиака? — попита мъжът.

Кимнах и погледнах въпросително баща ми. Той се усмихна широко.

— Тиби, запознай се с капитан Джон Дори.

— О, здравейте, капитан Джо...

— Известен още като Нептун! — добави татко.

— Без майтап? Еха! Здравсти. Аз... — отидох до стената и погледнах хороскопа си. Не виждах кой знае какво влияние на Нептун този месец, а и Херми не бе споменал нищо за посещение на капитан Джон.

— Е, как е да си Момиче на зодиака, Тиби? — попита капитанът.

— Ами добре, предполагам. Още съм в началото. Тъж... не ви очаквах. Не е отразено в хороскопа ми. Очаквах Венера или Луната. Какво правите тук?

Татко се намръщи, сякаш бях казала нещо лошо.

— Тиби, всички планети са добре дошли в дома ни. Не е задължително да присъстват в хороскопа ти, за да ни навестяват. Наистина не е необходимо. Капитан Джон, може да идвате по всяко време.

Капитанът вдигна чашата си.

— Много мило от ваша страна, Бенджамин. — После се обърна към мен: — Всъщност всички планети оказваме влияние в рождената ти карта, Тиби. Би трябвало да го съзнаваш. Да, в определени моменти някои преобладават, но дори тези, които остават на заден план, също имат въздействие. Доколкото си спомням, в твоя хороскоп Нептун е в Козирог — знаеш ли какво означава това?

— Тъж... Нептун отговаря за сънищата и идеалите, нали? Искам да кажа, ти отговаряш за това?

Капитанът кимна.

— В твоя случай имаш много високи очаквания, високи идеали.

— Мама винаги ни е учила, че трябва да си поставяме цели — съгласих се.

Той отново кимна.

— Но трябва да са разумни, Тиби. Може да откриеш, че понякога е добре да имаш по-скромни очаквания.

И аз кимнах в отговор, макар че не бях съвсем сигурна какво иска да каже. Дали нямаше предвид да не храня големи надежди, въпреки че съм Момиче на зодиака? Но как да имам по-скромни очаквания относно специалния си месец? И защо? Херми бе казал, че някои момичета не се възползват от шанса си, а аз не желаех да съм от тях. Искях да изживея пълноценно всеки миг от предоставената ми възможност — което ме подсети за Херми.

— Тате, Меркурий е станал ретрограден. Как ще се отрази това на мен като Момиче на зодиака? Особено след като той е мой покровител?

— Това ще продължи три седмици — обади се капитан Джон. — Ретроградният Меркурий обикновено означава лоша комуникация,

неразбирателства, технически проблеми с компютри и телефони, липсващи вещи.

— В моя случай липсва самият Херми — отбелязах.

И двамата кимнаха.

— Най-добре е да не се взимат важни решения на този етап — добави капитанът. — Меркурий се свързва най-вече с яснотата на съзнанието, така че когато е ретрограден, разсъдъкът ти може да е замъглен. Все пак говорим само за три седмици.

— Три седмици! Но как е възможно? Не е за вярване. Искам да кажа... изобщо ще го видя ли пак? — развилнях се аз.

— Може би да, може би не — сви рамене капитан Джон. — При ретрограден Меркурий няма нищо сигурно.

Изгледах го недоволно. Повече от всичко исках да остана насаме с татко, за да обсъдим хороскопа ми и да решим как най-добре да оползотворя времето си.

— Тъъ... тате...

Баща ми отпи от бирата си.

— Просто се остави на течението, скъпа — посъветва ме той и отново насочи вниманието си към госта. — Остави се на течението и всичко ще се нареди. Междувременно, с капитана имаме още доста въпроси за обсъждане, така че бъди добро дете и ни остави, става ли?

— Добър съвет — да се носиш по течението — обади се и капитанът. — И, Тиби, вярвай в мечтите си.

Пфу — изпъшках наум и излязох от стаята. — Да се оставя на течението? Ха! Какво разбира той? Не мога да се „понеса“ дори към стаята си, колкото и да ми се иска, понеже съквартирантката ми от ада е решила да си прави дискотека. Ритнах стената разярено.

— Ооох! — извиках от болката в пръстите на крака си. Тръгнах нагоре по стълбите и се ослушах. Музиката на Ясмин все още гърмеше. Качих се до таванската стая на Пат. Може би щеше да ме пусне да постоя при нея и да почета. Но вратата беше заключена. Почуках.

— Изчезвай! — дочух гласа ѝ отвътре.

— Моля те! — простенах. — Няма да ти се пречкам.

— Имаш си стая.

— Вече нямам. Ясмин я превзе.

— Тогава върви при мама. Имам работа.

Въздъгнах тежко и заслизах към спалнята на мама и татко, която беше стаята на Водолея. Щом отворих вратата, видях, че завесите от сребристо кадифе са дръпнати и единствената светлина идваше от свещ с аромат на лавандула върху тоалетката на мама. Чуваше се приглушена музика в стил ню ейдж и обстановката беше приятна и спокойна. Стените бяха боядисани в електриково синьо. С мама бяхме украсили ъглите, както в моята стая, но не със звезди, а със сребристи светкавици. Те символизираха енергията на управляващата планета на Водолей, Уран, за когото се казва, че винаги поражда като гръм от ясно небе. Мама лежеше на леглото по халат и изглеждаше като излязла от филм на ужасите. Косата ѝ бе хваната с ластик, лицето ѝ беше покрито със слой от нещо бяло, а върху очите ѝ имаше парченца краставица.

— Мамо... — прошепнах.

— Ъф. Ой е ам?

— Тиби.

— Ъф, иам аскъ — рече през зъби. Разбрах — има маска. Не обичаше да говори в такива моменти, за да не се напука маската.

— Може ли да остана при теб за малко?

— Ъъъ — рече и поклати красноречиво глава. Мама се отнасяше много сериозно към времето си за релаксация.

Не ме искат горе. Не ме искат долу. Не ме искат в собствената ми стая — рекох си, като се запътих към кухнята. Навън валеше като из ведро, така че нямаше как да избягам на двора. „Остави се на течението“, каза татко. Какво ти течение? Аз съм единственият човек, който наистина разбира какво е нужно, за да се поддържат нещата в течение. Аз и никой друг — размишлявах, докато вървах към мокрото помещение зад кухнята, за да разпределя прането на купчини според цвета, за да е готово за госпожа Уотсън, която щеше да дойде на другата сутрин. Ако това семейство се носеше по течението, нямаше да има нито храна, нито чисти дрехи. Къщата щеше да е кочина, ако не съм аз да организирам нещата!

Над сушилнята беше закрепена една от схемите на мама, на която бяха изредени зодиите, заедно със символите, чрез които се изобразяват.

Овен: овен.

Телец: бик.
Близнаци: близнаци.
Рак: рак.
Лъв: лъв.
Дева: девица.
Везни: везни.
Скорпион: скорпион.
Стрелец: стрелец.
Козирог: козел.
Водолей: носач на вода.
Риби: две риби.

Беше хубав плакат, илюстрациите към всяка зодия бяха нарисувани от леля Франсел, но аз му се изплезих — бях сърдита. Да си част от зодиакално семейство в зодиакална къща и да си Момиче на зодиака изобщо не беше забавно!

* * *

В една от астрологичните книги на татко пишеше:

„Терминът **РЕТРОГРАДЕН** в астрологията означава «**ВИДИМО** движение назад на планета през зодиака». Всички планети, с изключение на Слънцето и Луната, имат своите ретроградни фази, но Меркурий е най-известен в това отношение, защото влияе на комуникацията.

Комуникацията включва писането, говоренето, пазаруването и подписването на договори. Докато Меркурий е ретрограден, бъдете предпазливи в тези дейности — внимавайте какво казвате и какви изводи си правите, когато бъбрите с приятели или им пишете писма, очаквайте пощата да пристига със забавяне, а компютрите да се повреждат. С други думи, не се захващайте с нищо важно.

Нещата, които е добре да правите, докато Меркурий е ретрограден: релаксиране, медитиране, редактиране на творбата, която пишете в момента (книга/стихотворение/песен/есе), почистване на къщата, разговаряне с домашния любимец, слушане на музика, рисуване, напиване!“

ПЕТА ГЛАВА

САВСКАТА ЦАРИЦА

— Искаш да кажеш, че нищо не се е случило? — учуди се Рейчъл, когато на следващия ден в училище ѝ разказах за първия си уикенд като Момиче на зодиака. Изглеждаше разочарована не по-малко от мен. — Мислех, че ще си прекарваш невероятно и ще ти се случват всякакви магически неща.

— Може би е така за някои момичета на зодиака, но не и за мен, Тиби Вати. Сигурно съм толкова скучна и обикновена, че планетите дори не си дават труд да ми измислят нещо вълнуващо за вършене и даже покровителят ми офейка от скука.

— Не си скучна, Тиби — опита се да ме успокои Рейчъл и стисна ръката ми. — Смятам, че си най-интересното момиче в цялото училище. — С Рейчъл сме приятелки още от началното училище. Татко ни наричаше „абанос и слонова кост“ — по едноименната песен, написана от Пол Макартни, който му беше любимият от членовете на „Бийтълс“. Мисля, че ставаше въпрос за клавишите на пианото. В текста на песента се казва: „Абанос и слонова кост свирят заедно в идеална хармония“, или нещо подобно. На външен вид сме коренно различни, понеже Рейчъл е висока, с дълга руса коса и бяло като сметана лице, а аз съм дребна, тъмнокоса и с кожа с цвят на кафе.

Усмихнах се. Беше мило от нейна страна да ми каже това, но всъщност имаше предвид, че *семейството* ми е интересно и мястото, където *живеех*, е необикновено. Бях интересна само защото ме огряваше техният блясък. Въпрос на време беше да осъзнае, че съм черната овца в семейството. Аз бях невзрачна.

След училище отидох на ледената пързалка, за да се поупражнявам малко, без да ме види някой от познатите, но въпреки усилията ми, не успях да се отдалеча от преградната стена и да застана самостоятелно на краката си. Тръгнах към къщи, чувствайки се като пълна неудачница, и се надявах да остана сама в стаята си за половин час, преди Ясмин да се е върнала от училище. След бъркотията, която

остави навсякъде, ми се щеше да почистя и оправя стаята, понеже редът и чистотата винаги повдигаха духа ми.

Влязох и тъкмо щях да си правя сандвич с фъстъчено масло и малинов конфитюр (с ръжен хляб, понеже съм алергична към пшеница), когато чух смях и говор откъм кабинета на татко. Почуках, в случай че беше с клиент, но никой не отговори, а смехът продължи. Накрая любопитството ми надделя, затова отворих вратата, промуших глава и се огледах. Капитан Джон Дори се бе върнал, но този път беше довел още някого. Непознатият изглеждаше по-възрастен от капитана, имаше дълга бяла брада, носеше малки очила и старомоден вълнен костюм. Беше се зачел в една от татковите стари книги. Тогава се сетих. *Щом беше с капитан Джон Дори, другият мъж вероятно също бе от хората-планети.*

— А, ето я и нея — забеляза ме татко. — Влез, Тиби, имаме гости!

Мама влезе след мен с широка усмивка и поднос, отрупан с напитки.

— Извинявайте, момчета, сокът е от боровинки и ябълки. Изглежда, че божественният нектар е свършил. Може би другия път.

Гостите избухнаха в смях, сякаш бяха чули най-смешния виц на света.

— Тиби, влизай. Запознай се с всички — покани ме татко. — Познаваш капитан Джон Дори. А това е доктор Кронос, известен още като Сатурн. — Мъжът с очилата ми кимна.

Направих всичко възможно да се усмихна дружелюбно, но не знаех какво да кажа или да направя. В училище не ни учеха как да посрещаме планети в човешки облик. Почувствах, че ще припадна или че мозъкът ми ще даде на късо. После си спомних какъв безпорядък е горе в Сатурновата стая. Искрено се надявах мама и татко да не са му я показали, за да не се разстрои.

— Тъъ, разгледахте ли къщата ни? — попитах, като се стараех да звуча непринудено.

— Само приземния етаж — отвърна доктор Кронос. — Старите ми кокали вече не стават за изкачване на стълби, както едно време.

Благодаря на небесата за това — помислих си. — Все пак е странно, че е тук с Нептун и татко, и не е особено нетърпелив да разговаря с мен. Помня, че Херми бе казал нещо за ролята на Сатурн в

хороскопа ми, преди да си обере крушите, но не помня да е споменавал Нептун, така че какво прави той тук? Сетих се. Може би е дошъл, за да компенсира отсъствието на Херми и е довел и доктор Кронос, за да поздравят Момичето на зодиака.

И все пак, не само присъствието им ме караше да се чувствам несигурна, а и самата атмосфера в стаята. Въздухът сякаш бе наелектризиран от енергия, която бе толкова силна, че всеки момент щеше да срути стените.

— Значи... Херми го няма? — попитах.

— Ретрограден — отвърнаха всички в хор и прихнаха за пореден път.

— Тиби, сигурно имаш да пишеш домашни — предположи татко.

— Да. Много е важно да си пишеш домашните — добави доктор Кронос и ме погледна строго над очилата си. Припомних си думите на мама, че Сатурн е учителят на зодиака — този, който преподава важни уроци — и че в човешкия си живот е училищен директор. Изглеждаше много строг и се радвах, че не беше директор на моето училище.

— Винаги си пиша домашните — потвърдих. Беше истина. Бях пълна отличничка и винаги си научавах уроците навреме. Стараех се да съм най-добрата както вкъщи, така и в училище.

Доктор Кронос ме наблюдава няколко секунди, от което се почувствах много неудобно, след което се обърна, сякаш загубил интерес. *Боже, сигурно вижда колко съм смотана* — рекох си и подръпнах ръката на мама. Първо не ми обърна внимание, понеже беше погълната от разговора с гостите, но накрая се предаде и излезе с мен в коридора.

— Какво има, Тиби? — попита тя.

— Мамо, мисля, че нито Нептун, нито Сатурн трябва да са тук днес. Херми ми каза, че момичетата на зодиака се срещат само с планетите, които имат силно въздействие върху тях през специалния месец. Сатурн присъства в хороскопа ми, но останалите, които трябва да са тук, са Луната и Венера.

Мама ме погали по главата.

— О, успокой се, скъпа. Тези вътре не са дошли да се срещнат с теб, а с нас. Баща ти ги покани да им покаже библиотеката си и да... и да си говорим за звездите. А и те го желаят. Джо Юпитер се отби

следобед, докато ти беше на училище. Толкова им е интересно да разберат как се възприема астрологията в наши дни и си умират да разглеждат фирмените ми стоки. Не се тревожи за тях. Бягай сега в стаята си.

Хайде пак — *бягай*. Мама сигурно видя нещастното ми изражение, защото посочи горния етаж и рече:

— И ти имаш гости. Горе.

— Аз ли? Кой?

— Какво ми каза преди малко за Луната и Венера? Беше права — и те са тук. Пат ги заведе горе, а мисля, че и Ясмин се е върнала.

Олеле, Луната и Венера са насаме с Пат и Ясмин — ама че гадост — помислих си и заизкачвах стълбите през две, като се молах сестра ми и братовчедка ми да не прогонят планетите завинаги. Влетях в стаята си и заварих обстановка, типична за момичешка спалня. Една жена с дълга руса коса стоеше с гръб към мен и сплиташе косата на Ясмин, а Пат се бе излегла на леглото ми. Държеше ръцете си вдигнати нагоре, което означаваше, че преди малко е лакирала ноктите си.

— Здравсти, Тиби — посрещна ме Пат. — Това е Неса. Идва от един фризьорски салон в... къде беше, Неса?

— Осбъри, мила — отвърна гостенката с източен акцент. Обърна се към мен и се усмихна. Беше най-красивата жена, която някога бях виждала. Имаше идеално сърцевидно лице, бяло-руса коса, лазурносини очи и озаряваща стаята усмивка. За момент изгубих ума и дума. Венера ли стоеше пред мен? Нима бе възможно? Наистина беше зашеметяваща, ала щеше ли една богиня-планета да носи тесни, избелели дънки, било то и с диамантени пайети по шевовете? И тениската ѝ беше супер модна — нямаше нищо древно във вида ѝ. Някак си си представях Венера с по-подходящи за богиня дрехи, докато жената в стаята ми приличаше на шикозна съпруга на футболист.

— Привет, Тиби.

— Ти... ти... Венера ли си? — запелтечих.

Ясмин прихна.

— Баба ти е Венера. Скоро преглежда ли си се, Тиби?

Пат направи физиономия на досада.

— Не й обръщай внимание, Нес — рече. — Сестра ми, както и цялото ми семейство, са манияци на тема звезди и планети.

— Вярно ли е? — обърна се към мен Неса и ми смигна. Тогава разбрах със сигурност коя е тя. И тя разбра, че съм разбрала. Нямаше значение какви ги плещи глупавата ми сестра. Нито пък Ясмин. Неса беше всъщност Венера.

— Какво...? Това е... Харесва ли ти стаята? — успях да попитам накрая.

Неса огледа стаята.

— Адски ми допада — каза и погледът ѝ се спря върху стенописа, който бе отчасти закрит от ужасния плакат на Ясмин. — Жалко, че не се вижда добре тази знаменита рисунка. По мотиви на Ботичели е, нали?

— „Раждането на Венера“ — кимнах в съгласие.

— Така и предполагам — обади се Ясмин. Стана и моментално смъкна плаката. — Срамота е да се закрива такъв шедевър.

Не можех да повярвам, че така се подмазваше. Толкова ми се искаше Пат и Ясмин да се ометат, за да си поговорят както трябва с Неса. Имах да я питам милион неща. Двете обаче явно възнамеряваха да останат. Заговориха за прически, грим и козметика, дори за обезкосмяване на краката, а Неса като че ли нямаше нищо против. Тя довърши прическата на Ясмин. Лакира ноктите на краката на Пат. Показа им как да се гримират. Предложи и на мен да ми покаже, но това въобще не ме занимаваше. Исках да си говорим за къде-къде по-важни неща. Отново взех да кипвам. *Какъв е смисълът да си Момиче на зодиака — мислех си, — ако трябва да споделяш преживяването с тъпите си роднини?*

— Тъъ, някой друг дойде ли с теб? — попитах, понеже внезапно си спомних думите на мама, че Луната е пристигнала с Венера.

— О, да. — Неса се огледа наоколо, като че ли очакваше някой да се появи от нищото. — Селена беше с нас, когато пристигнахме, и майка ти ни разведе из къщата. Къде може да е отишла?

Пат и Ясмин вдигнаха рамене.

— Попита къде е банята. Сигурно е там — предположи Пат.

Отидох да проверя. Може пък лунната дама да е по-щастлива да ме види. Макар че с моя късмет, едва ли.

Открих я да седи на стълбите, водещи към таванската стая. Приличаше на русалка, само че без опашката — виждах краката ѝ, които се подаваха изпод дългата ѝ до глезените пола, обути в сребристи сандали. Дрехите ѝ бяха ушити от лъскава коприна със сиво-зеленикавия цвят на рибешки люспи, а дългата ѝ сребристорбяла коса се спускаше от двете страни на лицето ѝ. Седеше наведена, подпряла главата си с ръце, и изобщо не изглеждаше щастлива.

— Хей, добре ли си? — запитах, щом се приближих възможно най-безшумно.

Селена вдигна поглед и видях, че очите ѝ са синьо-зелени като морето, а ирисът — очертан с нефритено зелено. На челото си имаше сребриста точка. Тя също беше зашеметяваща, но по различен начин в сравнение с Неса. Неса бе очебийно красива, докато тази жена имаше по-нежно излъчване и не толкова натрапваща се красота.

— О! — възкликна тя.

— Тъъ, аз съм Тиби — представих се и седнах до нея.

— О! — възкликна отново. — Момичето на зодиака?

Кимнах.

— Ти ли си Селена?

— Селена Луна — кимна ми на свой ред.

— Луната значи — рекох и замлъкнах, понеже не знаех какво друго да кажа, така че постояхме безмълвно няколко минути.

— Тъъм... Случило ли се е нещо? — обадох се пак. Селена подсмръкна и тогава осъзнах, че е плакала. Сложих ръка на рамото ѝ. — О, не плачи. Не може да е толкова лошо. Какво има? Можеш да ми кажеш. Добър слушател съм.

Селена отново подсмръкна и посочи към горния етаж.

— Майка ти ни показва къщата, когато пристигнахме. Толкова красиви стаи. Домът ви е... прекрасен.

— Знам. Мама е много горда с обзавеждането. Веднъж даже снимаха къщата ни за списание „Райски дом“. Видя ли моята стая?

Селена кимна.

— Да... — *Подсмрък, подсмрък.* — Много е хубава. Направо е... приказна... — *Хлип, хлип.*

— Но какъв е проблемът тогава? Да извикам ли мама? Ние всички искаме да се чувствате като у дома си. — И тогава ми просветна. Как можех да съм толкова недосетлива? Лунната стая беше

пребоядисана. — Да му се не види! Нямаме Лунна стая. О, Селена, толкова съжалявам. Преди имаше. Беше там горе и беше прекрасна, наистина, вълшебна... но после... сестра ми Пат...

— Знам. Пребоядисала я е. От десет планети само аз съм заличена.

— Не съвсем. Сатурновата стая е натъпкана до тавана със стоките на мама, както и с всичко, което не се е побрало другаде.

— Да, но отдолу пак си е Сатурнова стая, нали? А моята направо е премахната. Заличена. Непрекъснато се случва. Сякаш понякога съм невидима. Хората не осъзнават колко ми е тежко. Давам всичко от себе си, наистина. Опитвам се да светя възможно най-ярко, но все не е достатъчно. Това е, защото не излъчвам *собствена* светлина, знаеше ли това? Светя чрез слънчевата светлина, която се отразява от повърхността ми. Без Слънцето не съм нещо повече от студено, скалисто небесно тяло... Тооолкова съм безинтересна — нищо чудно, че сестра ти ме е затрила. Всички са толкова заплени от Слънцето и от Венера, докато Луната, Луната е толкова скучна, невзрачна, без своя светлина дори...

Сякаш описваше моето състояние в момента! Бедната Селена!
— помислих си, а на глас добавих:

— *Напълно* те разбирам.

— Наистина ли? Но как би могла? Ти си Момиче на зодиака и цялото ти семейство е толкова известно.

— Именно — отбелязах. — Но също като теб — без тяхната светлина аз съм нищо. На вашето внимание — госпожица Невзрачна! Селена ме погледна.

— Ти? Никога. Я се погледни само! Толкова си красива, като карамелено ангелче, и с най-сладката прическа. Как си я правиш?

Почувствах как ме обля топлина. Това бяха най-милите думи, които бях чувала скоро.

— Леля ми я сплита така — обясних. — Прическата се нарича „житни класове“, понеже плитките се сплитат по главата, плътно една до друга и приличат на житни класове.

— Наистина така изглеждат — съгласи се Селена и огледа главата ми. — Може да извиеш краищата на някои от плитките нагоре под различен ъгъл и да вплетеш в тях панделки или цветни вълнени конци. Виждала съм някои момичета да го правят и им стои страхотно.

— Предпочитам по-изчистения вид — заявих.

Селена пак помръкна и въздъхна тежко.

— Извинявай. Май не знам много за прическите и красотата. Това е царството на Неса.

Отново се умълчахме, ако не се брои подсмърчането ѝ от време на време. Мъчех се да измисля да кажа нещо, от което щеше да се почувства по-добре — както тя ме бе накарала да се почувствам, когато ме нарече хубава и сладка.

— Тъъм... Селена, нали знаеш как Луната обикаля Земята?

— Да, разбира се, прави една обиколка за двайсет и девет денонощия и половина.

— Точно така — оттам произхожда и „месец“. От месечина. Месечината е Луната. Кои други планети могат да се похвалят, че има думи, съдържащи тяхното име? А „месец“ не е каква да е дума — използва се постоянно в речта... — започнах аз и всичко, което някога бях чела за Луната в татковите книги, изникна в съзнанието ми. Част от информацията я бях учила наизуст за една училищна сбирка. — Повечето древни цивилизации са измервали времето чрез лунния цикъл. Всички еврейски, ислямски и китайски календари са лунарни. Всъщност фазата новолуние се смята за начало на всеки календарен месец, както и за начало на лунния цикъл.

Селена се усмихна и доби по-бодър вид.

— Ама ти си била и умничка значи?

И аз се ободрих. Повечето хора се отегчаваха до смърт, щом почнех да им разказвам за неща, които съм чела, но Селена очевидно ме слушаше внимателно.

— И ти далеч не си глупава — продължих. — Ти си едно от любимите ми небесни тела, защото постоянно се променяш. Минаваш през куп различни фази. Чакай да си припомня. Новолуние, първа четвърт, пълнолуние...

— Последна четвърт и отново новолуние — довърши Селена щастливо.

— Виждаш ли колко си интересна. Няма как да си скучна с всички тези промени и думите, произлизащи от името ти.

Тя се изкиска.

— Думата „месец“ не е единствената, посветена на мен. Други производни думи са „лунарен“, както и „лунатик“, което означава „луд

човек“. Куку.

— О — рекох. — Мда, това те прави още по-интересна.

После се разсмя с глас.

— Лууунатичка — изрече, провлачвайки думата. — Това съм аз. Куку-руку. Лунарна лунатичка.

Раменете ѝ се затресоха в безшумен смях. Оказа се заразно. След малко и моите рамене се разтърсиха и колкото повече се смееше тя, толкова повече се заливах и аз от смях. Отново провлачи: „Лууунатичка“, а аз ѝ пригласях: „Лунатичка. Луууда“. Получи се като някаква шега между нас, която само ние разбираме и колкото повече я повтаряхме, толкова по-смешна ни се струваше. Селена легна назад, плъзна се надолу по стълбите и се спря на площадката на първия етаж с истеричен кикот. Плъзнах се след нея. Не можехме да спрем да се смеем. Вдигахме такъв шум, че Пат, Неса и Ясмин изскочиха от стаята ми да видят какво става.

Пат ни изгледа учудено, поклати глава и заяви:

— Пълни лунатички.

Думите ѝ предизвикаха у нас нов пристъп на смях и скоро двете се търкаляхме по земята, а от очите ни се стичаха сълзи, докато Пат гледаше объркано и се чудеше какво толкова е казала.

Неса поклати глава и въздъхна:

— Винаги се държи така, когато има пълнолуние.

Селена ѝ се усмихна.

— Точно затова съм интересна. Нали, Тиби?

— Правилно, луда приятелко — отвърнах и плеснахме дланите си. После Селена се покашля и се опита да застане сериозна. И аз направих същото, но след малко раменете ѝ пак се разтърсиха, което наново ме разсмя, и двете продължихме да се превиваме от смях, докато ни заболяха коремите.

ШЕСТА ГЛАВА

СЛЪНЦЕ И МУЗИКА

Списък със задачи на Тиби:

Да пратя съобщение на Херми, отново.

Да си напиша домашните.

Да напазарувам по интернет. Да поръчам повече сокове за многобройните напоследък гости.

Да проверя запасите от шампоани и тоалетни принадлежности.

Да проверя какво точно показва хороскопът ми и какво се очаква да правят хората-планети!

В сряда вечерта заварих *още един* от хората-планети на гости. Този път беше Сони Олимпус, или господин О, както ми каза татко, че обичал да го наричат.

— Едър юнак — изкоментира мама, когато ми съобщи, че е в хола. Двамата с татко бяха впечатлени, както се почувствах и аз веднага щом го зърнах. Беше внушителен. Стоеше на дивана, пушеше пура и изглеждаше много красив — подобно на холивудска кинозвезда. От него струеше великолепие.

Дари ме с ослепителна усмивка.

— Ти сигурно си Тиби? Слънце в Дева?

— Да, точно така — отвърнах и се закашлях, понеже димът от пурата му дразнеше очите ми и ме задушаваше.

Господин О веднага я загаси.

— Отвратителен навик, извинявам се. Така, предполагам, че имаш типичните за Дева алергии — пшеница, млечни продукти, полени, непоносимост към цигарен дим?

— Някои, да — потвърдих и прекосих стаята, за да отворя прозореца.

— Колко неприятно. И тъй, малка госпожице, какво мога да направя за теб през зодиакалния ти месец?

— Какво, за мен ли? — изтърсих. Въпросът ме изненада, тъй като останалите хора-планети, които ни бяха навестили през седмицата, се интересуваха повече от родителите ми, отколкото от мен (с изключение на Селена). Вече бях започнала да приемам факта, че зодиакалният ми месец ще бъде провал — като нещо, за което пише в книгите, но не се случва в действителност. Обърнах се към него, след като отворих прозореца: — Тъъ, можеш ли да ми кажеш къде е покровителят ми? Херми. Не отговаря на съобщенията ми. Подари ми специален телефон, но не мога да се свържа с него.

— Не зная къде е, но преди да мине в нелегалност, ме помоли да те навестявам, докато го няма — рече Сони с поредната искряща усмивка. — Неприятно е да имаш ретрограден Меркурий в хороскопа точно когато си Момиче на зодиака, но понякога се случва. При всеки е различно и ако планетите са се наредили по определен начин, не може да се стори кой знае какво.

Почна да ми става симпатичен.

— Мисля, че се надявах на изключение, като се има предвид, че съм Момиче на зодиака този месец. Чудех се дали от мен се очаква нещо, или дали не съм направила нещо нередно?

Сони затвори очи за момент.

— Добре. Да видим дали ще си спомня. Погледнах хороскопа ти, преди да дойда. Уран ти е подготвил изненада. Той появи ли се?

— Ури ли? Не.

Господин О вдигна рамене.

— Е, той си е своенравен. Бунтарят на зодиака, както вероятно знаеш. Обикновено прави обратното на това, което се очаква, затова винаги очаквам неочакваното, ако ме разбираш. Така, какво друго? О, да — Марс и Слънцето са в опозиция в първи дом. Работата на Марс е да носи неприятности вкъщи. Някакви неприятности при теб, хлапе?

— Нещо такова. Тъм, семейни работи — казах, поглеждайки към мама. Не ми се щеше да говоря много-много пред нея за това колко ненавиждах присъствието на Ясмин в стаята си, за да не ме помисли за егоистка. — Тъм... имам съквартирантка.

— Наложил се да приюти в стаята си братовчедка си — намеси се мама. — Родителите ѝ се разделят и понеже и двамата са Лъвове,

никой не отстъпва...

— Мога да си представя — рече с разбиране Сони.

— Така че Ясмин ще поостане — добави мама.

— О, разбирам. Значи, Тиби, обичаш стаята ти да е подредена и да се радваш на лично пространство, така ли? — попита Сони.

Кимнах.

— Татко каза, че момичетата на зодиака често са изправени пред повратен момент в живота си, затова реших, че моят повратен момент е съжителството с Ясмин. Сякаш трябва да науча нещо от това.

Мама ме погледна с гордост.

— Тиби е много умно момиче — похвали ме тя. — Доста бързо схваща нещата. Грижи се за цялото домакинство още от десетгодишна. Справя се по-добре от всички нас, взети заедно. Старае се всичко да е в пълен порядък. Нищо чудно да ръководи някоя голяма фирма, като порасне. Само почакайте и ще видите.

Опитах се да пусна скромна усмивка, но Сони въобще не изглеждаше впечатлен.

— Хммм. Излиза, че този аспект е възникнал, за да предизвика някакъв семеен проблем — продължи той. — Ще премине. Всичко преминава. А и Юпитер ще е в силна позиция при пълнолунието в края на месеца, така че това ще е добре. Но кое е основното през този месец? Труден аспект към Сатурн. В хороскопите на всички момичета на зодиака винаги има трудни аспекти към Сатурн.

— И татко каза същото. Каза още, че Сатурн е учителят — този, който ти преподава важни уроци в живота, когато присъства в хороскопа ти. Чудех се дали не е свързано с братовчедка ми. Много мислих по въпроса. Бях против идването ѝ в началото и присъствието ѝ все още не ми се нрави особено, но сметнах, че може би това е проблемът. Трябва да се науча да преодолявам егоизма си.

— Не. Не е в това проблемът — отсеке Сони.

— Но защо не?

— Нещата никога не са толкова прости при Сатурн. Току-що ти ми каза точно как би трябвало да постъпиш в тази ситуация. Разбрала си ситуацията, извлякла си поука. Но урокът, който трябва да научиш от Сатурн, е по-сложен, по-дълбок.

— Какъв може да е този урок? Доктор Кронос беше тук онзи ден, но почти не говори с мен. Ще ми помогнеш ли?

Сони отново грейна.

— Може би да, може би не. Виждаш ли, месецът на Момичето на зодиака винаги преминава така, както тя си го направи. Не можеш да имаш определени очаквания, понеже при всеки е различно. А сега, какво ще кажеш да пуснем малко музика, да събуем обувките си, да се настаним удобно и да се отпуснем?

Да си събуем обувките? Да се отпуснем? Този с всичкия си ли е?
— запитах се наум. Не беше време за това. Тъкмо се бях върнала от училище и имах да изпълнявам цял списък със задачи.

— Не мога. Имам домашни и...

— Ще ги напишеш по-късно — предложи мама, събу обувките си и свенливо погледна Сони.

Той стана, също се събу, извади компактдиск от джоба си и го пъкна в CD плейъра.

— Да послушаме малко лятна електронна музика. Идеално пасва на тази дъждовна вечер. Специално съм я избрал — от любимите ми изпълнители — обясни той. — Така, да пуснем щорите. Запалете свещ, госпожо Бати, ако желаете, и нека всички се отпуснем и да се насладим на присъствието си в тази чудесна стая.

Холът ни беше посветен на Скорпиона. Наричах го готическата стая, защото бе боядисана в кървавочервено, с призрачни картини на тъмни ангели и гарвани по стената и огромни сребърни свещници над камината — много драматично. Не беше любимото ми помещение в къщата, отчасти защото от картините ме побиваха тръпки, но и защото тежките кадифени завеси събираха много прах и винаги, когато ги почиствах, ми се изостряше алергията. Мама запали свещ.

— Добре, нека всички да легнем на пода — предложи Сони.

— Може ли да ме извините? — попитах. — Наистина съм заета, имам куп домашни и...

— Тиби е отличничка — вметна мама. — Никога не се налага да ѝ напомняме за домашните, както на другата ни дъщеря.

— Наистина ли? Е, дори отличниците понякога се нуждаят от почивка. Как си почиваш, хлапе?

— Амиии... играя на компютъра. Не знам. Решавам кръстословици понякога. Обичам да правя нещо. Така си почивам.

— Добреее — отбеляза Сони. — Да, хубаво. Добре е да се върши нещо. Отлично, но трябва да откриеш равновесието. Нали разбираш:

светлина и мрак, ин и ян, сладко и горчиво. Затова — хайде, събувай се и лягай.

Мама ме подкани с многозначителен поглед да направя каквото ми се казва, така че събух обувките си и легнах на пода.

— Пусни диска, приятелко Естела — нареди Сони и се излегна на килима. — Едно, две, три, да се насладим на мига с тази прекрасна музика.

В този момент стаята се изпълни със звуците на стотици цигулки. Затворих очи и се заслушах.

Никога не съм правила нещо подобно — заразсъждавах. — Рейчъл няма да повярва. Слушала съм подобна музика, но само когато е вървяла за фон. Ох, засърбя ме кракът. — Изправих се, почесах левия си крак и пак легнах. — Дали мама и Сони са със затворени очи? — Не се стърпях и надникнах. Да, и двамата изглеждаха много спокойни. — Добре, затварям очи. Хайде, Тиби, отпусни се. Чудя се колко време ще ми трябва за домашната по френски. А и проекта по история трябва да правя. И сигурно пак ще се наложи да ида на пързалката, макар че едва ли някога ще се науча да карам кѐнки. Ох, сега пѐк главата ме засърбя. — Почесах се по челото.

— Стига си шавала, Тиби — обади се мама. — Такова е шило. Не я свърта на едно място. Дори докато гледа телевизия, непрекъснато потропва с крак.

— Просто слушай музиката — посъветва ме Сони с унесен глас. — Остави мелодията да те обгърне.

Заболя ме гърбът. Твърдият под ме убиваше, макар да бяхме на килима. Все пак се опитах да слушам музиката. Беше доста хубава. Много успокояваща, но скоро умът ми отново заработи. Луда работа. Все едно главата ми беше пълна с хора, които коментираха какво се случва и съставяха списъци със задачи. Списъци ли? Това трябваше да правя и аз — списък със задачи. Но този вид списъци не бяха единствените, които правех. Имах цели тетрадки, изписани със списъци. Списъци с любимата ми музика, с любимите ми филми. Списъци с храни, които харесвах, и с такива, които не обичах. С любимите ми хора. С любими книги. Списъци с тревогите ми. С нещата, които не харесвах на котката ми. С целите, които си набелязвах. Обожавах списъците. С тях се чувствах в безопасност. Също така обичах да слагам отметки на нещата, които съм свършила, в

списъците със задачи. Хоп, хоп, хоп. Изпълнено. Чувството, че си постигнал нещо, винаги е хубаво. Ето така си почивах. Като съставях списъци и като вършех работа, а не като се излежавах в тъмни стаи.

— Не слушаш музиката, Тиби — обади се Сони. — Отпусни се. Успокой се. Не мисли за нищо.

Насочих съзнанието си отново към музиката, но не задълго. Просто умът ми постоянно работеше. Харесвах господин О, но от него нямаше голяма полза. Отворих очи и се загледах в тъмния таван.

Ясмин подаде глава през вратата, огледа обстановката и направи неодобрителна физиономия.

— Ауди хора — заяви и затвори.

Този път трябваше да се съглася с нея. Кой да предположи, че да се отпуснеш ще е такъв зор?

СЕДМА ГЛАВА В ОТЧАЯНО ТЪРСЕНЕ

Измина още седмица, а от Херми — ни вест, ни кост. Нито електронно писмо, нито обаждане, нито съобщение по зодиакалния ми телефон, който редовно проверявах. Половината от месеца ми като Момиче на зодиака изтече, без да се случи нищо. Поне на мен. Мама и татко се забавляваха с новите си приятели-планети, повечето от които идваха у нас, докато съм на училище. Някои идваха и вечер — размотаваха се, пиеха бира и си приказваха в кабинета или седяха в градинската беседка. В момента там беше много приятно заради избуялите цветя, пълзящи по дървените решетки. Обикновено това е любимото ми време през годината, понеже тогава внезапно разцъфват всички рози, клематиси^[1] и глицинии, но тази година не им се зарадвах толкова. Обстоятелствата около зодиакалния ми месец ме изнервяха. Не че някой изглеждаше загрижен, освен мен. Пат и Ясмин бяха доволни, понеже се бяха сблизихи с Неса. Често след училище я откривах в стаята си или в тази на Пат, където трите си говореха за прически, грим и маникюр, докато слушаха музика. Дори Селена, за която мислех, че ще вземе по-присърце случая ми, дойде една вечер само за да проведе дълъг конферентен разговор по телефона с мама и леля Маги и вуйчо Норис относно брака им. Изглежда, че цялото семейство се възползваше от познанството си с планетите, освен мен. Никога през живота си не се бях чувствала така изоставена. Все повече се вбесявах и не можех да спя от непрекъснати мисли за това, което смятах, че трябва или че *би могло* да се случи.

Една вечер, след жалките ми опити на ледената пързалка, реших, че не ми се връща вкъщи, където пак щях да се чувствам излишна. Вместо това реших да отида в Осбъри и да видя с какво се занимават планетите, когато не висят с роднините ми във Вила Зодиак. Особено ми се искаше да се опитам да откроя Херми.

В петък през голямото междучасие разказах плана си на Рейчъл.

— Щом планината не отива при Мохамед, Мохамед трябва да отиде при планината. Ще дойдеш ли?

— Не бих пропуснала. Обичам походите в планината — отвърна тя и като видя озадаченото ми изражение, добави: — Пошегувах се, Тиби.

— Извинявай — рекох. — Разбира се. Много смешно. Напоследък не съм много в час.

— Сякаш не разбирам!

— Напоследък не съм много в час — повторих, за да покажа, че не съм си изгубила напълно чувството за хумор.

Рейчъл въздъхна.

— Добре де, чакай само да звънна на мама, за да я предупредя, че ще закъснея.

Поне една приятелка имам на този свят — мислех си, докато Рейчъл говореше по телефона. Нямаше да е дълго пътуване — трябваше да отидем с училищния автобус до кръстовището в подножието на хълма, след което да се прехвърлим на автобус номер седемдесет и три, който щеше да ни отведе право в Осбъри. Фасулска работа. Щеше да ни отнеме около четиридесет минути.

* * *

— Какво правиш, за да си починеш? — попитах Рейчъл, щом се качихме на втория автобус.

— Гледам телевизия — отвърна. — Чета. Понякога обичам просто да легна на леглото и да зяпам небето през прозореца, оставяйки мисълта ми да се рее където си поиска. Защо питаш?

— Просто така. Тъж... аз изглеждам ли ти като човек, който си е отпочинал?

Рейчъл се разкикоти.

— Защо ти е толкова смешно? — поисках да разбера.

— Защото си най-активният човек, когото познавам. Ако решиш да си почиваш, сигурно първо ще измислиш списък с релаксиращи занимания и ще съставиш програма с времето и продължителността на всяко от тях.

Идеята си я бива — помислих и си наумих да направя тъкмо това. Можех да добавя релаксацията към списъка си със задачи и да я включа в седмичната си програма. Обичах да подчертавам различните учебни предмети с разноцветни маркери. Това ми харесваше почти колкото съставянето на списъци. Маркирах всеки предмет с различен цвят. Зелен — за география, син — за история, и така нататък. С жълто можех да маркирам часовете за релаксация. Имах две отделни програми. Едната беше учебната, а другата съдържаше дневния ми режим извън училище. По този начин можех ясно и точно да видя докъде съм стигнала, какво още бе нужно да направя и колко време бих могла да отделя. Внезапно осъзнах, че Рейчъл се шегува.

— Мога да се отпускам. Наистина. Просто всеки го прави по различен начин.

— Така е — съгласи се Рейчъл, но не изглеждаше убедена.

Не продължихме разговора, защото автобусът спря. Бяхме пристигнали в Осбъри. За наше щастие облаците, които предвещаваха дъжд, се разнесоха и следобедът се проясни. Слязохме и огледахме околността. Селото изглеждаше приятно, типично за Южна Англия: с тревна площ срещу автобусната спирка, църква малко по-нататък, храст с бели рози пред сградата до църквата и редица магазини, разположени по протежение на улицата.

— Накъде? — попита Рейчъл.

— Да започнем оттам — посочих магазините.

Пресякохме тревната площ и разгледахме магазините. Имаше аптека, будка за вестници, магазин за втора употреба, железария и минимаркет.

— Не ми прилича на място, където живеят планети — отбеляза Рейчъл.

Щях да се съглася с нея, но тогава забелязах деликатесния ресторант.

— Ха — извиках. — Виж ей там. Хващам се на бас, че това е заведението на Юпитер. Татко ми каза за него. Гледай, казва се „Европа“, а Европа е една от четирите луни на Юпитер: Йо, Европа, Ганимед и Калисто.

Отправихме се натам. Изглеждаше като най-обикновен ресторант — маси, столове и барплот в дъното. На вратата висеше табелка с големи букви: ЗАТВОРЕНО.

— Е, часът вече е четири и половина — каза Рейчъл.

— Предполагам. Но никъде не затварят преди шест.

— Може да е заминал на почивка. Хей! — извика Рейчъл, когато продължихме и видяхме един салон за красота. — Не каза ли, че Неса държи фризьорски салон?

Кимнах.

— Обзалагам се, че е точно този — заявих, щом забелязах името му: „Пентаграм“. — Подходящо е за Венера. Пентаграмът е звезда с пет върха, която често се свързва с Венера.

— Защо?

— Мисля, че защото Венера описва пентаграм, докато обикаля около Слънцето — обясних. — Да влезем и да разберем дали някой знае нещо за Херми.

Отидохме до вратата, но ни стана ясно, че вътре няма жива душа. Щорите бяха спуснати, а на вратата висеше същата табела като на ресторант „Европа“ — ЗАТВОРЕНО.

— Мисля, че знам точно къде се намира в момента — рекох.

— У вас?

— Заедно с всички останали — кимнах. — Но не за да се видят с мен. Миналата седмица Луната ми беше в съвпад с Венера. От това, което успях да разбера, няма изгледи за срещи с нея през тази или следващата седмица. Но може и да бъркам. Да беше тук Херми — щеше да ми обясни както трябва. — Посочих друг магазин в края на улицата. — А онова там е интернет клубът, за който разправяше татко. Също така е и магазин за фокусници.

— Държи го мъжът-планета Уран, нали?

— Май да. Поне, когато е отворен — добавих, щом забелязах поредната табела ЗАТВОРЕНО. — Какво става с това място? Прилича на призрачен град. Тук никой ли не ходи на работа?

Рейчъл посочи към един рибен ресторант.

— Този трябва да работи. Да влезем. Направо умирам от глад.

— Дори не си прави труда — въздъгнах, щом видях името на ресторанта — „Посейдон“. — Посейдон е другото име на Нептун. А той сигурно пие бира с баща ми в момента. — Бях права. Отново беше ЗАТВОРЕНО. — Явно повечето киснат вкъщи и през деня — обядват или играят карти.

— Звучиш разстроена, Тиби — забеляза Рейчъл и ме прегърна през раменете. — Ела, ще те почерпя шоколадови бонбони за повдигане на духа.

Помъчих се да се усмихна, но тя имаше право. Бях разстроена. Колкото и да се сдържах, все повече се ядосвах на факта, че всички други по света се забавляваха по време на зодиакалния ми месец, с изключение на мен.

Рейчъл купи бонбони за мен и чипс за нея (аз не мога да го ям, защото съм алергична към съставката мононатриев глутамат, която прибавят в него). После се разходихме нагоре-надолу по улицата няколко пъти и погледнахме през всички витрини. Нямахше следа нито от Херми, нито от останалите хора-планети. Дори попитах няколко човека по другите заведения и магазини дали са виждали Херми и дали знаят за офис или сграда, наречена „Комуникации Меркурий“. Повечето го познаваха, но никой не можа да ме упъти къде да го откроя.

— Май замина на почивка, миличка — осведоми ме един червенокос младеж в аптеката.

— Не съм го засичал напоследък — рече възрастният продавач от вестникарската будка. — Случва се да изчезне два-три пъти в годината. Отпраща нанякъде с мотора си.

— Чух, че обича да посещава някакъв спа курорт — сподели една старица в магазина за втора употреба. — Едно от ония места, където само лежиш, глежат те и релаксираш максимално. Блазе му, а?

След като се помотахме половин час, се върнахме на спирката да хванем автобуса, понеже Рейчъл трябваше да се прибере за вечеря. Качих се, чувствайки истинско огорчение. Но тъкмо когато се настанихме на задните седалки, зодиакалният ми телефон изпиука, че имам съобщение. Подскочих от радост и го погледнах.

— „Мервана перана, уги буги блърх“ — прочетох.

Рейчъл надникна през раменете ми.

— Това да не е на езика на планетите? — попита.

— Трябва ли ни речник, за да го преведем?

Поклатих глава.

— Не. Просто това е нещо типично, което може да се случи при ретрограден Меркурий. Не помниш ли? „Ретрограден Меркурий“ означава „неточни съобщения“. Проблеми с комуникациите.

Рейчъл се разсмя.

— Гениално — заяви. — По-неточно от това няма накъде: „Мервана перана, уги буги блърх“.

Де да можех и аз да се посмея с нея, но въобще не ми беше забавно. Поредното разочарование през моя „специален“ месец.

[1] Градински пълзящи растения. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ПОДГОТОВКА

— Списък ли правиш? — попита Рейчъл, когато в петък ме видя да седя пред училище преди часовете.

— Да. Предстои голямо събитие довечера — отвърнах и ѝ показах бележника си.

Списък със задачи на Тиби:

1. Коридор: Марсова зона. Да прибера всички обувки и палта, които не се използват. Да сложа цветя.
2. Хол: Плутонова зона. Трябва да се почисти от праха.
3. Кабинет: Меркуриева зона. Да подредя книгите и списанията по местата им.
4. Трапезария: Юпитерова зона. Да избърша праха по мебелите. Да излъскам до блясък чашите и съдовете.
5. Кухня: Слънчева зона. Да избърша и почистя всички повърхности.
6. Спалнята на мама и татко: Уранова зона. Да прибера всички разхвърляни дрехи.
7. Баня: Нептунова зона. Да сложа чисти кърпи и нови сапуни.
8. Моята стая: Венерина зона. Да почистя моята половина.
9. Стаята на Пат: Бивша Лунна зона. Без достъп.
10. Стая за гости: Сатурнова зона. Да затворя здраво вратата.
11. Да осигуря храна и плодов пунш.

— Дълъг списък. Какво ще става довечера? — полюбопитства тя.

— Мама е поканила всички хора-планети на вечеря и реших, че трябва да се заема с организацията.

— Така ли? И защо? — попита, като пак прегледа списъка ми.

— Мисля, че всички са отвеяни. Сериозно. Абсолютно дезорганизиран са. Забравили са какво са длъжни да правят. Смятам, че им е нужна секретарка или някой, който да им съставя програмите и да внася ред.

Рейчъл ме погледна с недоверие.

— Не знам. Искам да кажа, те са хората-планети, а ти си Момичето на зодиака. Не трябва ли те да ти казват какво да правиш?

— В това е проблемът. Не ми казват нищо. Повечето пъти, като се прибера вкъщи, сварвам един-двама от тях да се излежават в татковия кабинет или в градината — и да не правят нищо. Ще речеш, че са на курорт. Нали ти разказах за онази вечер, когато Сони беше у нас? Когато слушахме музика, излегнати на пода? Извинявай, но това си беше жива загуба на време. А Селена, колкото и да е мила, трябва да се стегне малко. Прекалено е емоционална. Ту плаче горко, ту избухва в смях. И Неса, която само се мотае и лакира ноктите на всички. Ама моля ти се — нима е забравила коя е?

Рейчъл все още изглеждаше обезпокоена.

— Не знам, Тиби. Просто ми се струва, че у вас се чувстват като у дома си. И как да ги вини човек — сигурно това е техният дом мечта.

— Може би, но със сигурност имат някакви задължения като планети.

— Да, но дори хората-планети заслужават малко отпуска, не мислиш ли? И вероятно си е тяхна работа как избират да си починат. Имам предвид, че не можеш да контролираш планетите, нали?

— Няма да се опитвам да ги *контролирам!*

— Сама знаеш каква си понякога.

— Какво искаш да кажеш? Каква съм?

— Ами от време на време обичаш... да командваш парада.

— Аз? Да командвам? Друг път. Рейчъл, стани!

Тя моментално се изправи.

— Това беше шега, Рейчъл.

— О, ясно. Но ти наистина искаш нещата да стават на твоето.

— Искам нещата да стават *както трябва*, това е. Например вкъщи — ако не кажа на всеки какво да прави, вероятно никога няма

да се храним или да имаме чисти дрехи. А мама и татко са доволни, когато подреждам гардероба им по цветовете. Така много лесно намират каквото търсят. Трябва да пробваш и ти. Всички тъмни дрехи — заедно, всичко бяло — на едно място, всички хавайски ризи на татко — в отделен куп. И изглежда по-добре. Аз движа домакинството — това не е контролирано. Нарича се *организация*. Просто искам всичко да се прави *както трябва* през специалния ми месец.

Рейчъл сви рамене.

— Твоя работа. Какво смяташ да правиш?

— Ще вечеряме и после с всички тях заедно се надявам да съставим някакъв план...

— И може би някакви списъци — добави Рейчъл.

Имах чувството, че малко ми се присмива. Прави го, когато смята, че навлизам във фазата „ще превзема целия свят“.

— Да, списъци. Смятам да синхронизирам датите в календара този месец с тези, които изпъкват като важни в рождената ми карта. Искам да се уверя, че ако някой човек-планета има да изпълнява някаква роля в живота ми, то той няма да ме забрави или пренебрегне. Като например Сатурн — въпреки силното му присъствие в хороскопа ми, миналата вечер, когато беше у нас, почти не ми обърна внимание. Беше забил нос в една от татковите книги. Освен това подозирам, че не е останал много доволен, като е разбрал, че Сатурновата стая е превърната в склад — но поне не се разплака като бебе, както направи Селена, когато узна, че Пат я е преобоядисала.

Рейчъл се разсмя.

— Горките хора-планети. Изглежда, им предстои сурово хокане.

— В никакъв случай. Само... леко напомняне.

Тя стисна ръката ми.

— Само те занасям, Тиби. Обаче за едно си права. Някои хора наистина имат нужда от организация и само ти можеш да им я създадеш! Затова кажи какво ще приготвиш за вечеря?

— Храната е лесната част. Леля Никия ще се погрижи за нея, както обикновено.

— Супер! — възкликна Рейчъл. — Какво друго си намислила?

— Ще ги настаня да седнат по същия начин, както са разположени в картата ми.

— Какво имаш предвид? Знаеш, че не разбирам много от астрология.

— В рождената карта, в зависимост от разположението им по време на раждането, планетите се намират под различни ъгли една спрямо друга. Например може да са: в съвпад — това означава, че са на осем градуса орбис една от друга; в секстил — когато са на шестдесет градуса една от друга; в квадратура — значи на деветдесет градуса; в тригон — на сто и двадесет градуса; или в опозиция — което означава на сто и осемдесет градуса една от друга.

Рейчъл вдигна ръка и заговори като робот:

— Системата претоварена. Опасност от мозъчен взрив. Искаш да кажеш, че астрологията не е проста работа, нали? Поне за мен. Все едно ми заговори на гръцки, като започна да обясняваш за тригони, секстили и други подобни.

— Нещо такова — засмях се. — Не си го слагай на сърце, Рейч. Това просто означава, че ще ги разположа в правилния ред.

— Може ли и аз да дойда? Ще ти помогна с организацията, стига да ми даваш указанията на чист английски, а не на астрожаргон.

— Нямах проблем. Вече питах мама и тя каза, че може.

Рейчъл плесна с ръце.

— Супер. О, но... боже, ами ако забравя кой кой е?

— Помислила съм за това — отвърнах и откъснах един лист от бележника си. — Ето. За теб е — списък с информация за всеки гост, за да си подготвена.

Тя взе списъка и го заразглежда.

Слънце: Сони Олимпус (или господин О). Актьор.
Едър мъжага.

Луна: Селена Луна. Съветник.

Марс: Марио Арес. Бивш морски пехотинец.
Инструктор по самоотбрана.

Венера: Неса. Държи салон за красота и води курс на тема „Как да откриеш богинята в себе си“.

Плутон: Пи Джей Власова. Интериорен дизайнер.

Уран: Ури. Има магазин за фокусници и интернет клуб.

Нептун: Капитан Джон Дори. Държи рибен ресторант и организира пътешествия с лодка.

Меркурий: Херми. Млад куриер. Кара мотор.

Сатурн: Доктор Кронос. Учител.

Юпитер: Джо Джоув. Собственик на ресторант за деликатеси.

— Благодаря. Така по-лесно ще ги запомня — призна тя. — Наистина си помислила за всичко.

— Опитвам се.

— А какво ще правим с антизвездите? Ясмин и Пат?

— Щом чува за вечерята, двете мигом се заеха да звънят на приятелки и познати, за да намерят къде да се изнесат. Дано да успеят. Всъщност нямам търпение Ясмин да си замине завинаги. Съжителството с нея е ужасно. Държи се с мен, сякаш съм най-противният човек на света, което въобще не е честно. Аз поне в началото се опитах да се спогодя с нея, но тя не си мръдна и пръста в тази посока.

Рейчъл въздъхна.

— Тийнейджърите често създават проблеми.

— И *ние* сме тийнейджъри, Рейч — напомних й. — В случай че не си забелязала.

— Знаеш какво имам предвид — по-големите от нас. Мислят си, че знаят всичко. Моята стратегия е да се преструвам, че не съществуват. Така. Всички планети ли ще дойдат?

— Без Херми. Започваме в седем. Тогава те искам на позиция.

— Или в опозиция, или каквото там беше — пошегува се Рейчъл. Плеснах я леко по ръката.

— Ха-ха, много смешно. Млъквай или ще ти направя още един списък.

* * *

Подготовката за събитието беше в разгара си, когато се прибрах — тъкмо навреме за подреждането на масата. Мама беше в стаята си и

не я свърташе от вълнение. Върху леглото ѝ бяха нахвърляни осем различни тоалета.

— Не знам какво да облека — въздъхна тя, докато пробваше една синя рокля. Огледа се в огледалото. — Не е ли прекалено официална? Дали не ме прави дебела?

— Не, изглеждаш страхотно. Всичките тоалети са прекрасни — уверих я. Отворих бележника си и прегледах един от списъците.

— Тъъ... просто проверявам дали знаеш какво ще правиш довечера.

— Да. Разбира се. Ще поднасям напитките, нали?

— Правилно. Нали каза, че ще съставиш менюто с напитките, от което да избират гостите?

— Готово е — заявих. Цялата предна вечер бях разучавала имена на коктейли в интернет, за да ги пригоя към видовете безалкохолни плодови пунш на леля Никия. — Искаш ли да го погледнеш?

Подадох ѝ списъка да го разгледа.

МЕНЮ ЗА ЗВЕЗДИТЕ:

Юпитер екзотик;
Сатурнов сюрприз;
Плутонов пунш;
Уран ултра;
Лейди Венера;
Марс мохито;
Лунна маргарита;
Сияйно Слънце;
Нептунова нощ;
Херми микс;

— Великолепни са, скъпа. Ти си истинска звезда — похвали ме тя.

— Не, те са звездите — пошегувах се. — С Рейчъл ще поемаме палтата на гостите.

— Никия кога ще донесе храната и пунша?

— Малко преди седем. От нас се иска само да налеем напитките и да стоплим храната, както обикновено. Пуншът ще е в десет

варианта, с различен плод във всеки, така че всяка планета да има свое собствено питие.

— Отлично — одобри мама. — Смятам, че ще останат доволни. Проверих — никой от тях не пие алкохол, затова няма нужда да предлагаме.

— Защо не пият алкохол? — полюбопитствах.

— Господин О каза, че преди са пиели божествен нектар, който не можел да се сравни с нищо друго, но все пак още не са опитали плодския пунш на леля ти Никия.

— Сигурна съм, че ще се влюбят в него. Искам това да бъде идеалната вечер, а ти?

Мама кимна.

— Ще бъде.

— Кога ще се върне татко?

— Навреме. Прави запис на предаването си за следващата седмица и има среща с фигуристката. Как вървят твоите тренировки?

— Напредвам — излъгах. Не исках да й развалям настроението, като й разкажа какъв безнадежден случай съм в пързалянето.

За щастие тя беше прекалено погълната от приготовленията за вечерята.

— Бенджи каза, че е получил отговор от всички, с изключение на...

— Херми — довърших вместо нея.

— Да — кимна. — Марс и Плутон също не могат да дойдат. Марио води курс по самоотбрана, от който не може да се измъкне, а Пи Джей, Плутон, ще прави основен ремонт на къщата си. Но не унивай, скъпа! Не всяко момиче има шанса да посрещне в дома си такива гости, макар и някои от тях да липсват.

Малко се вкиснах, задето бяха успели да дойдат при родителите ми, докато мен ме няма, а не можеха да разместят графиците си, за да присъстват на специалната вечеря. Но бях твърдо решила, че нищо няма да е в състояние да развали моята вечер.

— Знам. Няма да се разстройвам заради това. Мисля, че ще е много забавно, дори да не сме в пълен състав.

— Така и трябва — усмихна се мама.

В съседната стая Ясмин говореше по телефона с някаква приятелка.

— Трябва да се махна оттук довечера — оплака се тя. Въобще не се постара да снижи гласа си, когато влязох. — Шантавите ми роднини устройват вечеря за още по-шантавите си приятели.

Чудесно! — възкликнах наум. — *Напълно ме устройва.* И без друго не исках да се навърта наоколо със способността си да разваля удоволствието на хората. Отидох и затраках по клавиатурата на компютъра си, докато приключи разговорът. Въведох списъка с гостите, след което заградих имената им в рамки за прегледност. Усетих, че Ясмин е застанала зад гърба ми и ме наблюдава.

— Какво правиш? — попита след секунди.

— Пиша имена — обясних и дръпнах страницата надолу, за да не й позволя да види прекалено много от написаното. Не ми се щеше да й замирише на купон.

Тя разглеждаше екрана.

— Нептун. Венера. Юпитер... — прочете. — Да не устройвате маскен бал?

— Нещо такова — отвърнах. Не исках да й обяснявам какви са гостите, в случай че почне да задава въпроси и научи за безследно изчезналия ми покровител. Щеше да ме спуга от подигравки.

— Вашите са пълни откачалки — заяви.

Усмяхнах й се в отговор. Идваше ми да й кажа нещо за нейните, но стиснах зъби и замълчах.

— Да, предполагам. Ти къде отиваш?

— Ще спя при приятелка. И Пат ще дойде.

Урааа — казах си. — *Цялата стая ще е на мое разположение за една вечер, а може и Неса да благоволи да ми обърне малко внимание.*

— О, ами добре. Приятно изкарване — пожелах й аз.

След десет минути навън изсвири клаксон на автомобил и двете с Пат излязоха. По-добре не можеше и да стане. Съсредоточих се в компютъра си и почнах да разглеждам в мрежата снимки на различните планети. Идеята ми беше да разпечатам малки картички, които да поставя на местата им за сядане. Като приключих с писането на имената, разпечатах и последния си списък със задачи за деня:

Да си приготвя дрехите.

Да се изкъпя и преоблека.

Да проверя дали храната е пристигнала.

Да подреда масата.

Да разположа картичките за местата според хороскопа си.

Да запаля свещи за атмосфера.

Да подготвя подходящи компактдискове.

Да включи телефонния секретар, за да не ни прекъсват.

Макар че планетите нямаше да са в пълен състав, поне останалата част от плана вървеше прекрасно. Вечерта обещавахе да е изключителна. Нямах търпение да започне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЗВЕЗДНА ВЕЧЕРЯ

В седем часа звънецът звънна и слязох да отворя. Беше Рейчъл — точно навреме. Изглеждаше прекрасно — носеше пепеляворозова блуза, съчетана със светлорозова пола. Специално за случая към тоалета си бе добавила и сребърни обеци с форма на звезди.

— Идеална комбинация — отбелязах.

— И ти изглеждаш страхотно, Звездно момиче.

Завъртях се кокетно. Бях облякла най-хубавата си рокля, която си купих миналата година за сватбата на леля Франсел. Беше червена, с една презрамка през врата, а материята беше изпъстрена с миниатюрни сребристи звезди. Освен това носех и медальона, който ми бе подарил Херми.

— Е, да се захващаме за работа — предложи Рейчъл. — Къде ще сме ние?

— Тук. — Заведох я в трапезарията.

— Юпитеровата стая, нали? — попита тя. — Все още забравям коя стая на кого е посветена. Вероятно ще ми трябва списък за подсещане.

— Не е нужно. Няма да ходим в други стаи, с изключение на тази и на кухнята. Юпитер е планетата на веселието и изобилието, затова татко сметна, че ще е подходящо трапезарията да е наречена на него. Юпитер също така е бил известен като царя на боговете в Древен Рим.

— Върхът. Идва ли е у вас?

Кимнах.

— По-рано тази седмица. Не че ми обърна кой знае какво внимание.

— Как изглежда?

— Едър и засмян, с черни мустаци и много отзивчив като за цар на боговете. Но нали знаеш — трябва да се преструват, предполагам. Иначе биха привлекли прекалено много внимание.

— Сякаш са агенти под прикритие ли?

— Нещо такова. Помниш, че видяхме деликатесния ресторант на Юпитер в Осбъри.

— Да, „Европа“. Каза, че е кръстен на една от четирите луни на Юпитер.

— Същият. Започваш да схващаш — отвърнах, докато Рейчъл разглеждаше картината на Юпитер на стената. Беше една от творбите на леля Франсел и изобразяваше величествен брадат мъж, седнал на трон. На заден план бе нарисуван кентавър — получовек полукокон, — който е символ на зодия Стрелец.

— За щастие масата е кръгла — отбелязах и започнах да поставям табелките с имената. — Каквата е формата и на рождените карти. Така че ще мога да ги подреда в точно същите позиции, в които са били разположени по време на раждането ми.

— Добре де, както и да е — обади се Рейчъл. В този момент телефонът звънна и се включи телефонният секретар. — Къде ще седя аз?

— Ей там отляво, до мен. Мама и татко ще са до нас. Така ще е най-добре, понеже повечето планети в картата ми са близо една до друга и мога да ги сложа всички заедно. С изключение на Слънцето, което е в опозиция със Сатурн. Ето, някои домове в хороскопа ми са празни. Според татко тази особеност означава, че съм стара душа. Той твърди, че старите души винаги си личат по това, че планетите им обикновено са струпани на едно място — сякаш трябва да научат последен урок в някаква област от живота си. Още не зная какъв ще е този урок. Надявах се да разбере през този месец.

— Нямам абсолютно никаква представа за какво говориш. — Рейчъл ме гледеше с озадачено изражение. — Но няма значение. Много се радвам, че съм тук.

— Чудесно. В такъв случай просто запали няколко свещи — предложих и й подадох кибрит.

— Това го мога — отвърна. Телефонът отново звънна. — Да вдигна ли?

Поклатих глава.

— Пуснала съм телефонния секретар. Но зодиакалният ми телефон е включен, в случай че се наложи Херми или някой друг от хората-планети да се свържат с мен.

* * *

Първият гост беше доктор Кронос.

— Питиетата са в Юпитеровата стая — обяви мама и го поведе към трапезарията. Тя изглеждаше чудесно — беше се спряла на елегантен костюм от зелена коприна, допълнен от комплект златни обеци и колие. Доктор Кронос също се бе погрижил за вида си. Костюмът му беше по-елегантен от обикновено. Носеше също жилетка и червена папионка на малки звезди и планети. Той се поклони сковано и последва мама.

— Не ми изглежда особено забавен — прошепна Рейчъл.

— Не е. Учител е — обясних.

— Ясно — отбеляза, след което влязохме в кухнята, за да довършим приготвянето на напитките. Бяха разпределени в кани и надписани, за да знам кое какво е, а стаята ухаеше чудесно на плодове и различни подправки.

Следващите гости бяха Неса и Сони. Този път тя наистина приличаше на богиня. Носеше бяла рокля без презрамки, а косата ѝ бе вдигната, с вплетени в нея малки диамантени звезди. Господин О беше с черен костюм и папионка, сякаш отиваше на елитно парти.

Рейчъл ги зяпаше опулена.

— Тези са най-очарователните хора, които съм виждала през живота си — прошепна, след като поехме шала на Неса.

— Приличат на актьори в нощта на оскарите — съгласих се аз.

Селена пристигна сама. Тя също се бе пременила — носеше сребриста блуза и дълга, блестяща, зелена пола. На врата ѝ висеше медальон с форма на луна, който беше в тон с обещите.

— Колко благородно от ваша страна да организирате тази вечеря за нас — призна тя на майка ми. — Много рядко успяваме да се съберем всички заедно.

— Удоволствието е наше — увери я мама и двете тръгнаха по коридора, за да се присъединят към останалите.

— Това Луната ли е? — попита Рейчъл.

Селена я чу и се обърна:

— Да, аз съм. А ти сигурно си приятелката на Тиби?

Рейчъл кимна. От срам си бе глътнала езика — приличаше на някого, който се запознава с кралицата.

— Това е Рейчъл — представих я. — Тя е зодия Рак.

— Което означава, че Луната е твоята управляваща планета — добави Селена с окуражаваща усмивка.

— Да — прошепна Рейчъл.

— Ела тогава — повика я звездната гостенка. — Хайде двете с теб да се опознаем. Ние, лунният тип хора, трябва да се подкрепяме.

Рейчъл ме погледна и аз ѝ кимнах. Беше поредният човек, който щеше да си прекарва добре с някого от хората-планети по време на моя месец, но не възразих. Тя бе най-добрата ми приятелка и се радвах, че мога да споделя с нея част от вълнуващото преживяване.

— Моля ви, вървете и се забавлявайте — казах. Едва сдържах вълнението си и знаех, че и Рейчъл се чувства по същия начин. Щом гостите започнаха да запълват трапезарията ни, мама ме забеляза и направи няколко танцови движения намясто, за да ми покаже, че си прекарва страхотно.

До осем без петнайсет към останалите се бяха присъединили още капитан Джон и Джо. Те също бяха облекли най-хубавите си дрехи. Наблюдавах ги от вратата и се удивлявах на изтънчения им вид.

— И така, кой липсва? — попита мама.

— Херми, както се очакваше, Марио и Пи Джей, за които знаехме, и Уран — докладвах след бърз оглед и преброяване на присъстващите.

— Уран ли? Хммм — обади се господин О. — Може и да се появи, но познавате Уран — планетата на неочакваното. Ще дойде, когато поиска и както поиска — най-вероятно по необикновен и ексцентричен начин.

Решихме да изчакаме Ури и Херми още няколко минути, докато другите общуваха помежду си и отпиваха от плодовия пунш на леля Никия. Щом видяха менюто с имената на напитките, които бях измислила, останаха истински възхитени.

Налях на господин О в една голяма чаша.

— Това е основно сок — обясних. Той изпразни чашата на екс.

— Хммм, бива си го.

— Искаш ли още една?

Господин О кимна и аз отново напълних неговата чаша, а после и тези на останалите, като гледах да сипвам на всеки от напитката, която желаше. Винаги ставаше така с пунша на леля Никия — който го опиташе, не можеше да му се насити.

— Личи си, че се чувстват уютно тук — забеляза Рейчъл. След половин час отново напълнихме чашите и сложихме ядки, маслини и чипс на масата. Тя погледна празната си чаша, в която допреди малко имаше *Нептунова нощ*.

— Скоро ще имаме нужда от още пиене.

Кимнах и я последвах в кухнята, където бяха каните с пунша. Повечето бяха почти празни, с изключение на тази на Херми.

— Сигурно ги мъчи страшна жажда — предположих и взех една кана със *Сатурнов сюрприз* за трапезарията.

Татко влезе с друга празна кана.

— Трябва ли ви помощ? — попита той.

— Напитките свършват — съобщих. — Изглежда, доста се харесват.

Татко ми смигна.

— Несъмнено. Навярно заради карибския привкус, който е специалитет на Никия.

В този момент влезе мама и чу думите му.

— Знаеш ли каква е специалната съставка?

Поклатих глава.

— Има вкус на кокос и банани, но не знам какво друго.

— Подправки, канела, индийско орехче — изброи мама. — Останалото е нейна тайна.

— Нека не гадаем — обади се татко и взе една кана с *Марс мохито*, за да я занесе на гостите. — Пуншът е истински хит и това е най-важното.

Върнахме се в трапезарията и аз се огледах наоколо. Всички изглеждаха щастливи, говореха и се смееха. Само лицето на капитан Джон Дори беше леко поруменяло, а бузите на доктор Кронос имаха цвят на червена ряпа. И шумът в стаята сякаш се увеличаваше. Но това беше знак, че вечерта върви добре.

Точно в този момент телефонът в коридора отново иззвъня.

— Би ли се обадила, миличка? — помоли ме мама. — Цяла вечер звъни. Може Пат да има нужда от не що.

Отидох в коридора и вдигнах слушалката. Беше леля Никия. Звучеше разтревожена.

— Ох, слава богу, Тиби. Пристигнаха ли гостите ви? Как е положението там?

— Да, почти всички са вече тук. Защо?

— Цяла вечер се опитвам да се свържа, но никой не вдига...

— Има нещо, свързано с храната ли? — прекъснах я. — Нещо, което трябва да направя?

— Не. Не. Просто... добре, Никия, поemi си дъх — каза тя на себе си. — Тиби, сервирахте ли вече напитките?

— Ами... някои, да. — От другата страна леля Никия нададе сърцераздирателен стон:

— О, неее!!!

— Но какво е станало?

— Мед. О, боже, о, господи, дайте им вода или храна, или най-добре ги сложете да легнат някъде.

Усетих как стомахът ми се свива.

— Какво не е наред с пунша?

— В него има мед. Баща ти ми е пратил бележка, че гостите ви са алергични, но... боже, сигурно е изпаднала и чак сега я намерих. На нея пише: „Без мед“. Господи, пуншът е пълен с мед, затова е толкова ароматен и сладък. Гостите добре ли са?

— Добре ми изглеждат — отвърнах. — Чакай да повикам татко.

Втурнах се в трапезарията, изтиках баща ми в коридора и набързо му изложих фактите. Той каза няколко думи на леля Никия, след което се стовари тежко върху един стол.

— Какво означава това, татко?

— О, боже, миличка, това е катастрофа. Проверих го в една книга, след като Херми ни предупреди, когато дойде тук първия път. Точно затова изпратих съобщението на Никия.

— Да, но нали знаеш, че при ретрограден Меркурий...

Татко кимна.

— ... има проблеми с комуникациите, неразбиране, изгубени съобщения. Трябваше да имам едно наум и да проверя дали всичко е наред. Какво ще правим сега?

— Но какво ще им стане? Ще се разболеят ли? Ще се подуют ли? Как ще им се отрази?

— Няма нищо по-опияняващо за тях от меда — въздъхна татко. — От една капка връзват кърките. От две капки започват да пеят хулигански песни. От три капки... о, боже мили, представяш ли си картинката?

— Струва ми се, че да. По-добре да предупредя мама.

Изстрелях се в трапезарията, където набързо осветлих мама и Рейчъл по въпроса.

Мама се огледа.

— Май трябва да сервираме яденето, да ги накараме да поемат малко твърда храна, и то бързо — прошепна тя.

— Добра идея — съгласи се татко. — Ефектът започва да се проявява.

Огледах се на свой ред. Очите на всички блестяха. Взех вилица от масата и почуках с нея настойчиво по една чаша.

— Вечерята ще бъде сервирана след малко, затова заемете местата си, ако обичате — обявих аз.

— К'во, толкова рано? — възнегодува Неса. Няколко кичура коса се бяха изплъзнали от прическата ѝ, а погледът ѝ изглеждаше леко разфокусиран. — Не, айде първо да потанцуваме.

— Да, да потанцуваме — подкрепи я Селена, която също се държеше като пияна. — Някой да пусне музиката.

— Разбира се, ще пусна музика — откликна татко, отиде до CD плейъра и изчете всички заглавия, свързани със звезди и планети. — Какво предпочитате? „Звезден експрес“, „Лунна река“ или „Планетите“?

Всички се закикотиха истерично, все едно гледаха най-смешния комик на света. Не е чак толкова смешно — помислих си и видях как по бузите на Джо потичат сълзи. Накрая татко избра един диск с диско и го пусна. След миг всички затанцуваха весело — всеки в свой собствен стил. Селена се полюшваше с разперени ръце, татко и Неса се кършеха в бърз ритъм, доктор Кронос прегърна мама и двамата се понесоха напред-назад с валсова стъпка, Джо затанцува нещо като сиртаки^[1], а капитан Джон Дори се впусна в ирландски фолклорен танц. При тази гледка Рейчъл избухна в смях. На втората песен Неса извика:

— Да се хванем на влакче!

Татко се огледа, сви рамене и вдигна ръце, сякаш искаше да каже: *Какво да се прави!?*

— Страхотен купон — отбеляза господин О ухилено. Гостите се наредиха един зад друг и тръгнаха да обикалят из стаята, всеки, поставил ръце върху раменете на предния.

— Не ни остава друго, освен да се присъединим към тях — констатира мама.

— И аз съм на това мнение — подкрепи я татко. — Може пък всичко да мине добре в края на краищата. — И двамата с мама се наредиха на опашката на влакчето.

— Деви, десни, леви, десни, ще вървим напред... — пееха дружно. Селена и доктор Кронос едва се държаха на краката си. Той продължаваше да е зачервен, но това не ги спря.

— Мисля, че всичко ще е наред — предположи Рейчъл с угрижен поглед. — Просто си танцуват.

Казах си, че трябва да се успокоя. *Просто си танцуват. Просто си танцуват. Спокойно.* Но стомахът ми се свиваше все повече. *Леле-мале* — мислех си, докато гледах как почетните ни гости се държат като пияни роднини на сватбено тържество.

Рейчъл се обърна към мен с ухилена физиономия, когато Неса се блъсна в близкия шкаф, а господин О се препъна в един стол.

— Тиби, освен и ние да се включим в танца!

Тя изтича до края на колоната, сложи ръцете си върху раменете на последния човек, който беше Джо, и всички затанцуваха през коридора и нагоре по стълбите. Затичах се след тях, чудейки се какво да сторя.

— Хайде, хващай се — извика Рейчъл.

— Да, Тиби, давай — подкани ме и мама, която, изглежда, се бе отърсила от всичките си тревоги и се забавляваше от сърце.

— Давай, Момиче на зодиака — обади се господин О.

След това Неса даде тон и всички запяха:

— Оле, оле, оле, оле, пам-па-пам, пам-пап-ам. Оле, оле, оле, оле, леви, десни, леви, десни, ще вървим напред...

Опитах се да привлека вниманието на мама или татко. Вечерята беше готова. Трябваше някой да я сервира, иначе щеше да прегори. След малко се чу блъскане по стената, придружено от приглушения глас на съседката госпожа Джансън, която крещеше:

— Спрете проклетата врява!

Никой не ѝ обърна внимание, понеже Неса продължаваше да води колоната. Качих се на един стол и изкрещях с пълно гърло:

— Вечеря!

Колоната спря и всички ме изгледаха.

— *Трябва да ядем* — заявих. — *Седнете* на масата.

— Хи-хи. По запо'ед на Момичето на зодиака — обади се Джо, — тря'а да се подчиним.

— Да, трябва да дойдете и да седнете. Веднага! — настоях.

Джо се закиска.

— *Ти* нали си царят на боговете? — продължих. — Трябва да дадеш пример, а не да се държиш като хулиган.

Селена и Неса също се разхилиха.

— Юпитер, хулиган такъв! — изтърси през смях Селена.

За момент той сякаш се обиди и огледа присъстващите. После лицето му отново разцъфна в широка усмивка.

— Т'ва е кат' празненствата, които си прайхме на Олимп е'но време. Помните ли? Даа, к'ви дни бяха само. Хайде, да танцу'аме сиртаки. — Гостите се наредиха в позиция за гръцкия танц — застанаха един до друг, като всеки се залавяше за раменете на човека до себе си.

— Не. Не! Време е за ядене. Нуждаете се от храна — не спирах да ги убеждавам, докато слизах от стола.

— *Нуждаем се от танци* — проплака Селена, сякаш всеки миг щеше да избухне в плач. — Никой вече не танцува достатъчно. Хайде, да полетим като пеперуди. — И започна да маха с ръце като с крила. *Наистина е луда* — рекох си, докато я наблюдавах.

— Вярно е, имаме нужда от танци — заявиха мама и Неса в хор, с тъжен вид, но в следващия момент и те се понесоха като пеперуди.

— Майка ти е страхотна — отбеляза Рейчъл и също се „превърна“ в пеперуда.

— Пусни гръцко — обади се Джо. — Аз съм цар, аз казвам к'во да се танцува. Да изиграем танца с чупенето на чинии. Госпожо Бати, къде са ви чиниите?

— Нееее — закрещях, щом в главата ми изникна представата за кухня, зарината от натрошена посуда. Пак се покачих на стола. — Хора, съвземете се! Това е ужасяващо. Забравихте ли кои сте? Не! Или

ще правите каквото кажа, или си заминавате и оставате без вечеря и *определено* без пудинга и специалния кокосов сладолед на леля Никия!

Хората-планети, редом с мама и татко, оклюмаха глави и забиха очи в пода подобно на непослушни петгодишни хлапета, но номерът проработи и те заеха местата си около масата.

— Много е строга — прошепна доктор Кронос на Джо, докато се добираше със залитане до стола си.

— Знам — съгласи се Джо. — Чак се плаша.

Сервирането на храната не беше трудно и тя мигновено се озова на масата благодарение на мен, мама и Рейчъл. Всички заохкаха и заахкаха, омаяни от чудесния аромат. Леля Никия беше невероятна готвачка и щом гостите, някои от които едва се държаха на краката си, се настаниха, ситуацията изглеждаше овладяна и имаше надежда, че вечерта ще завърши успешно.

— Добре дошли — приветства ги татко. — Добър апетит!

Тогава забелязах как господин О се размърда неловко на мястото си, втренчи се намръщено в доктор Кронос и заяви:

— Гледаш ме странно.

— Може би — отвърна докторът.

— Ами тогава недей — скастри го господин О. — Всъщност изобщо не ме гледай. Много се дразня.

— И ти понякога ме дразниш — призна другият. — Все искаш да си център на внимание.

— Момчета, успокойте се — обади се Селена.

— Не се меси! — сопна ѝ се господин О.

— Аз ли? Какво съм ти виновна? Все ти искаш да изпъкваш пред всички — разсърди се тя.

— Никой не изпква повече от теб, когато си пълна. Сякаш цялата Земя трябва да се съобразява с теб, когато има пълнолуние!

— Е? Това ми е работата. Аз съм Луната, ако не знаеш.

— Хайде стига де — смъмри ги Джо. — Не се карайте.

Селена, доктор Кронос и господин О си хвърляха кръвнишки погледи.

— Гррр — изръмжа Селена.

— Гррр — изръмжа на свой ред господин О. После взе парче хляб от панерчето пред себе си и я замери.

— Стига — подвикна Джо, като ме погледна крадешком. — Иначе госпожица Строг задник пак ще ни подхване. А аз си искам вечерята.

— Госпожица Строг задник — изхили се доктор Кронос. — Хихи. Той каза „задник“.

— Но какво им става? — попитах шепнешком Неса, която седеше до мен. — Защо се карат и се държат като петгодишни?

— Заради разположението си — отвърна ми тихо. — В картата ти Слънцето е в опозиция със Сатурн и сега си ги поставила да седят по същия начин. Това положение неизменно води до спорове. И Селена си настанила под странен ъгъл.

О, не — рекох си. Разбира се. Трябваше да се досетя. Слънцето и Сатурн не бяха единствените в опозиция. Не след дълго и Джо започна да се оглежда тревожно.

— Не си харесвам мястото — захленчи той.

— Нито пък аз — обади се и капитан Джон.

И те също се нахвърлиха на панерчетата за хляб. Първо Джо замери Селена. Тя му отвърна. Доктор Кронос запрати едно парче. То уцели Джо по главата и се започна ожесточен бой с парчета хляб, които летяха във въздуха и ръсеха трохи навсякъде.

— Изумително — възкликна мама. — Толкова са забавни. — След което тя също се включи.

Не, не — мислех си. — *Не го бях планирала така.*

— Рейчъл, какво да сторя?

— Както каза майка ти преди малко, не ни остава друго, освен да се присъединим към тях — отвърна тя и *направи* точно това.

Врявата отново се усили, храна летеше във всички посоки, всички се заливаха от смях или си крещяха обида и не след дълго отново чух думкането на госпожа Джансън.

— А'е да танцу'аме — изломоти заваляно Селена. — Да се движим като морски вълни. — И тя стана и се залюшка напред-назад. На останалите не им трябваше много убеждаване, за да я последват.

Капитан Джон изглеждаше особено трогнат.

— Да, като морски вълни — рече и замаха ръцете си във въздуха.

Сони Олимпус пушна музика, Неса извика: „На влакче!“ и планетите отново се наредиха в колона. Групата се насочи към кухнята, където господин О намери кош за пране, пълен с бельо. След

секунда всички окичиха главите си с чифт от мамините бикини. Това предизвика неистово хилене, особено когато доктор Кронос си избра един розов чифт на лилави точки. Селена и Сони се затъркаляха на пода в истеричен смях.

— Стига, *спрете* — извиках. — Върнете всичко в кош.

Но никой не ме слушаше. С бикините върху главите си, те отново се хванаха в колона, излязоха на двора, обиколиха градината и пак се върнаха в коридора.

— Не си пускам косата често — сподели Неса, докато минаваше с танцова стъпка край мен. Косата ѝ вече бе отвързана и се развяваше свободно. — Хайде, идвай. Да купонясваме!

Стомахът ми така се сви, че чак ми се повдигна. Усетих, че стоя със свити юмруци. В това състояние не ми беше до купон. Затворих вратата към градината след тях и влакчето продължи към хола.

— Ла-ла-ла, ла-ла-лааа — пееха в хор.

Тогава чух писък. Хукнах да видя какво става.

— Бой с възглавници — обяви капитан Джон и цапардоса Селена по главата. Тя също грабна една възглавничка и го замери.

— Хайде — викна ми Рейчъл, която се забавляваше невероятно. — Много съм добра в тази игра, а и ти също. Не помниш ли, че беше шампионка по бой с възглавници.

— Да, хайде, Тиби — поде мама, след което и двамата с баща ми хванаха по една възглавница и застанаха в бойна готовност.

Стоях като вцепенена и не вярвах на очите си. Почитаемите ми гости, които по-рано бяха пристигнали в такъв изискан вид, сега бяха навили ръкави и си играеха и пискаха като дечурлига. Никой не чу звънеца на входната врата.

Херми — помислих си и отидох да отворя. — *Най-после идва, за да овладее положението.* Отворих вратата.

Не беше Херми.

— Добър вечер, госпожице. Има ли някой от родителите ви или друг възрастен в къщата? — попита строго един плешив полицай с големи зъби. — Получихме оплакване.

Селена избра точно този момент да се появи в коридора, танцувайки.

— Здравсти, гусин полицай — изрече заваляно. — Аз съм Луната, ще знайш. Искаш ли чаша „Лунна“... к'во беше? Мараг... магар...

магария...? „Лунна магия“. Мно’о е гот. Има мед. Обаче не тря’аше с мед, хи-хи.

Доктор Кронос излезе след нея, размахал възглавница.

— Падна ли ми, малка палавнице — извика той и запрати възглавницата. За нещастие, Селена се наведе и летящата възглавница цапардоса полицая по главата. Ударът не беше силен, но униформеният мъж не изглеждаше развеселен.

— Мисля, че трябва да дойдете с мен, сър — каза той.

Доктор Кронос, който все още имаше бикини върху главата си, се усмихна на полицая и го хвана под ръка.

— Шъ хойм ли ня’ъде? На някое ’убаво място? А ти беше ли дубро мумченце ’неска? Научи ли си? Бра’о, умник! Имаш ли мед? Ммм, аз съм пчела. Жу-жу-жу-жу-жу, рабутлив съм кат’ пчеличка.

В този момент останалите планети се показаха от хола, наредени отново в колона. Видях как мама и татко моментално се пуснаха и се шмугнаха в кухнята, затваряйки вратата след себе си. За техен късмет вниманието на полицая беше достатъчно отвлечено от случващото се пред къщата, за да забележи изчезването им.

— Оле, оле, оле, оле — пееха планетите, докато излизаха с танцуване от входната врата, и закрачиха надолу по пътеката, където до голям микробус чакаха още четирима полицаи. Единият от тях отвори вратите на буса.

Последното, което видях, беше как гостите ни бяха вкарани в колата и отведени в полицейския участък. С Рейчъл останахме загледани след тях.

— Опа — каза Рейчъл.

[1] Популярен гръцки танц. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

НАШЕСТВИЕ НА ПАПАРАЦИ

Пресата пощуря. На следващия ден цялата история беше на първа страница във всички вестници. В една от статиите се казваше:

Прочутият АСТРОЛОГ Бенджамин Бати забавлява ЗВЕЗДИТЕ

В петък вечерта в дома на известния астролог Бенджамин Бати бяха извършени арести, след като полицията получи оплакване от съседни за вдигане на прекомерен шум. Задържани бяха осем нарушители на общественения ред, които прекараха нощта зад решетките на полицейското управление. Служителите заявиха, че не са виждали подобно нещо, наричайки арестуваната група „изперкали“ и „пълни откачалки“. Една жена от задържаните настоявала, че е Луната, а друга — че идва от планетата Венера. Двама от мъжете са се представили за царе: единият — на боговете, а другият — на морето. Дежурният офицер сподели пред нас: „И преди съм затварял идиоти, които се мислят за Наполеон или Клеопатра, но тия шемети определено обраха точките. След това произшествие вече нищо не ще може да ме учуди“.

Господин Бати и съпругата му Естела отказаха коментар след отвеждането на гостите им, но съседката им госпожа Джансън призна, че през последните седмици домът им е бил обект на „доста странни посещения“.

Жълтите вестници също не ни пощадиха.

ПРИЯТЕЛЧЕТАТА НА БЕНДЖИ НЕ СА С ВСИЧКИЯ СИ

Маскен бал прерасна в грозен спектакъл, когато гостите на известния астролог Бенджамин Бати внезапно откачиха след употребата на напитка, наречена „плодов пунш на леля Никия“, която очевидно е кодовото название на някакъв доста по-твърд коктейл. Всички бяха задържани в участъка след разправа с полицейските служители и твърдения, че идват от други планети. Селена Луна (Луната) се опитала да целуне дежурния служител, а Неса (Венера) настоявала сержант Уотсън и колегите му да се хванат „на влакче“. Доктор Кронос (Сатурн), уважаван преподавател, ударил полицаи и настоявал да носи чифт розови бикини на главата си, като изпадал в истерия, ако някой понечел да ги свали.

„Тайфа ненормалници — бяха думите на сержант Уотсън. — Трябва всички да ги затворят за много дълго време“.

* * *

Бях извадила зодиакалния си телефон веднага щом ги откараха, за да изпратя съобщение на Херми.

„Спешно. Всички планети, с изключение на Ури, са арестувани. Моля за помощ“.

Но, разбира се, той не отговори.

— Това вече не е шега — казах на мама на следващата сутрин, след като татко отиде в участъка, за да плати солидна гаранция за освобождаването на приятелите ни планети.

Мама лежеше в леглото на спуснати завеси, макар че вече минаваше десет часа.

— Още ли няма новини от Херми? — попита тя.

— Никакви. Каква е ползата да имам покровител, щом като никакъв го няма, когато ми потрябва? А точно сега ми е особено нужен.

Мама потрепери.

— Не викай толкова, миличка. След тази неприятност снощи почти не съм мигнала и имам ужасно главоболие.

— Аз не викам — отвърнах. — Всъщност даже говоря тихо.

— Ами защо не отидеш в стаята си тогава? Имам нужда да се наспя.

Изнизих се на пръсти. Наистина изглеждаше изтощена, както и баща ми сутринта, но той успя да се замъкне навън, защото от полицията се обадиха и казаха, че хората-планети могат да бъдат пуснати под гаранция.

Междувременно Пат и Ясмин се прибраха. И двете бяха абсолютно вбесени. Бяха видели сутрешните вестници и стовариха цялата вина върху мен.

— Тиби, кръгла идиотка такава — кипна Пат, тикайки някакъв вестник пред очите ми. — Как можа да го допуснеш? До понеделник ще се е разнесло из цялото училище. Какво ще обяснявам? Направо ми съсипа целия имидж пред обществото. Ти си най-глупавото същество на планетата. Цялото ми семейство се състои от тъпаци и вече целият свят го научи.

— На същото мнение съм — подкрепи я Ясмин. — Веднага смятам да се обадя на мама и татко, за да ги помоля да ме отведат от тази лудница възможно най-скоро. Не искам да оставам тук и минута повече, че току-виж болестта ви се е оказала заразна!

Ех, ако Ясмин си замине, това ще е поне една добра последица от снощи — казах си, а двете изхвъркнаха нагоре към стаята на Пат и тръшнаха вратата след себе си. Седнах на най-долното стъпало на стълбите. Навън небето беше посивяло и бе завалял дъжд. *Времето е в унисон с настроението ми* — помислих си и очите ми се насълзиха. Имах нужда да поговоря с Рейчъл, затова станах и набрах номера ѝ.

— Тиби — прошепна тя, щом се свързахме, — не ми е позволено да говоря с теб. Мама видя вестниците и каза, че ти и семейството ти ми оказвате лошо влияние. Няма да ги послушам естествено, но точно сега не мога да говоря.

След миг се чу гласът на майка ѝ:

— Тиби Бати ли е? Моментално затвори телефона!

— До скоро — рекох. Не исках да ѝ създавам повече главоболия. Майка ѝ изглеждаше много ядосана, когато дойде да я прибере и свари къщата ни обградена от полицията.

Точно когато затворих слушалката, дочух гласове от улицата. Приблжих се до прозореца и погледнах навън. Отпред бяха спрели два минивана, от които излязоха шестима начумерени и размъкнати зодиакални хора и баща ми.

След минути се вмъкнаха в къщата, изнизаха се до хола и се свлякоха по диваните и по пода.

— Тиби, донеси одеяла и вода. В голямо количество. И направи силно кафе.

Кимнах и тръгнах да върша каквото ми бе наредено. След като си изпиха кафето, те заспаха и след малко се чуваше само похъркването им.

— Преживяхме истинска буря — въздъхна татко, след което на вратата се звънна, — но мисля, че скоро нещата ще утихнат. Би ли отворила?

Отидох и отворих входната врата. В лицето ми блесна ярка светлина.

— Някакъв коментар, скъпа? — попита дебел мъж с бледо лице.

Проблеснаха още светкавици, които почти ме заслепиха.

— Ти ли си дъщерята на Бати? — поинтересува се женски глас.

— Беше ли тук снощи? — попита един мъж.

— Някакъв коментар? — обади се трети.

— Смятате ли, че сте от друга планета? — дочух поредния въпрос, който накара останалите да се разкикотят.

— Искаме да говорим с жените, които твърдят, че са Венера и Луната — настоя дебелакът. — Ексклузивно интервю за вестника ни.

— Да излезе и ослепителният мачо, който се мисли за Слънцето — подметна русокоса жена с много грим. — Попитай го дали ще ни позира по боксерки — специално за дамите.

Замигах на парцали, опитвайки се да се съсредоточа. Пред мен стояха сигурно петнайсет, ако не и двајсет души.

— Тааатеее — извиках.

Татко се появи в коридора и веднага схвана какво става.

— О, боже мой! Затвори вратата, Тиби!

Затворих и го погледнах.

— Какво става? Защо са тук всички тези хора?

— Изглежда, са подушили, че има нещо повече в цялата история. Може да са разбрали кои са приятелите ни в действителност.

— Но всички ги мислят за откачени, а не, че наистина са от друга планета, не е ли така? Скоро ще ни оставят на мира.

Татко поклати глава.

— Надявам се, но тайната на приятелите ни може да се разкрие. Може да се наложи да изоставят бизнеса си и да се преместят другаде. Но междувременно трябва да се опитаме да ги защитим. Работите вървят на зло. Това ще навреди и на нашата репутация. На всичко, което сме постигнали. Никой няма да иска да купува стоките ни или да чете рубриките ми. Ще станем за посмешище. На Бати им хлопа дъската. Олеле, Тиби. Трябва да ги събудим, да им обясним ситуацията и да видим дали ще можем да ги измъкнем през задния вход.

Не се оказа лесна задача да се събудят шест планети, страдащи от махмурлук.

— Остави ме — простена Неса. — Спи ми се.

— Млъквай, момиче — измрънка Селена. — Искам *тишина*.

— Ходи да си пишеш домашните, хлапе — изпъшка доктор Кронос.

— Хей! Няма нужда от грубости — ядосах се аз. — На ваша страна съм. Вижте, отвън са се насъбрали дузина папараци, които искат да влязат тук, за да ви снимат и разпитват. Татко казва, че може да ви разкрият и да съсипят репутацията ни. Какво смятате да правите?

Доктор Кронос се изправи и потри чело. За моя радост бе свалил бикините от главата си и замаяният му поглед бе заменен от предишното му сериозно изражение.

— Хм. Имаме проблем. Да помислим. Добре, Тиби, смяташ ли, че вече си научила урока си?

— Аз ли? Моят урок? Какво ти става? Вие прекарахте нощта зад решетките, не аз!

— Обаче беше заради теб — обади се Селена. — Ти организира всичко.

От думите на доктор Кронос ми се зави свят — не беше честно. Почувствах как цялото ми разочарование от пренебрежението към мен

през специалния ми месец изригна на повърхността.

— Ама вие чувате ли се? Да, снощната вечеря беше пълна катастрофа, обаче се бях постарала възможно най-добре. Вие сте възрастните. Кажете ми какво да сторя.

Доктор Кронос ме погледна съсредоточено.

— Хм, май имаме нужда от Херми, нали? Някой трябва да говори пред пресата. Това е негова работа — комуникацията.

— Опитах се да му се обадя, но не отговаря.

— Ретрограден — обади се в хор останалите планети, които почнаха да се изправят, да търкат очи и да се протягат.

Татко се появи на вратата.

— Елате — рече. — Уредих миниваните да се върнат и да спрат зад къщата. Няма да има проблеми. Тиби, какво е положението отпред?

Надникнах иззад завесите. Веднага ме заслепи светкавица.

— Изглежда, че още са тук.

— Добре, да тръгваме. — Татко подаде на всеки по един шал, докато се замъкваша към вратата. — Сложете ги на главите си, в случай че някой фотограф се е промъкнал отзад. Знаете какви гадняри могат да са понякога.

Доктор Кронос изглеждаше много разтревожен.

— Случилото се може да има тежки последици. Надявам се, осъзнавате, че това би могло да е краят на живота ни тук и да се наложи да си тръгнем.

Всички планети ме погледнаха обвиняващо.

— Какво сте ме зяпнали? Вината не е моя!

Селена ме погледна тъжно.

— Понякога трябва да знаеш кога да се изправиш и да поемеш вината.

— Хайде, стига — обади се татко. — Няма време за губене. Трябва да ви изведем отгук.

— Главата ме цепа — изстена господин О, който изглеждаше ужасно преbledнял, въпреки загара си.

— Всичко ме боли — обади се капитан Джон Дори.

— Може би не бива да избираме вече момичета на зодиака — подхвърли доктор Кронос. — Носят повече неприятности, отколкото си заслужава да понесем заради тях.

— Ти поне ще останеш в историята — добави мрачно господин О — като последното Момиче на зодиака.

— Настъпи краят на цяла една ера — заключи Неса. — Трябва да минем в нелегалност за много дълго време.

Всички те затрополиха унило към задния вход, все едно целият свят им тежеше на раменете. След малко се скриха от погледа ми. *Може би завинаги* — помислих си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕОЧАКВАН ГОСТ

Изчаках половин час, след което отново проверих какво става отпред. Репортерите бяха все още там. Някои стояха облеgnати на стената и пушеха. Щом отворих вратата, всички наскочаха.

— Може да си ходите — обявих. — Гостите ни си тръгнаха.

— Къде отидоха? — попита дебелият мъж.

— Сигурно са се върнали на планетите си — отвърнах.

— Шегаджийка — подхвърли русата и се надигна да огледа коридора зад мен. — Да си вървим, момчета, все някога ще ни паднат в ръцете.

Един по един започнаха да се разотиват. Затворих вратата и отидох в кухнята, където седнах на масата и подпрях главата си с ръце. *Никой не ме разбира, нито го е грижа за мен. Толкова се старая да върша всичко както трябва и да правя живота на хората хубав, а то че намеренията ми се провалят с гръм и трясък.* Щеше ми се никога да не съм била Момиче на зодиака и никога да не съм се запознавала с никакви планети. Нищо добро не произлезе от цялата работа. Огледах кухнята. Чиниите стояха неизмити. До мивката бяха натрупани празни чаши. Недоизядената храна все още стоеше в готварските съдове. Знаех, че в цялата къща цари бъркотия заради снощните изпълнения — трапезарията беше осеяна с трохи от хлебната схватка, а из хола имаше разпилени възглавници след разразилия се бой. Госпожа Уотсън, икономката, не идваше в съботите, мама беше в леглото, а Пат и Ясмин едва ли щяха да се включат в почистването. Както винаги, всичко опираше до мен. Започнах наум да си съставям списък какво трябва да се свърши. *След малко започвам* — казах си, взех парченце хляб от масата и го запратих на пода.

Козмо изпълзя от кошницата си до вратата, скочи на коленете ми и потърка муцунка в носа ми, сякаш за да ми каже, че ме разбира. По бузите ми се търкулнаха сълзи и закапаха върху масата. В същия

момент навън се заизлива проливен дъжд. Кухнята се освети от светкавица, последвана от гръмотевичен тътен.

— Здравсти, Козмо — изрекох, като потърках на свой ред неговото носле. — Този месец съм Момиче на зодиака. Схващаш ли? Това е голяма чест, ако ме разбираш.

— Мяу — отвърна той и сложи лапа на бузата ми. Тогава откъм градината се чу шум, Козмо скочи от скута ми и се качи на перваза на прозореца. Подпря лапи на стъклото и се загледа навън.

— Какво има? — попитах и отидох при него.

Гледаше съсредоточено нещо или някого. Скоро забелязах един висок слаб мъж, облечен в електриковосин парашутистки екип, със сребриста щръкнала коса и нарисувана на лицето светкавица. Стоеше върху въжето ни за простиране! Той забеляза, че с Козмо го зяпаме, помахаша и ни се усмихна, след което се заразхожда по въжето като цирков акробат.

— Този трябва да е Уран — осведомих Козмо. Логично беше да е облечен така, тъй като електриковосиният цвят и символът на светкавицата бяха свързани с Уран. Помахаша му в отговор, но реших да не рискувам да излизам навън. Дъждът се лееше като из ведро. — Дано екипът му да е водонепромокаем — добавих, а мъжът продължи да се движи по простора.

Все едно бях на цирк. Както вървеше, той направи задно салто, при което двамата с Козмо ахнахме, после извади малък сребрист чадър от джоба си, разтвори го и заподскача към края на въжето. Скочи долу на тревата, отиде до една раница в края на градината, взе я и си я сложи на гърба. Изглеждаше пълна и непознатият се приведе под тежестта ѝ. Превил гръб, той се заклатушка комично към простора, отново скочи върху него и се увери, че продължавам да го наблюдавам. Приведе се още, направи гримаса и ме погледна, сякаш търсейки съчувствие. Като се държеше за кръста с едната ръка и подпираше раницата с другата, пак тръгна по въжето.

— Уха! Това трябва да е доста, трудно — възкликнах. — Особено ако тази раница е толкова тежка, колкото изглежда.

— Мяу — съгласи се Козмо.

От време на време Ури проверяваше дали го наблюдавам, сетне кимваше, изваждаше пакет от раницата си и го хвърляше на тревата. С всеки хвърлен пакет се изправяше по-малко. Не знаех какво да мисля.

Бях свидетел на най-странното представление в живота си. Още валеше силно, но това явно не го притесняваше. Като стигна до края на простора, той пусна последния пакет, изправи се напълно и отново изглеждаше лек като перце. Точно когато хвърли последния пакет, слънцето се показа иззад облаците и освети падащите дъждовни капки, които заприличаха на хиляди миниатюрни диаманти, след което се поклони, а в небето се появи дъга. Беше вълшебно.

Отворих вратата и изръкоплясках.

— Сигурно ти си Ури — предположих.

Отново се поклони и скочи на земята.

— А ти си Момичето на зодиака.

— Така е — кимнах. — Обаче се опитвам да забравя този факт. Не беше особено забавно нито за мен, нито за колегите ти.

— Знам. Съжалявам, че не успях да дойда снощи на вечерята. Май е било доста весело.

— Нямаше да съжаляваш, ако знаеше как свърши.

— Но аз знам. Нали беше част от плана?

— План? Какъв план? Искам да кажа... аз имах план, но...

— Нали ти си Момичето на зодиака?

— Да.

— Всички знаехме какво ще се случи в общи линии през твоя месец.

— Не, не е възможно. Ами че повечето планети почти не ме забелязваха...

— И това беше част от плана — добави Ури и погледна нагоре към небето. — Може ли да влезе? Малко е мокро тук отвън.

Макар че знаех кой е, мама ме беше учила да не пускам чужди хора в къщата.

— Първо трябва да питам мама. Изчакай.

Изтичах нагоре по стълбите и влязох в спалнята. Мама стоеше до прозореца и изглеждаше по-свежа отпреди.

— Мамо, Ури е тук и иска да влезе за малко. Може ли?

— Видях го в градината. Приказен спектакъл — отбеляза. — Да, покани го, но го дръж по-далеч от пунша, ако има още от него.

— Няма страшно. Изхвърлих каквото беше останало — отвърнах, после изтичах долу и поканих госта да влезе. Въпреки че

косата му бе полепнала по челото му и от нея се стичаха струйки вода, Ури не изглеждаше подгизнал.

Той влезе и огледа кухнята, чии то стени бяха боядисани в цветовете на Слънцето — яркожълто и оранжево. Наведе се да погали Козмо, който веднага започна да мърка, и седна на масата. Косата му сякаш изсъхна на мига и отново щръкна нагоре от само себе си.

— Ури, явно не разбираш. Това, което се случи, не може да е било част от никакъв план. Снощи останалите планети тотално откачиха. Напълно излязоха от контрол.

— А не става ли така и в живота? Случва се понякога. — Ури вдигна рамене. — Не можеш да контролираш всичко.

Не разбирах. Изкарваше нещата прости, а положението беше сериозно.

— Не, всичко се обърка. Всичко.

Ури въздъхна.

— Тиби, още ли не схващаш?

— Какво да схващам?

Той посочи през прозореца към простора и изхвърлените около него пакети.

— Това, което всички ние се опитвахме да ти кажем?

Съвсем се оплетох.

— Не. Май че не схващам.

Мъжът се усмихна.

— Да се освободиш от товара си, Тиби. Да се отпуснеш. Това е идеята. Понякога нещата са извън нашия контрол. Понякога успяваме да ги овладеем, понякога не можем. Трябва да усетиш разликата. От време на време трябва да се отпускаш и да се оставяш на течението.

Спомних си представлението му в дъжда — как изхвърляше пакетите и как накрая стана по-лек и ведър. Изгледах бъркотията по пода и по масата. Замислих се за изминалите няколко седмици и за всички странности, които се бяха случили.

Внезапно *проумях*.

Усмигнах се на Ури. Той също ми се усмихна, после стана, поклони се, излезе в градината и след миг изчезна.

Огледах се и се разсмях.

— От време на време трябва да се отпускаш — казах на Козмо. Минах по коридора и надникнах в кабинета, където, както винаги,

имаше разпилени книги и вестници. — Прекрасно. — После отидох в трапезарията, която изглеждаше като поразена от бомба. — Чудесно — възкликнах.

Най-накрая влязох в хола, подритнах трохите по пода и се излегнах на дивана. *Мисля да подремна малко* — казах си. — *Къщата е мръсна? И какво от това? Не е болка за умирање. Днес е почивен ден. Време е за почивка.*

След секунди се унесох и заспах дълбоко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХАОС

Списък със задачи на Тиби:
Да разпускам.

— Мамо, няма нищо за ядене — изпъшка Пат няколко дни покъсно, застанала пред отворения хладилник.

Козмо погледна в празната си купичка, а после към мен.

— Мяу — напомни за себе си той.

— Естела, скъпа, кухнята има нужда от сериозно почистване — обади се татко, като стисна носа си с пръсти. — Започва да мирише. — Вдигна капака на кошчето за отпадъци. — Пфууу! Нищо чудно! Това тук трябва да се изхвърли.

Мама се огледа отчаяно.

— Знам, всичко е с краката нагоре. Да изпием по един чай и да решим какво ще правим. — Погледна ме с надежда, но аз не помръднах.

— Чудесна идея — отбелязах. — С удоволствие ще пийна чаша чай. Много благодаря.

Тя въздъхна и отиде при кутията за чай, която се оказа празна, както и очаквах. Мама отново въздъхна и ми отправи тъжен поглед.

Ни най-малко не се разтревожих. Вече бях нов човек. Бях в почивка. Упражнявах се в изкуството на отпускането. С тази цел бях пропуснала да си оправя леглото сутринта, да напазарувам, да изчистя, да си съставя списъци. Къщата беше заприличала на буннице, но нямах намерение да се „впрягам“.

От коридора дочухме леко почукване, което означаваше, че пощата е пристигнала. Татко отиде да я вземе и след малко се върна, преглеждайки пликовете.

— Това е за теб, Тиби — съобщи и ми подхвърли една пощенска картичка. Тя изобразяваше бял плаж и тюркоазносиво море. Потърсих името на подателя.

— От Херми е.

— Логично — кимна татко. — Ретроградният период за Меркурий приключва другиден. Предполагах, че рано или късно ще установи контакт.

— Какво пише? — полюбопитства мама.

— „Здравей, Тиби — започнах да чета. — Надявам се, че си изкарваш страхотно като Момиче на зодиака. Скоро ще се върна и ще се обадя. С обич, Херми. Послeпис: Видяхме се с вуйчо ти Норис“.

Ето че *още един* от роднините ми прекарваше времето си с представител на планетите! Но реших да не си го слагам на сърце. Излизаше, че през по-голямата част от зодиакалния ми месец покровителят ми се бе размотавал на гръцки остров. Супер. Не се беше изпотрепал от опити да се свърже с мен, но какво от това? Навярно се е носел по течението, както правех и аз в момента. Не ми влизаше в работата да казвам на него — или на когото и да било друго — какво трябва или не трябва да прави. Отсега нататък щях да си гледам моите дела и никога повече нямаше да се опитвам да организирам живота на другите.

— Откъде е картичката? — попита мама.

— Гърция — отвърнах, след като разгледах марката и печата.

— Разбира се, там отиде и Норис — добави мама.

— Гърция! Ето къде заминава Меркурий, когато стане ретрограден — възкликна татко. — Винаги съм се чудел.

— Хубаво е, че се е видял с Норис — вметна мама. — Той скоро ще се върне и двамата с Маги пак ще се съберат, благодарение на разговорите със Селена.

Трябваше да постъпя като Херми. Трябваше да последвам примера му и да се отдам на почивка през последните седмици, вместо да се докарвам до лудост — помислих и си качих краката на масата.

— И тъй, какви са планове ви за днес? — поинтересувах се аз.

— Ами очевидно трябва да внесем някакъв ред вкъщи — тросна се мама. — Кога ще дойде икономката? Днес ѝ е работен ден, нали?

— Не знам — вдигнах рамене. — Някой обади ли ѝ се?

Татко, мама и Пат поклатиха глави.

Погледнах часовника си.

— Вероятно е дошла по-рано сутринта, както винаги, но... оставихте ли ѝ ключовете на обичайното място?

— Кое е обичайното място? — попита татко.

— Въобще не знаех, че има такова място — обади се мама.

— О, има. Под японската саксия на верандата отзад — да го имате предвид за в бъдеще. Обикновено ѝ ги оставям, когато внасям млякото на излизане от училище, но тази седмица сме в междусрочна ваканция и не съм излизила. И като говорим за млякото, някой сети ли се да го прибере тази сутрин?

— Виж, Тиби, всички разбрахме накъде биеш — започна Пат. — Съгласни сме, че досега само ти се грижеше за домакинството. Но на теб ти харесваше да го правиш. Не съм ли права? Обичаше да държиш нещата под контрол и да организираш всички ни.

— Знам. Но се промених. Осъзнах, че трябва да го давам по-лежерно. Да се освободя от ролята си на педантична маниачка. Тъкмо това и правя. Няма повече да ви давам тон в живота.

— Но защо, фъстъче? — недоумяваше татко. — Така добре ти се удаваше.

— Тъхъ. Обаче хората-планети ми показаха, че прекалено се старая да контролирам положението и че всъщност не е страшно, ако нещата излязат от контрол. Няма да настъпи краят на света, ако нещо се обърка.

— Не съм много сигурна в това — подхвърли мама, поглеждайки към неизмитите чинии в мивката.

— Трябва да се оставиш на течението, мамо, и всичко ще се подреди както трябва. Повярвай ми. Например, когато миналата вечер арестуваха гостите ни, реших, че това е краят. А на следващия ден, щом и пресата цъфна пред къщи, ми идеше да умра. Мислех си, че съм провалила идеята за момичетата на зодиака завинаги — но нещата се подред ха, журналистите се захванаха с други истории и загубиха интерес към нас. Хората-планети са добре и даже, според Ури, всичко е било част от плана им да ми предадат специалния си урок — а именно, да се науча да се отпускам. Така че — хей, да се оставим на течението!

Пат, мама, татко и Козмо ме гледаха нещастно.

Станах, намерих малко котешка храна в дъното на шкафа и я сложих пред Козмо. Него нямах намерение да пренебрегвам в никакъв случай.

Останалите продължаваха да стоят, сякаш не знаеха какво да направят или кажат. Най-накрая мама въздъхна:

— Добре. Пат, захващай се с чиниите. Бенджамин, ти изчисти банята, а аз ще се обадя на госпожа Уотсън, за да разбере дали ще дойде. Междувременно, Тиби, дали ще можеш да напазаруваш по интернет?

— Може би по-късно, ако не съм прекалено изморена. Сега смятам да послушам малко музика.

Оставих ги и се качих в стаята си, където Ясмин се излежаваше в леглото със слушалки в ушите. Тя почти не обърна внимание на появата ми. Както навсякъде в къщата, така и в тази стая цареше безпорядък — леглото стоеше разтурено, по пода бяха разхвърляни чорапи и дрехи. Инстинктивно посегнах да вдигна чифт чорапи, за да ги пъкна в коша за пране, но се спрях. *Остави ги, отпусни се* — казах си. — *Престани да бъдеш педантична маниачка.* Излегнах се в леглото и се усмихнах на себе си. Вече всичко ми беше ясно като бял ден. Планетите нито са ме пренебрегвали, нито са ме изоставили. От самото начало са се опитвали да ме накарат да се отпусна. Селена ме беше оставила да излея чувствата си, Неса ми бе демонстрирала какво е да се забавляваш по момичешки, а господин О ми бе приложил музикалната си, разпускаща терапия. Всички са възнамерявали да ми покажат как да се отпусна, докато са се размотавали из къщи и са се срещали с татко. Пуснах диска, който Сони беше оставил, сложих си слушалките и се настаних удобно, за да се насладя на музиката. Беше хубава, но не ме свърташе на едно място и в ума ми непрекъснато се оформяше списък след списък, колкото и да се мъчех да избегна това. *Старите навици трудно се забравят* — констатирах. Полежах още пет минути. Част от мен изгаряше от желание да стана и да почистя стаята. Беше като някаква сила вътре в мен, която едва удържах. Най-накрая реших, че не мога повече да стоя така. Знаех, че ако го направя, ще се предам и ще се разчистя. Затова слязох долу да видя докъде бяха стигнали мама и татко.

— Здравей, миличка — подвижна мама. Откри чифт гумени ръкавици под мивката и си ги сложи.

— Почина ли си добре? — поинтересува се татко, надяна престилката, която висеше на вратата, и започна да изпразва кош за боклук.

Пат тъкмо метеше пода. Изглежда ме намусено, изхвърча от стаята и затрополи нагоре по стълбите.

— Дано не смятате, че постъпвам егоистично, като не помагам. Старая се да извлека най-доброто от зодиакалния си месец поради простата причина, че през първите три седмици въобще не схванах какво се опитват да ми кажат планетите.

— Скъпа — обади се мама, — ние само искаме да си щастлива. Наистина. Ако ти се ще да си почиваш и да разпускаш, няма проблем.

— Никакъв — добави татко. — Хей, Естела, да потанцуваме, докато работим!

— Да пуснем салса — оживи се мама.

Седнах на масата и ги загледах. Татко пусна един диск и те започнаха да чистят, като танцуваха и се кълчеха един срещу друг. Ужасно ми се прииска да се включа и аз. Да си сложа гумените ръкавици и да се разчистя заедно с тях. Нищо не ми носеше по-голямо щастие от вида на блестящия плот в кухнята или от свежия лимонен аромат на току-що измития под, особено ако е бил много мръсен. Чувствах се удовлетворена, когато успях да направя нещата по-добре. Пред очите ми мама и татко връщаха кухнята към обичайния ѝ неопетнен вид. *Мога да се захвана с хола* — помислих и почти бях готова да стана и да извадя прахосмукачката от килера. Потуших порива си обаче и седнах върху ръцете си.

Разпусках. Почивах си. Нали така? Пак загледах действията на родителите ми. Татко се зае да доизмете пода и затанцува с дръжката на метлата. Видях как пропусна няколко трохи под масата. У мен започна да се надига чувство на неудовлетвореност. Опитах се да го потисна, но накрая то успя да изригне.

— Аааххх!

Мама и татко застинаха и се обърнаха към мен.

— Какво има, скъпа? — попита мама. — Да не те ухапа нещо?

— Не. Не. Безнадеждно е. Аз съм безнадеждна. — Изправих се и застанах пред тях като престъпник пред съдебни заседатели. — Казвам се Тиби Бати и съм педантична маниачка. Не мога да се променя. Такава съм. Опитах се да се преборя. Мъчих се с всички сили, но

никой не може да ми помогне, дори и звездите. Съжалявам, но се предавам. — Увесих нос. — По-силно е от мен. По-силно е от всички нас. — Взех метлата от татко и започнах да мета под масата. — Тате, щеше да пропуснеш да почистиш това тук! Не го правеше *както трябва!*

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЯСМИН

— Предполагам, че скоро си заминаваш? — попитах Ясмин, когато по-късно я заварих все още да лежи в леглото си. Както никога, в стаята беше тихо, а тя дори беше без слушалките си.

Братовчедка ми кимна, но не ми се видя щастлива от този факт.

— Мама се връща утре, така че се прибирам вкъщи.

— Добре ли си? — поинтересувах се аз.

— Питаш все едно ти пука — отвърна.

Седнах на края на леглото ѝ.

— Няма да те лъжа — радвам се, че стаята пак ще си е само моя. Но ти си ми братовчедка и наистина ме е грижа за теб.

От очите на Ясмин бликнаха сълзи, които тя бързо избърса.

— Какво има?

— Н... н... нищо — заяви, но очите ѝ все още блестяха от сълзите, които отново се опита да избърше. — П... просто... уаааааа...

Оставих я малко да поплаче, но ми беше неловко само да седя, без да направя нещо. Неуверено протегнах ръце и хванах нейните. Очаквах да ме отблъсне, но не го направи. Стисна ръцете ми, после се надигна, прегърна ме и заридна на рамото ми.

— Мили боже! Какво се е случило, Ясмин?

Тя поплака още няколко минути, после подсмръкна, взе една салфетка и се издуха.

— Съжалявам — изхлипа.

— Но аз си мислех, че се радваш, задето родителите ти отново се събират — недоумявах аз.

— Да, радвам се, обаче... просто... такава...

— Какво?

— Ох, всичко в живота ми е толкова сбъркано.

— В твоя живот? Но как? Какво имаш предвид?

— Ще ми липсва този дом.

— Мислех, че мразиш това място и че ни смяташ за побъркани.

— Всъщност не. Тук е страхотно. Харесва ми как стаите са направени в различни цветове и различни стилове. Допада ми, че баща ти се облича като сърфист. Моят баща е праволинеен, а къщата ни е кремава. Тук-там — бежова. И скучна.

— Обаче винаги е изключително чиста. (Леля Маги беше маниачка като мен и държеше къщата в изряден ред.)

— Знам, но все едно живея в хотел, никога не е разхвърляно.

— Но няма ли да е хубаво да се върнеш у дома?

— В известен смисъл, да, но... Харесва ми, че тук постоянно идват и си отиват разни хора и... никога не знаеш какво предстои да се случи.

Слушах я с изумление.

— Не знаех. Аз...

— Никой не ме познава истински — продължи тя. — Винаги съм била много добра в криенето на чувствата си, с изключение на днес, защото се чувствам... като... като боклук.

— Винаги можеш да ни идваш на гости.

— Не, не мога. Няма място, а и знам, че не ти беше приятно да ме приемеш в стаята си. Разбрах го и не те виня. И аз самата не се търпя.

— Е, не ми пречеше чак толкова — възразих и се помъчих да се усмихна. — А и взех да свиквам.

— Как така?

— Осъзнах, че трябва да науча някои неща.

— Ти? Какви неща?

— Ами например, че не съм всезнаеща и не бива да се опитвам да съм идеална във всичко и че трябва да разпускам понякога.

— Но тъкмо това е най-ценното в теб — това, че си идеална.

— Аз ли? В никакъв случай. Та аз съм черната овца в семейството. Винаги съм излишната тук.

— Не е така, аз съм излишната. Цялото семейство сте толкова колоритни и интересни. Чувствам се скучна в сравнение с теб. Госпожица Обикновена.

— Не, не. Говориш за мен. Не съм нито колоритна, нито интересна.

— Напротив. Изключителна си. Правиш всичко както трябва и си толкова организирана. Много ми се иска да съм като теб.

Не вярвах на ушите си. Тази Ясмин не беше онази, която познавах.

— Ясмин, да не се дрогираш?

— Разбира се, че не.

— Но аз си мислех, че ме мразиш.

— Не, никога не съм те мразела. Завиждах ти заради добротата ти. Чувствах се жалка и затова се държах гадно. Например беше толкова мило, когато ме посрещна с портокали и цветя, а аз ти отвърнах със злоба и жестокост.

— Не знаех, че въобще си забелязала.

— Забелязах и съжалявам, че не ти казах. Когато пристигнах, бях *направо* бясна. Сърдех се на нашите, че се разделят, без да се поинтересуват от моите чувства. Мен изгониха от стаята ми и от дома ми. Никой не ме попита какво искам. Бях им сърдита и си го изкарах на теб, но вината не беше твоя и аз... съжалявам.

— Мисля, че и аз си го изкарвах на теб — казах, прегърнах я и се засмях.

Тя ме отблъсна.

— Защо ми се присмиваш?

— Не ти се присмивам. Просто... приличаме си повече, отколкото предполагахме, а сега се състезаваме за титлата „най-смотан член на семейството“. Малко е смешно, като се замислиш.

Ясмин ме изгледа за момент и се усмихна.

— Наистина е смешно, но да знаеш, че определено печеля аз. Титлата е за мен.

— Не, аз печеля — настоях. — Аз съм черната овца.

— Аз съм — не се отказваше Ясмин, но се усмихваше.

— Слушай сега — предложих. — Може заедно да сме черните овце.

Ясмин протегна ръка.

— Дадено.

— Дадено.

Трябваше да се досетя — помислих, като си стиснахме ръцете. — *Вместо да стоим разделени в двата края на стаята и да се мразим, можехме да се разбираме прекрасно.*

— И аз съжалявам — добавих на глас, — че загубихме толкова много време в кавги. Можехме да си изкараме чудесно. — И тогава ме осени *гениална* идея.

* * *

Докато мама, татко и Пат бяха заети с оправянето на останалата част от къщата, ние с Ясмин атакувахме стаята за гости. Изнесохме един куп боклуци отпред на ливадата, откъдето щяха да ги приберат от някой магазин за благотворителна разпродажба. Стоките на мама складирахме в гаража, а после се заехме с чистенето. Отново бях доволна, че можех да бърша прах, да търкам и чистя с прахосмукачката. Щом стаята заблестя от чистота, пренесохме свободното легло от моята стая и някои от вещите на Ясмин, които нямаше да взима със себе си у тях. Сатурновата стая беше малка, но ние я направихме уютна и приятна, като я украсихме с някои от плакатите и зодиакалните артикули на мама. Доктор Кронос щеше да я одобри, ако някога се престрашеше да се качи, а и Ясмин остана във възторг.

— Готово — възкликнах. — Стаята е на твое разположение, когато решиш да ни гостуваш, защото винаги си добре дошла тук.

— Благодаря, брат'чед — отвърна Ясмин и се тръшна на леглото с въздишка на удовлетворение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ХЕРМИ

— Ето го, пристига — извика татко, щом в събота сутринта чухме ръмженето на мотор в далечината.

Мама, татко и аз излязохме в предния двор. Мама ме притисна с ръка към себе си.

— Не забравяй, че Херми отговаря за комуникациите, затова гледай да си поговориш добре с него и да му разкажеш какво си преживяла.

— Ще се опитам — кимнах. Не бях сигурна, че мога да обясня на когото и да било объркването, което изпитвах през последните дни. Вече не знаех коя съм в действителност и как трябва да се държа. Изпитвах смесени чувства и нямаше изгледи за помощ отникъде. Зодиакалният ми телефон започна да звъни още в деня, когато Меркурий „си дойде на мястото“, и хората-планети се надпреварваха да ми се обаждат. Изведнъж всички имаха да кажат куп неща, сякаш гледаха да наваксат за мълчанието си през първите три седмици.

„Вярвай в сънищата си“ — бе написал капитан Джон Дори в едно съобщение. „Ха!“ — възкликнах, щом го прочетох. Напоследък сънищата ми приличаха повече на кошмари — сънувах как чистя ли, чистя един под, а той все оставаше мръсен.

Селена ми се обади, за да ме посъветва да се доверявам на чувствата си. „Ха!“ на квадрат. Настроенията ми постоянно се меняха. В един момент бях щастлива, вършейки обичайните си дейности — да съставям списъци, да организирам живота си, — а в следващия миг изпитвах вина, задето не можех да се отпусна. В резултат се принуждавах да се успокоя и да релаксирам и след като не успявах, *поредното* чувство, което ме обземаше, беше на разочарование и яд. Да се доверявам на чувствата си значи? Как да го направя, при условие че бяха в такъв безпорядък?

Марс изпрати бележка, която гласеше: „Поставяй си цели, Тиби — това е важното“. Пфу! Преди имах кристално ясни цели и знаех как

да ги преследвам, но сега не бях сигурна към какво да се стремя — към това да се отпускам или към контрол над нещата. Да вземем например пързаляното с кънки — да го зарежа ли, признавайки, че съм се провалила окончателно? Или да пробвам още веднъж и да се постарая „да се отпусна“ върху леда, за да успея? В главата ми беше лудница.

„Наслаждавай се на живота си“ — беше ме посъветвал господин О. *Лесно му е на него* — помислих си. — *Той е Слънцето* — *огрява живота на всички само като се покаже.*

„Гледай да си учиш уроците и да си пишеш домашните“ — прочетох в електронното писмо от доктор Кронос. Но нима именно старанието да съм най-добрата във всичко не ме набърка в цялата тази каша?

„Яж, пий и се весели“ — бяха думите на Джо, Юпитер, който една вечер се беше отбил у нас. Всячески се опитвах да следвам съвета му. Ядях, пиех, но веселието все още ми убягваше. Никога досега не се бях чувствала толкова изнервена.

Венера също ме посети веднъж и сплете косата ми по нов моден начин с червени конци.

— Ето че можеш да изглеждаш безгрижна, дори да не се чувстваш така — каза тя във връзка с новата ми прическа, която се получи екстра. Добре поне, че не ме поучаваше как точно да се чувствам или как да се държа.

Ури ми изпрати гумена рибка и торба с картофи. Без бележка. Татко обясни, че е типично за него, тъй като е най-ексцентричният от всички.

— Това, което винаги можеш да очакваш от Уран, е неочакваното — твърдеше. Сложих гумената рибка в мивката, чудейки се дали в подаръка на Ури не се крие тайно послание, както в представлението му с пакетите под дъжда. Ако имаше такова, не успях да го разгадая.

Надявах се Херми да внесе малко яснота във всичко това. Моторът му се появи, той слезе от него със скок, свали каската си и отметна коси. Изглеждаше загорял от слънцето и красив като същински гръцки бог. Забелязах, че даже госпожа Джансън наднича скришом иззад завесите си. Обърнах се и й магнах, при което тя мигновено се отдръпна от прозореца.

— Подаръци от чужбина — заяви Херми и бръкна в багажника на мотора си. Подаде на татко бутилка с нещо, наречено „узо“, а на мама — малка статуя на гръцки бог, и една гривна от раковини за Пат. Зачаках реда си, като се надявах да не ме подминат и този път. Нямахше нужда да се безпокоя, защото той извади два пакета, които приличаха на кутии за обувки.

— Това е за Тиби, моето Момиче на зодиака — обяви.

— Какво има вътре?

— Изненада — рече. — Единият е за мен, а другият — за теб.

Отворих моя пакет и видях, че наистина беше кутия за обувки, но вместо тях вътре имаше чифт красиви бели кьнки за лед. Веднага му ги върнах.

— Не — отсякох, — не мога да се пързелям. Заявявам го публично като част от справянето със стремежа си да съм най-добрата във всичко.

Херми сякаш се разочарова, че не искам подаръка му.

— Ами партито, на което сме канени? — попита татко. — Нали все още смяташ да дойдеш с нас?

— Може да дойда и само да гледам — отвърнах, макар да знаех, че ако отида и всички останали се пързелят, а аз не, пак ще се чувствам като най-невзрачната от семейство Бати.

Покровителят ми ме изгледа съсредоточено.

— Ела с мен на пързалката и ще ти помогна.

— Ами да. Защо не отидеш, миличка? — подхвърли мама. — Ние с татко ти също ще дойдем.

— Ще те закарам с мотора — предложи Херми. — Имам още една каска.

— Не мога — продължих да се дърпам. — Не умея да се пързелям и никога не съм се возила на мотор.

— Само трябва да се държиш и да се отпуснеш — настоя той.

— Едното противоречи на другото. Как е възможно хем да се държиш, хем да се отпуснеш?

— Първото действие е физическо, а второто — психическо. Опитай.

Не исках да ме помислят за неблагоприятна или твърдоглава.

— Добре — съгласих се. — Ще се кача на мотора, но няма да се пързелям.

Сложих си каската, която ми даде, а мама и татко ми помогнаха да се настаня на мотора зад него.

— Дръж се и се отпусни — повтори татко и се засмя.

Лесно му е на него — казах си. — Нали ще се вози на сигурно в колата си.

Херми запали мотора и — врррууум — потеглихме, и се понесохме по улицата. Вкопчих се в гърба му и стиснах здраво очи. Въздухът свистеше в ушите ми. След няколко минути се осмелих да погледна наляво. Съседните къщи се размиха пред погледа ми в общо петно и ми се сви стомахът. Отново затворих очи.

— Добре ли си там отзад? — попита вестителят.

— Ъъррррффф — извиках в отговор и го сграбчих още по-силно. *Добре, с държането май се справям — помислих си, — сега трябва да пробвам това с отпускането.*

Отпусни се, отпусни се, отпусни се — зашепнах на себе си. Пак отворих очи и ги фиксирах в гърба на Херми. Не смеех да отместя поглед встрани, да не би да повърна. Реших пак да замижа. *Всяко нещо по реда си* — успокоих се мислено. Можех да се държа без проблем, но отпускането все още ми се струваше непосилна задача.

След около десетина минути намалихме и спряхме. Скочих долу, а Херми отиде да остави мотора на паркинга. Останах да го чакам на стълбите, като се мъчех да престана да треперя. Мама и татко не закъснях, паркираха до мотора и излязоха от колата, махайки ми оживено.

Те се запътиха към гардероба да си вземат кънки, а ние с Херми отидохме на пързалката. Тя беше празна.

— Защо няма други кънкьори? — учудих се аз.

— Ще дойдат следобед — отвърна той. — Дотогава пързалката е наета само за нас — подарък от мен заради тежките три седмици от зодиакалния ти месец.

— Все още отказвам да стъпя на леда — заявих. — Аз... не че се инатя. Просто не мога. — Ужасявах се само при мисълта.

— Ще я караме стъпка по стъпка — настоя Херми, след което свали маратонките си, седна и нахлузи кънките. — Първо погледай мен.

В следващия миг се изправи и се озова на пързалката. Представляваше чудесна гледка — движеше се с грациозността на

танцър и със скоростта на състезател.

— Сякаш не стъпва, а лети — отбеляза татко, който се бе доближил зад мен.

— Нищо чудно — нали е Меркурий? — обади се мама, присъединявайки се към нас.

Тримата го наблюдавахме в захлас, докато се носеше по леда, завърташе се, пързеляше се с високо вдигнат крак, правеше сложни подскоци и току заставаше като статуя. След това представление, в което не отстъпваше и на най-добрия професионален фигурист, той се приближи до мен и посочи кънките.

— Готова ли си да се пробваш?

Аз се изсмях:

— Нямам такова намерение.

— Просто опитай — намеси се мама. — Всички ще се хванем един за друг.

Татко ми кимна окуражително.

Тримата ме загледаха умоляващо.

Мама затанцува смехотворно, като се пързеляше на заден ход и ме подканяше с ръце.

— Тиби, Тиби Бати — изрече с някакъв глупав, отнесен глас, сякаш искаше да ме хипнотизира или да ме накара да изпадна в транс. — Ела на леда, ела на леда.

Татко взе пример от нея и започна да прави същите приканващи движения, както и да говори в същия смахнат тон:

— Ела на леда.

— Добре де, добре. Само млъкнете и престанете с тези глупости — предадох се аз и седнах да си обуя кънките. — Но само за малко.

Баща ми ме поздрави с вдигнати палци.

— Това е моето момиче!

Щом сложих кънките, татко и Херми ми помогнаха да се изправя и закрачих към пързалката, все едно имах тухли на краката.

— Не ме пускайте — замолих се аз.

— Няма — обеща татко.

Когато се озовах на леда, пузнах Херми и се вкопчих с лявата си ръка в преградата. Още не бях започнала с опитите да се пързелям, а краката ми вече правеха каквото си поискат.

— Сега разбрахте ли? — изпъшках. — Няма да успея да се справя. Колкото и да се опитвам, не става.

Херми застана от лявата ми страна.

— Дай ръка.

— Не мога — заклатих глава.

— Държим те — обади се татко. — Можеш да се пуснеш.

Отново поклатих глава. Междувременно, мама се бе плъзнала до средата на пързалката. Нямаше грацията на звездния младеж и се клатушкаше нестабилно, но поне стоеше изправена. С розовия анцуг, който носеше, ми заприлича на ягодово желе и не сдържах усмивката си.

Татко също се засмя:

— Щом майка ти може, значи и ти ще се справиш.

Поех си дълбоко въздух, отново подадох ръка на Херми и двамата с баща ми от другата страна ме замъкнаха до средата на пързалката.

— Не ми харесва — възпротивих се отново, щом започнахме да се движим. — Не искам да го правя. — Исках да се върна вкъщи и да си занимавам с нещо, в което съм добра.

— Само две-три кръгчета — успокои ме Херми. — После, ако наистина го желаеш, ще се махнем оттук.

Почувствах как стомахът ми се свива, докато ме дърпаха напред. На втората обиколка започнах да им се доверявам повече и се поотпуснах.

— Това е — извика мама. — Виждаш ли, скъпа, справяш се.

Тогава коленете ми се подгънаха и изгубих равновесие. Баща ми също залитна и един след друг тримата се проснахме по гръб върху леда.

— Ооох — изстенах, щом тупнах долу.

Херми се изправи светкавично и ми подаде ръка.

— Ааах — изстена и татко. — Добре ли си, фъстъче?

За моя изненада бях добре. Бях паднала и въпреки това, бях жива. Погледнах ръцете си. Никой не беше прерязал пръстите ми с кънките си.

В този момент от високоговорителите гръмна музика — страхотна диско музика с приятен ритъм. Лампите светнаха и след малко господин О се появи на входа на пързалката. Беше се издокарал

в елегантен бял екип със сребърни нашивки. Той се плъзна към нас по леда, носейки се непринудено, подобно на звездния си колега. Направи една обиколка, след което подскочи във въздуха с енергично завъртане.

— Добър аксел^[1] — изкоментира Херми, като го видя. — Скок с пълно завъртане и приземяване на противоположния крак. Забележително! — Той изръкопляска, а господин О се поклони. После се наведе към мен и добави: — Голям фукльо, нали? Мисли си, че светът се върти около него.

— Научно погледнато, е така — засмях се аз, — при положение че е Слънцето. — Но всъщност знаех какво има предвид покровителят ми.

Сони дойде при нас и заедно с Херми помогнаха на мен и татко да се изправим. След това направих още една обиколка, между Херми и господин О. Този път не паднахме и за няколко мига, под звуците на музиката, се почувствах така, все едно летях. Супер космическо — помислих си. Пързаянето редом до Слънцето и Меркурий не се случваше всяка събота сутрин. Още една обиколка и невероятното усещане се засили. Тогава забелязах, че Сони ме бе пуснал и беше отишъл при родителите ми — само Херми ме държеше за едната ръка.

— Не! Ау! — извиках в пристъп на паника, загубих равновесие и отново паднах назад. Туп. — Ох!

Мама и татко веднага пристигнаха.

— Добре ли си? Стига ли толкова за днес?

Изправих се, потърках се по задните части и реших, че съм добре. И поисках още една обиколка. Този път ме разходиха мама и Херми. След известно време се усетих по-стабилна. Просто трябваше да разпределям правилно тежестта си.

— Добре, мамо, можеш да ме пуснеш. Но, Херми, ти ме дръж, моля те!

Мама ме пусна и се отдалечи, а ние с Херми продължихме сами.

— Много добре се справяш — отбеляза той и забави темпото. — Казаха ми, че бързо схващаш, и наистина си фантастична. Завий наляво, точно така. Сега дай надясно. Пази равновесие. Чудесно.

След като бяхме само двамата, реших да се възползвам от възможността и да му споделя за притесненията, които ме измъчваха от известно време.

— Не се чувствах много добре напоследък — започнах. — Всъщност никога не съм се чувствала толкова объркана, сякаш вече не знам коя съм.

— А нима има човек, който знае? — отвърна Херми и ме заведе до преградата, където спряхме. Постояхме там, докато дишането ни се нормализира, и наблюдавахме останалите, които добре се забавляваха на леда. — Цял живот ти предстои да се учиш, докато откриеш коя си всъщност. Това е процес, който продължава цял живот, тъй като човек постоянно се променя и израства.

Замислих се над думите му.

— Предполагам, че си прав. Но аз имах предвид, че не знам какво трябваше да науча през този месец. Не знам какво се очакваше от мен да правя в ролята си на Момиче на зодиака.

Херми кимна.

— Всъщност не трябваше — и не трябва — да правиш нищо. Всичко беше уредено, но е трудно, когато покровителят ти го няма, за да ти обяснява как стоят нещата. Както ти каза и Ури обаче, заминаването ми също беше част от плана. Не беше случайност, че зодиакалният ти месец съвпадна с моята ваканция, искам да кажа, ахъм... с моя ретрограден период. Беше идеалното време за теб да преживееш това, което ти бе нужно.

— Идеално? Но планът беше напълно смахнат.

— Съвсем не — изкикоти се Херми. — Всичко се развива точно както е предначертано. Виждаш ли, понякога животът ни не се определя от случките в него, а от това как реагираме на тях.

— Какво? Нещо като твърдението: „Ако животът ти подхвърли лимони, направи си лимонада“, така ли? — попитах, цитирайки любимата сентенция на леля Франсел.

— Нещо такова. Винаги имаш избор — дали да си нещастна, или да извлечеш най-доброто от ситуацията.

— Но нали точно това правех — опитвах се всичко да се получи по най-добрия начин? Като организирах шантавото си семейство, като съставях списъци — така се чувствах сигурна.

Херми кимна.

— Предимството да си зодия Дева е, че можеш да си изключително добре организирана и ефективна личност. А недостатъкът е, че можеш да си...

— Властна и вманиачена — довърших вместо него.

— Тъхъ — ухили се той.

Спомних си какво бе казала мама за Херми и дейността му, свързана с общуването, затова реших да му споделя най-ужасния си страх.

— Има и още нещо...

— Какво?

— Аз... се притеснявах, че никой от хората-планети, дори и ти, не се интересувате от мен, защото съм скучна до припадък. Черната овца в семейство Бати. Всички останали са толкова очарователни и интересни.

— Тиби — започна Херми, — ти също си интересна. Не го ли съзнаваш? Хороскопът ти показва, че имаш потенциал да извършиш велики дела. Не си ли се питала някога защо притежаваш толкова добри организаторски качества?

— Просто правя това, което ми идва отвътре. Не е нищо специално.

— Напротив, специално е, Тиби. Повярвай ми. Имаш способности да постигнеш много в живота. Още отсега си пълна отличничка. Но постоянната работа на пълни обороти често води до внезапна повреда в мотора. Затова, ако успееш да разбереш какво искаме да ти кажем през този специален за теб месец, ще успееш да запазиш искрата си завинаги. За да си най-добрата, трябва да намериш равновесието в живота си. Разбереш ли това, ще стигнеш върха и ще се задържиш горе.

— Наистина ли смяташ така?

— Всичко е заложено в рождената ти карта. Ти си родена за първенец — заяви и се засмя. — Само трябва да внимаваш да не оставиш батериите си да се изтощят. А сега искаш ли да ме видиш как се движа, когато съм ретрограден? — Херми започна да се отдалечава на заден ход.

— Неее — извиках, но той продължи да се пързалия назад. Направи една обиколка на пързалката заднешком, после се върна. — А сега искаш ли да се движа нормално? — И пак тръгна, но напред. Гледах го и се смеех. След още една обиколка се върна при мен. — Готова ли си да опиташ сама?

Думите му ме накараха да се почувствам толкова добре, че ми дойдоха сили да завладея целия свят. Бях момиче първенец. Склонна към високи постижения. Не бях скучна. Кимнах.

— Но ме дръж, докато съм готова да се пусна.

Хванати за ръце, отново се плъзнахме по леда. Музиката продължаваше да гърми.

— Мисля, че мога да го направя — обявих след няколко минути.

— Сигурна ли си?

Кимнах.

— Пази равновесие — припомни ми той.

— Ще се опитам — усмихнах му се.

Херми ме пусна и аз останах да се пързаям сама. *Пази равновесие и се отпусни* — мислех си, докато се носех по леда. *Пази равновесие и се отпусни*. Чувството беше невероятно. Започнах да се пързаям все по-бързо в ритъма на музиката, но започнах да умувам кой крак къде да сложа и какво трябва да правят ръцете ми. Веднага изгубих равновесие и паднах. Мама и татко пак ме обградиха разтревожено.

— Добре съм — успокоих ги. — Научих се! Почти.

Помогнаха ми да стана и заедно се придвижихме до оградата.

Господин О и Херми се пързаяха заедно и аз отново се възхитих на грациозността им.

— Поговори ли с Херми? — попита мама.

— Да, и мисля, че разбирам какво са се опитвали да ми кажат — отвърнах.

— Какво е то, фъстъче? — поиска да узнае татко.

— Че мога да съм тази, която съм. Да съм Тиби, която иска всичко да е под контрол, но и да знам кога да се отпускам. Да се държа, да се отпускам и да пазя равновесие.

— Това е добър съвет — усмихна се мама.

Усетих как стомахът ми, постоянно свит на топка през последните седмици, започна да се отпуска и се почувствах по-лека. Всичко щеше да е наред. Ретроградният Меркурий не причини такава катастрофа, каквато си представях, и зодиакалният ми месец не се оказа загуба на време. Схванах идеята. Беше ми отнело известно време, но накрая проумях всичко.

Херми ме погледна от средата на пързалката и ме повика. Отвърнах му с вдигнати палци. Аз можех. Всичко беше въпрос на равновесие. И дори да не успеех да се задържа на крака, винаги можех да стана и да опитам отново. Нямаше нужда нещата да са перфектни през цялото време.

Отблъснах се от оградата и се плъзнах към него.

* * *

След една седмица се състоя знаменитото ледено парти, организирано от фигуристката Джанет Джонсън. Присъстваха много журналисти, а татко бе поканил всичките ни роднини. Там бяха леля Франсел, леля Никия, леля Маги и вуйчо Норис (които отново се обичаха), Ясмин, Пат, Рейчъл и Херми. В началото обявиха пързаяне в свободен стил за всички. Почувствах страхотно облекчение, че мога да се присъединя към останалите, и да не съм единствената от нашата група, която гледа от скамейките.

Около час след началото Джанет представи своето солово изпълнение. Гледката, когато тя се появи и се понесе по леда, беше поразяваща. Очевидно владееше техниката отлично и беше добра почти колкото Херми и господин О, но не съвсем. Публиката остана възхитена и я възнагради с бурни овации, след което тя отиде при журналистите, за да я снимат.

Последваха изпълнения на различни гости, а не след дълго чух гласа на Херми зад гърба си.

— Твой ред е. Готова ли си?

Преглътнах и кимнах.

— Готова.

— Джанет иска да види цялото семейство Бати върху леда — добави той. Видях, че мама, татко и Пат бяха обули кърките си и ми махаха да отида при тях.

Мога да го направя — казах си, щом усетих да ме завладява паниката. *Мога да се справя*. Херми ни беше предал няколко урока през седмицата и ни бе показал някои прости движения, които бяха ефективни, но не прекалено сложни. Стегнах кърките и се присъединих към останалите.

— Притесняваш ли се? — попита татко.

Кимнах и той хвана ръката ми и я стисна окуражаващо.

— И аз, но ще си помагаме.

Мама ми се усмихна и четиримата се хванахме за ръце, след което се понесохме към центъра на пързалката.

— На вашето внимание — прочутият астролог Бенджамин Бати и семейството му! — обяви един мъж, който стоеше отстрани на пързалката с микрофон в ръка.

Светлината на прожекторите ни освети, зазвуча ритмична музика и ние започнахме да изпълняваме заучените движения — леко раздвижване на раменете, завъртане на дупето и плъзване напред. Продължи само четири минути, през които обиколихме пързалката, направихме едно-две завъртания и после се поклонихме. Публиката избухна в аплодисменти. Видях, че всички ни гледат и ме обзе топъл прилив на щастие. Почувствах се като звезда. Ето че този път не правех изключение — аз, Тиби Бати, бях център на внимание заедно с мама, татко и Пат. Не се криех в сенките, гледайки как някой от тях обира лаврите. Ясмин се усмихваше и ми махаше. Забелязах и Херми до нея на скамейките. Той кимна и ме поздрави с вдигнати палци. И аз вдигнах палци в отговор и в същия миг паднах по дупе.

[1] Сложен скок във фигурното пързаяне. — Б.пр. ↑

ФАЙЛ НА ЗОДИЯ ДЕВА

24 август — 23 септември

Профил на зодията: особености, характеристики и интересни факти

Търпеливи, добродушни и подредени, Девите са чудесни слушатели и запазват спокойствие в кризисни моменти, което ги прави идеални за приятели. Често са срамежливи, но не се заблуждавайте — Девите могат да отстояват позицията си, когато се наложи!

Не канете представител на тази зодия в дома си, ако стаята ви е разхвърляна — обикновено са вманиачени на тема чистота и не понасят безпорядъка. Девите се стремят към перфектна външност и може да са материалисти. Обичат да притежават най-хубавите дрехи, но е малко вероятно да ви ги отстъпят назаем, от страх да не им ги съсипете!

Елемент: земя;

Цвят: синьо;

Камък: сапфир;

Животно: котка;

Щастлив ден: сряда;

Управляваща планета: Меркурий;

Девата се разбира най-добре с: Телец, Козирог, Рак;

Девата не се разбира с: Овен, Лъв, Везни;

Представата на Девата за рай: хубава, дълга разходка сред природата, последвана от здравословно хапване.

Ако искате да ядосате Девата: закарайте я в някоя кочина!

Известни деви:

23 август — Ривър Финикс;

25 август — Рейчъл Билсън;

26 август — Маколи Кълкин;

28 август — Шаная Туейн;

29 август — Майкъл Джексън;
30 август — Камерън Диас;
31 август — Ван Морисън;
2 септември — Киану Рийвс;
3 септември — Чарли Шийн;
4 септември — Бионсе Ноулс;
9 септември — Адам Сандлър;
10 септември — Райън Филип;
15 септември — Томи Дий Джоунс;
18 септември — Джада Пинкет Смит;
19 септември — Джеръми Айрънс;
20 септември — София Лорен;
21 септември — Никол Ричи;
22 септември — Скот Байо;

Направи си сам: великолепият стенен календар на Тиби

Необходими материали:

Дебел картонен лист, около 30×50 см; няколко кабарчета (в цвят по избор); парче ватирана подплата (може да я купите от магазин за платове); парче хубав плат — достатъчно голямо, за да покрие картона; няколко метра тънка панделка.

Начин на изработване:

Изрежете подплатата така, че да е с 10 см по-широка и по-дълга от картонения лист. Отрежете плата със същите размери.

Увийте картона първо с подплатата, а после с плата, като ги закрепите от задната страна с кабарчета. Украсете отпред с кръстосващи се панделки, като ги забождайте на местата, където се пресичат.

Готово! Можете да подпъхвате листчета и напомнящи бележки под панделките, за да сте сигурни, че никога няма да забравите нещо!

* * *

Типична Дева ли си?

Започва новият срок. Какво правиш вечерта преди първия учебен ден?

А) Избираш си някоя страхотна дреха. Ново облекло — нов късмет!

Б) Уверяваш се, че всичките ти учебници и тетрадки са подредени и чантата ти е готова.

В) Уверяваш се, че си прочела всичките си учебници, и научаваш наизуст програмата си, за да бъдеш в пълна готовност!

Стаята ти издава характера ти. Кое от описанията важи за твоята?

А) Безпорядък. Има дрехи навсякъде и не можеш да намериш нищо.

Б) Организиран хаос. Знаеш точно в кой куп се намира домашната ти...

В) Всеки предмет си има определено място и всичко е на мястото си. Спането в разхвърляна стая предизвиква кошмари!

Как обикновено се държиш по време на купон?

А) През цялото време си на дансинга, в центъра на вниманието.

Б) Бъбриш с близък приятел — малко се стесняваш пред непознати, но обичаш да прекарваш времето си с връстниците си.

В) Пропускаш го! Мразиш купоните — предпочиташ да си останеш вкъщи в компанията на хубава книга.

Ще заминаваш на почивка. Как приготвяш багажа си?

А) В последната минута наблъскваш каквото ти попадне в куфара. Ако не успееш да го затвориш, сядаш отгоре му!

Б) Приготвяш малко багаж — няколко дрешки, които си подхождат. Така в сака ти ще остане достатъчно място за сувенири!

В) Седмица преди заминаването правиш списък с всички неща, които ще са ти нужни, и ги отмяташ едно по едно, докато ги приготвяш. Така няма начин да пропуснеш нещо!

Ще се поставя пиеса в края на учебната година. Предстои разпределяне на ролите. Каква е нагласата ти?

А) Пази се, Камерън Диас — изгрява нова звезда на небосклона! Целиш се в главната роля и смяташ да я получиш. Обожаваш да си център на внимание.

Б) Аз и пиеса? Сигурно се шегувате; мразя да ме гледат.

В) Възнамеряваш да участваш в хора, понеже се сработваш отлично с екип.

Рожденият ти ден е след месец и смяташ да организираш тържество. Какъв е планът ти?

А) Каниш приятелите си в самия ден — нима някой би пропуснал шанса да дойде на тържеството ти!

Б) Обмисляш каква ще е музиката и някои други неща, но не смяташ за нужно да планираш подробностите толкова отрано.

В) Започваш да раздаваш покани отсега и съставяш подробна програма за деня на тържеството. Така ще е сигурно, че нищо няма да се обърка!

Резултати:

Предимно отговор А: Съмнителна Дева

Опитваш се, но организационните умения, характерни за Девите, не са ти в кръвта!

Предимно отговор Б: Непостоянна Дева

Притежаваш много от търпението и щедростта на Девите, но понякога небрежност! А ти идва отвътре...

Предимно отговор В: Истинска Дева

Чиста, спретната и подредена с тези качества ще стигнеш далеч. Обаче не забравяй от време на време да разпускаш!

ЗА АВТОРКАТА

До единадесетгодишна възраст Кати Хопкинс живее в Кения. Когато навършва осемнадесет години, родителите ѝ се връщат в Англия и тя постъпва в Манчестърския колеж по изкуствата. След една година го напуска и се присъединява към рокендрол бандата „Драйвиш Рок онд Рокетс“, която изнася концерти в местни колежи и университети като подгряваща група на състави като „Уизард“ и „Евъридж Уайт“. Освен това Кати работи в хипи магазина „На осмия ден“. Родителите ѝ я оставят с по-големия ѝ брат да се грижат за семейния им дом в Манчестър, известен като „355“, с идеята да дават под наем стаите за гости. Половината Манчестър се изрежда да живее там по едно или друго време, тъй като те дават стаите на най-различни свои приятели — музиканти и фенове. По-късно тя чете сценарии за комедийния отдел на Би Би Си и в продължение на две години всеки петък прави преглед на печата в телевизионния канал „Скай Нюз“.

Кати Хопкинс започва да се занимава с писателска дейност през 1986 г. Тя е автор на 16 нехудожествени книги на различни теми: от здравни до хумористични, и на 42 тийнейджърски романа, издадени в 25 държави. Бащата на Кати — Биби Хопкинс — също е писател.

Издание:

Кати Хопкинс. Звездно дете

Английска. Първо издание

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Стилов редактор: Ангелин Мичев

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

Коректор: Йорданка Траянова

Илюстрация на корицата: Мариана Кръстева Станкова

Издателство Хермес, Пловдив, 2009

ISBN: 978-954-26-0774-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.